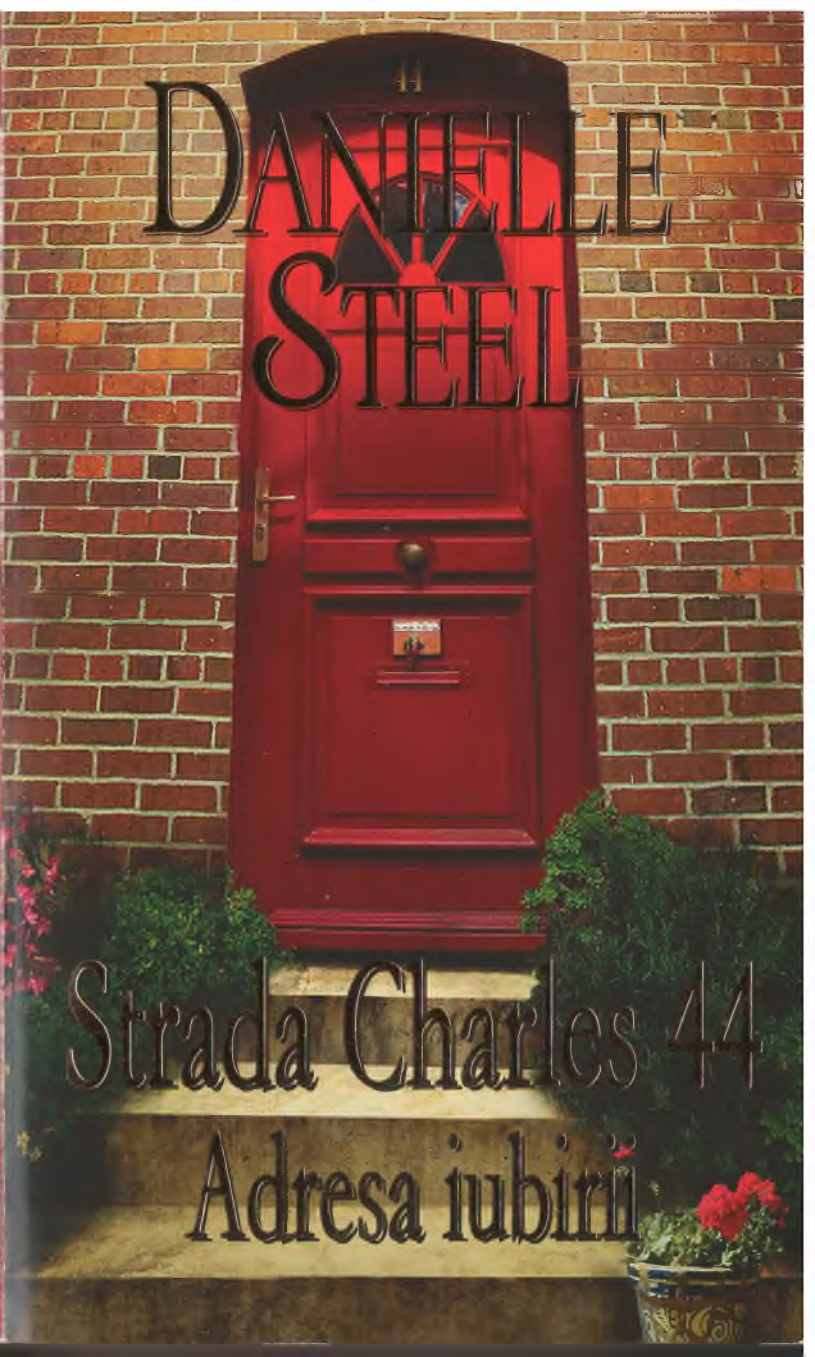
DANIELLE
STEEL
Strada Charles 44
Adresa iubirii

La treizeci și cinci de ani, Francesca Thayer se confruntă cu o dublă problemă: iubitul ei este hotărât să renunțe atât la relația lor, cât și la casa pe care o au împreună pe Charles Street, la numărul 44, în cartierul West Village din Manhattan. Convinsă că nu poate renunța cu nici un chip la această casă, mai ales că alături se află propria ei galerie de artă, Francesca ia o decizie care îi va schimba viața: va păstra casa, dar va aduce chiriași. O cunoaște astfel pe Eileen, o tânără profesoară obsedată de întâlniri online. Vor veni apoi Marya, un bucătar celebru, și Chris, tatăl divorțat al unui adorabil băiețel de șapte ani, care le cucerește inimile tuturor. La început, fiecare ține să-și păstreze intimitatea și o respectă pe a celorlalți, cu atât mai mult cu cât toți au parte de propriile aventuri, eșecuri și frământări. Dar, în curând, legătura dintre ei devine tot mai strânsă, și casa din Charles Street se transformă în chip neașteptat într-un adevărat cămin pentru fiecare dintre membrii ei. Francesca însăși își găsește un nou drum, alături de Chris, căruia îi stă alături în lupta pentru custodia fiului său.

Cel mai recent roman scris de Danielle Steel dezvăluie o poveste contemporană despre triumful dragostei, al prieteniei și al speranței într-o a doua șansă.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-403-9
9 786066 004039
Lira

Danielle Steel
Copyright © 2011 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Strada Charles 44
Adresa iubirii
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Strada Charles 44 / Danielle Steel; trad.: Aurelia Ulici. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-403-9
I. Ulici, Aurelia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Strada Charles 44
Adresa iubirii

Traducere din limba engleză
Aurelia Ulici

Lira

Minunaților, iubiților mei copii, Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zara. Să fiți mereu în siguranță, atenți, fericiți, iubiți și, ori de câte ori este posibil, înțelepți, plini de compasiune și iertători, mereu norocoși și binecuvântați. O rețetă de viață perfectă.

Cu toată dragostea,

Mami / d.s.

capitolul 1

Francesca Thayer rămăsese la birou până când cifrele începuseră să-i joace în fața ochilor. În ultimele două luni se aplecase asupra lor de o mie de ori, iar acum își petrecuse tot weekendul încercând să evalueze situația. Dar întotdeauna ajungea la același rezultat. Era ora trei dimineața. Își trecu, absentă, din nou mâinile prin părul lung, blond și ondulat, acum îngrozitor de încurcat. Încerca să-și salveze afacerea și casa, dar până în prezent nu putuse găsi nici o soluție. I se întorcea stomacul pe dos numai la gândul că avea să le piardă pe amândouă.

Ea și Todd porniseră afacerea împreună, cu patru ani în urmă. Deschiseseră o galerie de artă în New York, în West Village, unde s-au specializat în prezentarea lucrărilor artiștilor în curs de afirmare, la prețuri mai mult decât rezonabile. Era profund devotată artiștilor pe care îi reprezenta. Avea multă experiență în lumea artei, spre deosebire de Todd, care habar nu avea de asta. Ea mai condusese alte două galerii, una în zona rezidențială, după terminarea facultății, iar cealaltă în Tribeca. Dar galeria pe care o puseseră amândoi pe picioare era visul ei. Avea o licență în arte plastice, tatăl ei era un artist bine cunoscut, care se bucura în ultimii ani de foarte mare succes, iar galeria deschisă de ea împreună cu Todd avusese parte de prezentări excelente. Todd era un colecționar pasionat de lucrări de artă contemporană și a crezut că ar fi amuzant s-o ajute să deschidă galeria. Pe atunci, el era sătul de propria carieră de pe Wall Street, ca avocat.

Avea pusă de-o parte o sumă considerabilă și se gândea că ar putea s-o lase mai moale câțiva ani.

Planul de afaceri pe care îl schițase el arăta că vor face bani cam în trei ani. Nu luase însă în calcul pasiunea Francescăi pentru lucrările ieftine ale unor artiști complet necunoscuți, pe care îi ajuta de câte ori putea, nici nu și-a dat seama că scopul ei principal era să le expună lucrările, nu neapărat să facă o grămadă de bani din ele. Ea era mult mai puțin ahtiată după succesul în afaceri decât el. Era mai degrabă o susținătoare a artei decât proprietar de galerie. Todd însă intrase în afacere ca să facă bani. I se păruse că ar fi interesant și considerase că era o schimbare bine-venită în cariera lui, după ani în care întocmise facturi fiscale și acte de proprietate pentru o firmă importantă de avocatură. Dar acum spunea că a obosit să tot plece urechea la artiștii aflați în așteptarea succesului, văzând cum îi scad economiile aproape la zero și cum sărăcește. Din punctul de vedere al lui Todd, situația nu mai era deloc amuzantă. Avea patruzeci de ani și voia să facă din nou bani. Când a discutat cu ea despre asta, avea deja un loc de muncă la o firmă de pe Wall Street. Îi promiseseră un parteneriat pe termen de un an. Așa că renunța la vânzarea de artă.

Francesca însă voia să păstreze galeria și s-o facă să aibă succes, indiferent cât ar fi durat. Și, spre deosebire de Todd, nu o considera terminată.

Dar, în ultimul an, relația lor începuse să scârțâie, făcând ca afacerea să fie și mai puțin atrăgătoare pentru el. Totul devenise pretext de ceartă, tot ce făceau, tot ce vedeau, tot ce era legat de galerie. Ea descoperea artiști, lucra cu ei și organiza expoziții. Todd se ocupa de problemele financiare și plătea facturile.

Francescăi îi venea greu să creadă că relația lor, care păruse atât de solidă, putuse să se strice definitiv doar într-un an. Nu-și doriseră niciodată să se căsătorească, iar acum cu atât mai puțin se gândea la asta. Când a împlinit patruzeci de ani, Todd a decis brusc că-și dorea

o viață tradițională. Căsătoria i se părea un lucru bun și nu mai voia să aștepte ca să aibă copii. Dar, la treizeci și cinci de ani, ea încă își dorea să fie la fel ca atunci când se întâlniseră, cu cinci ani înainte. Discutaseră despre posibilitatea de a avea copii într-o zi, dar ea dorea mai întâi să transforme galeria într-un succes. La începutul relației lor, Francesca îi expusese cu sinceritate părerea ei despre căsătorie, față de care avea o adevărată aversiune. Avea tot timpul în minte obsesia mamei ei de a se mărita; și o văzuse ratând de cinci ori. Francesca se străduise întreaga viață să nu facă aceleași greșeli. Mama ei fusese întotdeauna o problemă pentru ea. Și n-avea nici un chef să înceapă acum să-i calce pe urme.

Părinții Francescăi divorțaseră când ea avea șase ani. Pe lângă antimodelul reprezentat de mama ei, ea își văzuse și tatăl, un tip foarte prezentabil, fermecător și iresponsabil, trecând dintr-o relație în alta cu fete foarte tinere de obicei, care nu durau niciodată mai mult de șase luni. Acest fel de a fi al lui, împreună cu obsesia mamei ei pentru căsătorie, o făcuseră pe Francesca să se teamă de iubire în mod irațional, până când îl întâlnise pe Todd. Divorțul părinților lui, când avea paisprezece ani, îi lăsase un gust amar, făcându-l și pe el să se teamă de căsătorie. Gândeau la fel în privința acestui lucru, dar acum el începuse să creadă într-o logică a căsătoriei, spunându-i că s-a săturat de stilul lor de viață boem, în care oamenii trăiau împreună și considerau că era bine să aibă copii fără să se căsătorească. De îndată ce Todd a suflat în lumânările de pe tortul pentru a patruzecea aniversare, a fost ca și cum s-a răsucit un comutator și, fără nici un avertisment, a devenit tradiționalist. Francesca ar fi preferat ca lucrurile să rămână exact așa cum erau și cum fuseseră întotdeauna. Brusc, în ultimele luni, parcă toți prietenii lui Todd se mutaseră în centru. Era nemulțumit de cartierul West Village, unde trăiau și pe care ea îl iubea. Considera

că atât cartierul, cât și locuitorii lui aveau o proastă reputație. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, la puțin timp după ce deschiseseră galeria, amândoi se îndrăgostiseră de o casă aflată într-o stare foarte proastă. O descoperiseră într-o după-amiază de decembrie, când ningea, s-au simțit brusc emoționați și, pentru că era într-o stare deplorabilă, au cumpărat-o la un preț foarte bun. O restauraseră împreună, făcând singuri cele mai multe dintre lucrări. Când nu aveau de lucru la galerie, se ocupau de casă și, într-un an, totul strălucea. Cumpăraseră mobilă la mâna a doua și, încetul cu încetul, o transformaseră într-un cămin pe care îl îndrăgeau. Iar acum, Todd pretindea că și-a petrecut ultimii patru ani sub o chiuvetă care curgea sau făcând reparații. Voia să aibă o proprietate în comun, comodă, în care altcineva să facă toată munca. Francesca lupta cu disperare să țină în viață afacerea și casa. Deși relația lor eșuase, voia să le păstreze pe amândouă, dar nu vedea cum ar putea s-o facă de una singură. Îi fusese destul de greu să-l piardă pe Todd, nu suporta să piardă și galeria și casa.

Amândoi au încercat totul ca să salveze relația, dar fără să ajungă la nici un rezultat. S-au dus la ședințe de consiliere pentru cupluri și de terapie individuală. S-au separat timp de două luni. Au discutat și au comunicat până la exasperare. Au făcut compromisuri în toate privințele. Dar el voia să închidă ori să vândă galeria, ceea ce ei i-ar fi sfâșiat inima. Voia să se căsătorească și să aibă copii, iar ea nu – sau cel puțin deocamdată, poate chiar niciodată. Ideea de căsătorie o făcea încă să bată în retragere, chiar dacă era vorba de un bărbat pe care îl iubea. Apoi, ea începuse să creadă că noii lui prieteni erau peste măsură de plicticoși. El considera că foștii lor prieteni erau limitați și neinteresanți. Spunea că s-a săturat de vegetarieni, de artiști flămânzi și de ceea ce el considera idealuri de stânga. Ea habar n-avea cum au ajuns atât de diferiți în timp atât de scurt, dar chiar așa erau.

Își petrecuseră vara trecută separat, făcând lucruri diferite. În loc să se ducă să navigheze în Maine, așa cum făceau întotdeauna, ea petrecuse trei săptămâni într-o tabără de creație a artiștilor, în timp ce el plecase în Europa, călătorise cu prietenii și, la sfârșit de săptămână, se dusese în Hampton. În septembrie, la un an după ce începuseră neînțelegerile, amândoi știau că situația era fără speranță și au convenit să renunțe. Nu s-au înțeles însă ce să facă cu galeria și casa. Ea își strânsese toate economiile, dar tot nu putea încropi pentru jumătatea ei de casă, iar acum, dacă voia s-o păstreze, el se aștepta să-i cumpere partea sau, dacă nu, să fie de acord să o vândă. Nu mai avea multe investiții în afaceri și ceea ce îi cerea era corect. Singura problemă era că ea nu avea cum să-i dea banii. El îi dăduse destul timp, ca să poată rezolva aceste probleme. Acum era noiembrie, iar ea nu se afla deloc mai aproape de o soluție decât în urmă cu două luni. El se aștepta ca ei să-i vină totuși mintea la cap și să renunțe.

Todd voia să vândă casa până la sfârșitul anului ori să primească partea lui. De asemenea, voia să iasă din afacere începând din acel moment. Îi mai dădea câte o mână de ajutor la sfârșit de săptămână, când avea timp, dar inima lui nu mai era acolo și începea să fie din ce în ce mai stresant pentru amândoi să trăiască sub același acoperiș, într-o relație moartă deja. Nu mai făcuseră dragoste de luni de zile și de câte ori se putea el își petrecea weekendul cu prietenii. Era trist pentru amândoi. Francesca suferea că relația s-a terminat, dar era la fel de stresată și în legătură cu galeria și cu casa. Simțea din plin gustul amar al înfrângerii și era scârbită de tot ce-i amintea de eșecul ei. Era destul de grav că relația lor eșuase, iar cinci de ani păreau o perioadă de timp prea lungă ca s-o poată lua din nou de la zero. Închiderea sau vânzarea galeriei și pierderea casei erau mai mult decât putea îndura.

Dar cum stătea așa și se holba la cifre, într-un tricou vechi și în blugi, n-avea nici o șansă să găsească formula magică. Indiferent cât aduna, scădea sau înmulțea, pur și simplu nu avea banii necesari ca să-i cumpere partea. În timp ce mai cerceta încă o dată sumele, lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Știa exact ce avea să spună mama ei, care se opusese vehement ca Francesca să intre în afaceri și cumpere o casă împreună cu un bărbat pe care îl iubea, dar cu care nu avea de gând să se căsătorească. După părerea ei, cea mai proastă combinație cu putință era cea între afaceri și iubire.

– Și ce se întâmplă dacă te despărți? o întrebase mama ei, pentru care despărțirea era ceva inevitabil, din moment ce toate relațiile ei se terminaseră cu un divorț. Cum o să te descurci fără o pensie alimentară și fără vreo rentă?

Mama ei crezuse întotdeauna că orice relație trebuia să înceapă cu un contract prenupțial și să se încheie cu o rentă din partea soțului.

– O să procedăm la fel ca tine, mamă, când ai divorțat, răspunse Francesca, agasată de idee, de faptul că asta era tot ce găsise mama ei de cuviință să-i spună. Cu avocați buni și cu atât de multă dragoste cât am adunat până la divorț, în cazul în care se întâmplă, în mod civilizat și cu respect.

Toate divorțurile mamei sale fuseseră decente, iar ea rămăsese prietenă cu foștii soți, care încă o adorau. Thalia Hamish Anders Thayer Johnson di San Giovani era frumoasă, cochetă, răsfățată, iubindu-se pe sine mai mult decât viața, plină de farmec și cam sărită de pe fix față de standardul majorității oamenilor. Când încerca să fie amabilă, Francesca o descria drept „colorată". Dar, de fapt, mama ei reprezentase toată viața o umilință îngrozitoare pentru ea. Fusese măritată cu trei americani și doi europeni. Amândoi soții europeni, un britanic

și un italian, erau nobili. Divorțase de patru ori, iar ultima oară rămăsese văduvă. Bărbații ei fuseseră: un scriitor de mare succes, tatăl Francescăi, artistul, un descendent al unei renumite familii de bancheri britanici, un dezvoltator de terenuri din Texas, care a lăsat-o cu o situație bună, cu o pensie mare și două mall-uri, ceea ce i-a permis să se mărite cu un conte italian fără nici un ban, dar de un farmec irezistibil, care a murit la opt luni de la căsătoria lor, într-un groaznic accident de mașină, la Roma, într-un Ferrari.

După părerea Francescăi, mama ei venea de pe o altă planetă. Cele două femei nu aveau nimic în comun. Iar acum, când Francesca trebuia să-i mărturisească faptul că idila ei a luat sfârșit, sigur o să spună: „Ți-am zis eu că așa va fi", așa că încă nu avea curajul s-o facă. Nu voia să audă ce ar fi avut de spus despre cele petrecute. Când Francesca cumpărase casa și deschisese galeria, mama ei nu se oferise să o ajute, așa că știa că n-o va ajuta nici acum. Ea considera că o casă este o investiție imprudentă și nu-i plăcea nici cartierul, așa că, la fel ca Todd, ar fi sfătuit-o s-o vândă. Dacă o făceau, obțineau amândoi un profit. Dar Francesca nu voia bani, ea voia să stea în casă și era convinsă că exista o modalitate s-o păstreze. Pur și simplu n-o găsise încă. Și mama ei nu i-ar fi fost de nici un ajutor în privința asta. Oricum, nu-i fusese niciodată. Mama Francescăi nu era o femeie practică. Toată viața se bazase pe bărbați și folosise pensiile alimentare și bunurile pe care i le lăsaseră foștii soți ca să-și mențină un stil de viață de bogătașă plecată în vacanță. Nu câștigase niciodată un ban din munca ei, îi obținuse doar prin căsătorie sau divorț, iar fiicei sale asta i se părea de-a dreptul prostituție. Francesca era total independentă și așa voia să rămână. Faptul că observase îndeaproape felul de viață al mamei o determinase să nu se bazeze niciodată pe nimeni – mai ales

pe un bărbat. Era copil unic. Tatăl ei, Henry Thayer, nu era mai rezonabil decât mama. Ani de zile fusese un artist muritor de foame, un excentric fermecător și un afemeiat, până când, cu unsprezece ani în urmă, avusese norocul incredibil s-o întâlnească pe Avery Willis, pe când avea cincizeci și patru de ani. O angajase ca avocat într-un proces împotriva unui negustor de artă care îl înșelase la bani, iar ea a câștigat. Apoi, în loc să-l lase să cheltuiască banii cu femei, îl ajutase să-i investească. Și numai datorită geniului de care dăduse dovadă întotdeauna, după părerea Francescăi, el se căsătorise cu Avery un an mai târziu. Pentru ea, la cincizeci de ani, era prima căsătorie. În zece ani l-a ajutat să facă o avere considerabilă, cu un portofoliu de investiții și câteva proprietăți imobiliare excelente. L-a convins să cumpere o clădire în SoHo, unde el și Avery locuiau și acum și unde el picta. Aveau și o casă de weekend în Connecticut. Avery îi devenise agent și prețurile tablourilor sale crescuseră enorm, ca și afacerile financiare. Și, pentru prima dată în viața lui, a fost destul de inteligent să-i rămână fidel. Henry considera că soția lui putea face orice și o adora. În afară de mama Francescăi, singura femeie pe care se încumetase s-o ia de nevastă. Nu putea exista deosebire mai mare între două femei ca între Avery și Thalia.

Avery avea o carieră respectabilă ca avocat și nu fusese niciodată dependentă de un bărbat. Acum, soțul ei era singurul ei client. Nu era fascinantă, cu toate că arăta bine, dar era o persoană serioasă, practică și cu o minte excelentă. Ea și Francesca s-au plăcut enorm din prima clipă când s-au întâlnit. Era destul de în vârstă ca să-i fie mamă Francescăi, dar nu voia așa ceva. Nu avea copii și până când se măritase, dovedise aceeași neîncredere față de căsătorie ca Francesca. Și ea avusese tot niște părinți nebuni, dacă se putea spune așa.

În cei zece ani de când se cunoșteau, Francesca și mama ei vitregă deveniseră prietene apropiate. La șaizeci de ani, Avery arăta bine și tânără. Era numai cu doi ani mai tânără decât mama Francescăi, dar era cum nu se poate mai diferită. Tot ce-și dorea acum Thalia, la șaizeci și doi de ani, era să-și găsească alt soț. Era convinsă că al șaselea va fi ultimul și cel mai bun. Francesca nu era la fel de sigură și spera să aibă destulă minte să n-o facă din nou. Era sigură că încăpățânarea cu care Thalia îl căuta pe al șaselea soț îi speria pe toți eventualii candidați. Era greu de crezut că era văduvă și nemăritată de șaisprezece ani, în ciuda nenumăratelor ei aventuri. Și era încă o femeie frumoasă. Până la patruzeci și cinci de ani avusese cinci bărbați. Spunea adesea, plină de nostalgie, că și-ar fi dorit să mai aibă cincizeci de ani, pentru că ar fi avut mai multe șanse să-și găsească un soț nou decât la vârsta de acum.

Avery, în schimb, era foarte fericită cu starea ei, măritată cu un bărbat de care era foarte îndrăgostită și ale cărui excentricități le tolera cu mult umor. Nici nu voia să se gândească ce poamă fusese soțul ei înainte să-l cunoască. Se culcase cu sute de femei, pe tot continentul, și în întreaga Europă. Lui îi plăcea să spună că înainte de a o întâlni pe Avery fusese „băiat rău", iar Francesca știa câtă dreptate avea. Fusese rău, în măsura în care fusese iresponsabil, un tată și un soț rău, și ar fi rămas un „băiat" până în clipa morții, chiar dacă ar fi trăit până la nouăzeci de ani. În ciuda talentului uriaș, tatăl ei rămăsese un copil și nici mama ei nu era mai grozavă, numai că ea nu avea talent.

Avery era singura persoană rezonabilă din viața Francescăi, singurul om cu picioarele pe pământ. Era o mare binecuvântare pentru tatăl ei, dar și pentru ea. Acum avea nevoie de sfatul lui Avery, dar încă nu-și făcuse destul curaj s-o sune. Era foarte greu să recunoască faptul

că eșuase pe toate planurile. Atât în relația ei, cât și în afacerea care se afla într-o situație delicată, mai ales dacă trebuia s-o închidă sau s-o vândă. Nu putea nici măcar să păstreze casa din strada Charles, pe care o iubea, căci nu găsea bani ca să răscumpere partea lui Todd. Și cum naiba avea să facă asta? Dacă nu avea banii, se termina. Și nici chiar Avery nu putea face vreo magie în privința asta. În cele din urmă, Francesca stinse lumina în biroul de lângă dormitor. Se duse spre bucătărie să-și pună la încălzit o ceașcă de lapte, ca s-o ajute să adoarmă, dar auzi un zgomot continuu, ca un picurat, și observă o mică scurgere care venea din luminator. Apa se lovea de balustradă și picura încet. Era vechea spărtură, pe care Todd încercase s-o repare de mai multe ori, dar care, odată cu ploile puternice din noiembrie, apărea din nou, iar în noaptea aceea el nu era acolo ca s-o repare. Todd îi repeta mereu că nu va fi niciodată în stare să întrețină casa de una singură și poate că avea dreptate. Dar ea voia să încerce. Nu-i păsa că acoperișul curgea ori că toată casa se prăbușea peste ea. Oricât ar fi durat, orice ar fi trebuit să facă, Francesca nu avea de gând să renunțe.

Hotărâtă, s-a îndreptat spre bucătărie. La întoarcere, a pus un prosop pe balustradă, ca să absoarbă apa. Nu putea face nimic altceva până nu vorbea cu Todd, de dimineață. El plecase în weekend cu prietenii, dar putea rezolva problema la întoarcere. Acesta era unul dintre motivele pentru care voia să vândă casa. Se săturase să tot fie nevoit să rezolve o problemă sau alta și, dacă nu mai aveau să locuiască acolo împreună, nu mai voia să se ocupe de ele. Dorea să plece. Dacă ea găsea o modalitate să-i plătească, toate problemele urmau să-i revină ei, în totalitate. Oftând, Francesca se întoarse la etaj, în dormitor, promițându-și în gând să-și sune mama vitregă de dimineață. Poate avea ea vreo idee care nu-i trecuse prin cap Francescăi. Era

singura ei speranță. Își voia casa în care curgea apa și galeria pentru care se zbătea, împreună cu cei cincisprezece artiști necunoscuți. Investise în amândouă patru ani și, indiferent ce credeau Todd și Thalia, refuza să renunțe la visul sau la casa ei.

capitolul 2

A doua zi dimineața i-a fost mai ușor decât s-a așteptat s-o sune pe Avery. Discuția cu ea a făcut-o să se simtă mai bine. Au pălăvrăgit câteva minute și au râs de ultimele trăsnăi ale tatălui ei. În multe privințe, el rămăsese un adolescent fermecător, pe care Avery îl găsea atrăgător, iar Francesca învățase să-i ierte defectele ca tată. După schimbul de nimicuri, Francesca a trecut la afaceri și i-a povestit ce se întâmplase. Cu un nod în gât, i-a vorbit despre despărțirea de Todd și despre dilema în legătură cu galeria și casa, spunându-i cât era de supărată.

–Îmi pare rău să aud așa ceva, i-a răspuns Avery, înțelegătoare. Am simțit eu că s-a întâmplat ceva de genul ăsta. În ultimele luni nu l-am văzut prea des pe Todd.

Mai precis, nu-l mai văzuseră deloc, iar Francesca îi vizitase singură, în Connecticut, de mai multe ori, în timpul verii. Ea găsea tot felul de scuze pentru absența lui, dar Avery bănuise că lucrurile erau mai complicate. Henry a comentat și el, dar n-a vrut să se bage și să-și deranjeze fiica, atât de discretă.

–Când o să fie pregătită, o să ne spună, a lămurit-o el pe Avery, iar ea a fost de acord.

Așa că atunci când a auzit noutățile, n-a fost luată chiar cu totul prin surprindere.

–Are legătură cu galeria și cu afacerile? Pierzi bani cu galeria?

Se întreba dacă Francesca putea s-o vândă.

–Nu chiar. Numai că suntem pe punctul de a ne despărți. Nu cred că ar fi cineva care să vrea să cumpere fără să aibă un profit. Todd crede că, dacă măresc prețurile,

aș putea avea un profit în doi sau trei ani, dar susține că, dacă mă cramponez de artiștii începători, galeria n-o să fie niciodată o fabrică de bani. Însă eu chiar nu vreau să încep să vând artiști consacrați. E o chestie cu totul diferită și nu asta am urmărit când am deschis galeria.

În privința artei era o idealistă, iar asta era una dintre nemulțumirile lui Todd în gestionarea afacerii pe care o aveau împreună. El visa la ceva mai comercial, mai productiv. Era un compromis la care Francesca nu voia să recurgă, deși acum se gândea că poate trebuia, cu toate că detesta s-o facă. Ei îi plăceau artiștii serioși, chiar dacă erau necunoscuți, și arta comercială nu era deloc pasiunea ei, chiar dacă pentru Todd era. Tocmai achiziționase un artist japonez despre care simțea că avea un talent uriaș. El avusese cronici grozave la prima prezentare, iar ea i-a vândut lucrările pe nimic. Dar nu-i trecuse prin minte să ceară mai mult pentru un necunoscut. Era foarte onestă în legătură cu ce și cum vindea.

–Poți să o lași puțin mai moale cu idealurile tale și să vinzi câțiva artiști de valoare medie, îi sugeră Avery, cu simț practic.

Auzise multe despre negoțul de artă de la tatăl Francescăi și știa foarte bine cum se făceau afacerile în domeniu. Dar arta lui făcea parte dintr-o categorie cu totul diferită și, mulțumită lui Avery, lucrările i se vindeau acum la prețuri uriașe.

–Dar de ce nu vorbim mai întâi despre casă? Ai ceva ce poți vinde ca să obții banii și să-i plătești lui Todd jumătatea care îi revine? o întrebă ea, practică, iar Francesca se simți îngrozitor. Asta era adevărata problemă.

–Nu, nu am. Tot ce am avut am băgat în casă. Nu pot nici măcar să strâng banii ca să plătesc ipoteca în fiecare lună. Am calculat ce pot face în acest scop. Pot să iau

pe cineva în spațiu. M-am gândit la trei persoane, pot să fac asta, ceea ce ar rezolva în cele din urmă problema.

–Nu te văd locuind cu niște străini, îi spuse deschis Avery.

Știa că fiica ei vitregă era o persoană care ținea enorm la propria intimitate și, fiind copil unic, fusese întotdeauna o singuratică. Dar dacă era dispusă să ia pe cineva în spațiu, sigur asta ar fi ajutat-o. Știind că niște persoane străine în casă ar fi pentru ea un mare sacrificiu, ideea de a închiria îi spunea lui Avery cât era de hotărâtă să păstreze casa.

–Bănuiesc însă că, dacă faci asta, se rezolvă numai problema plăților lunare. Ce faci cu restul de bani pe care îi datorezi lui Todd dacă păstrezi casa?

Avery pusese întrebarea pe un ton ce părea gânditor, ca și cum ar fi căutat ea însăși răspunsul. Apoi, brusc, i-a venit o idee.

–Nu știu ce crezi despre asta, dar ai șase picturi ale tatălui tău. Sunt lucrări din cea mai bună perioadă timpurie a lui și ar valora o grămadă de bani la licitație. Destul cât să-i plătești lui Todd întreaga sumă, dacă ești dispusă să le vinzi. Pot chiar să sun la principala lui galerie din centru. Ar fi înnebuniți să pună mâna pe lucrările din tinerețe. Există întotdeauna o piață pentru ele.

La auzul propunerii lui Avery, Francesca fu străbătută de un fior. Numai gândul acesta și o făcea să se simtă vinovată. Nu-și putea imagina că ar putea să vândă lucrările tatălui ei; nu făcuse niciodată așa ceva. Dar nici nu mai fusese niciodată atât de disperată și nici nu avea ce altceva să vândă.

–Cum crezi că s-ar simți? întrebă ea, îngrijorată.

O fi fost el un original și un irațional, dar era totuși tatăl ei și îl iubea; în plus, îi admira profund lucrările. Cele șase picturi pe care le avea de la el îi erau foarte dragi.

–Cred că ar înțelege, răspunse amabilă Avery. Înainte să ne căsătorim, vindea mereu câte ceva ca să aibă din ce trăi. Știe mai bine ca mulți alții ce înseamnă asta. Odată, a vândut chiar un mic Pollock, ca să-i dea mamei tale banii pe care îi datora. Fă ce trebuie să faci, Francesca.

Era o femeie practică și exact din acest motiv Francesca preferase să vorbească mai întâi cu ea și nu cu părinții ei.

–Poate mă descurc vânzând doar cinci tablouri. Așa aș putea păstra unul. Sunt de la tata. M-aș simți chiar ultimul om dacă l-aș vinde ca să cumpăr o casă.

–Se pare că nu ai alte soluții.

–Nu, nu am.

Dar nu se gândise la tablouri. Nu avea absolut nimic altceva cu care să-i plătească lui Todd. O clipă, s-a gândit că era preferabil să vândă casa decât tablourile. Dar nici asta nu voia să facă.

–Da, ar fi o idee să suni la galerie ca să vezi ce părere au. Dacă îmi dau un preț convenabil pentru ele, cred că le vând. Dar numai cinci. Vreau să încerc să-l păstrez pe ultimul.

Era foarte legată sentimental de tablouri. Să se despartă de ele ar fi fost un mare sacrificiu pentru ea, încă unul.

–O s-o fac, a asigurat-o Avery. Au o listă de colecționari pentru lucrările lui. Bănuiesc că se vor arunca pe ele cât ai zice pește, fără să mai aștepți să le vinzi la licitație.

–Nu pot să aștept, a recunoscut Francesca. Todd a vrut să vindem casa cu multe luni în urmă, și i-am promis că îi dau banii sau îl las să o vândă până la sfârșitul anului. Mi-au mai rămas doar două luni. Nu mai am timp să aștept licitația.

–Deci să vedem ce spun cei de la galerie. Îi sun imediat după ce vorbesc cu tine.

Dar lui Avery îi mai venise o idee, cu toate că nu era sigură ce părere ar fi avut soțul ei despre asta. I-a împărtășit-o Francescăi.

–De când ai deschis galeria, tatăl tău a fost foarte entuziasmat de realizările tale acolo. Îi place mult ce faci cu artiștii începători. Mă întreb dacă n-ar vrea să intre într-un parteneriat cu tine, ca un fel de investitor din umbră, nu că tatăl tău ar fi rămas în umbră în legătură cu ceva. Dar poate îl încântă ideea de a te ajuta în situația asta, până când galeria începe să aibă profit. După câte spui, Todd vrea o sumă foarte mică pentru partea lui.

În privința asta, el fusese foarte corect. Ce voia era doar puțin mai mult decât o plată simbolică, ceva mai mult decât investise el la început. Casa era o altă poveste, iar în ultimii patru ani valoarea ei crescuse considerabil, dar și în privința asta era corect. Ceruse mai mulți bani pe casă, dar doar cât să-și poată cumpăra un apartament.

A fost foarte rezonabil în privința despărțirii, în general, și în separarea afacerilor comune. N-a fost ușor, căci momentul reprezentase o dezamăgire și pentru el. Nu-și închipuise nicidecum că avea să se întâmple așa ceva. Dar acum erau amândoi siguri că lucrurile nu mai mergeau și voiau să termine cât mai repede. Francesca s-a mișcat cât de repede a putut, luând povara problemei asupra ei.

–Nu m-am gândit niciodată să-i cer tatei să investească în galerie, îi răspunse ea mamei vitrege, intrigată de idee. Crezi că ar face așa ceva?

–Poate. S-ar putea să sune tentant pentru el și sunt sigură că i-ar plăcea să te ajute. Nu e o investiție mare. De ce nu iei masa cu el ca să-l întrebi?

Pe Francesca o încânta ideea asta, iar el părea mult mai dornic s-o ajute decât mama ei, care îi dezaprobase ambele proiecte chiar de la început. Nu fusese niciodată, nici un pic, interesată de artă, cu toate că avea și ea câteva din lucrările lui valoroase. Le atârnase pe perete nu atât din motive sentimentale, cât pentru valoarea lor, dar acum erau o pleașcă pentru ea. Thalia avea cel puțin douăsprezece dintre lucrările sale timpurii, care se vindeau

cu sume foarte mari. Întotdeauna declara că nu le-ar vinde niciodată. Dar Francesca nu credea deloc asta.

–O să-l sun și am să-l rog să luăm masa mâine, răspunse ea, fericită pentru prima oară în ultimele două luni. Ești un ajutor minunat, Avery, ești genială. Tata e incredibil de norocos că te-a întâlnit.

–Nu mai norocos decât mine. E un tip cumsecade, mai ales acum, când nu mai colecționează femei.

Fiica lui îi cunoscuse multe dintre fostele iubite și multe îi plăcuseră, deși câteva erau prea excentrice pentru gustul ei. Ea era mult mai cu picioarele pe pământ decât oricare altă femeie cu care avusese el legături. Și avea și o slăbiciune specială pentru mama Francescăi. Thalia se purta atât de extravagant, încât lui Avery i se părea greu să n-o iubești și să nu te amuze. Dar nu putea înțelege de ce se simțea Francesca atât de prost în privința ei. Ce-i drept, până și Avery recunoștea că Thalia putea fi o mamă incomodă, mai ales pentru un copil care voia o mamă obișnuită. Hotărât, Thalia nu era o femeie obișnuită. Iar Henry era și el îndeajuns de excentric și de independent. Erau orice altceva numai niște părinți tradiționali, nu, și, ca urmare, Francesca devenise extrem de retrasă. Singurul lucru pe care și-l dorea, de când se făcuse mare, era să nu semene cu ei. Și nici că semăna. Aducea ca fire mai mult cu Avery decât cu părinții ei biologici. Iar Avery era foarte conștientă de meciul ciudat care probabil că existase între Henry și Thalia. Erau persoane cu totul diferite și ea se mira că mariajul lor durase șapte ani. Singurul lucru bun care rezultase a fost fiica lor, iar Henry și Thalia erau acum prieteni buni. Thalia o plăcea foarte mult pe Avery. Toată lumea o plăcea. O respectau și toți îi îndrăgeau felul de a fi simplu, prietenos și inteligent. Era o persoană deșteaptă, echilibrată, modestă, naturală. Tot ceea ce mama Francescăi nu era.

–Cred că mi-ai rezolvat toate problemele, spuse Francesca, oftând ușurată.

–Nu chiar. Mai trebuie să-l sun pe agentul tatălui tău, iar tu trebuie să vorbești cu Henry despre galerie. Dar cred că e un bun început, o încurajă Avery, fericită că găsise o soluție pentru ea.

O iubea pe Francesca, era un om bun și merita să aibă parte de o răsplată pentru că muncea din greu. Detesta să-i spună că pierduse totul pentru că se despărțise de Todd.

–Știam eu că o să mă ajuți să găsesc ceva, spuse Francesca, pentru prima oară fericită și plină de speranță după multe luni. Pur și simplu nu-mi dădeam seama cum să fac să funcționeze toate astea. Nu reușeam să găsesc nici o soluție.

–Ești prea implicată, răspunse Avery. Uneori e nevoie de cineva din afară, care să propună un plan. Să sperăm că o să meargă. Imediat ce vorbesc cu agentul, o să te informez care este părerea lui. Ești în termen. Curând se vor duce la Art Basel, în Miami, și dacă nu are el vreun colecționar care caută o lucrare de tinerețe a tatălui tău, va întâlni acolo o mulțime de alte persoane. Trebuie doar să primești banii înainte de sfârșitul anului.

–Asta o să-l facă fericit pe Todd, remarcă tristă Francesca, gândindu-se la el.

–Ar trebui să te facă fericită și pe tine dacă reușești să păstrezi casa.

Cu sau fără certificat de căsătorie, aveau multe lucruri de rezolvat și de împărțit. Era aproape la fel de rău ca la un divorț.

–O să fiu tare fericită dacă păstrez casa, recunoscu ea. Cred că ar fi mai bine să le spun părinților despre Todd. Ca să fiu sinceră, mi-e groază de asta. Cu tata n-o să am

probleme, dar mama o să-mi amintească de mii de ori că ea m-a avertizat de la început. A considerat că e o nebunie să cumpărăm o casă și să începem o afacere fără să fim căsătoriți.

–Așa face lumea în zilele noastre. Există o grămadă de oameni care trăiesc împreună și fac investiții comune.

–Spune-i ei asta, replică Francesca, cu un râs forțat.

–Nu mi-aș dori să încerc, răspunse Avery și amândouă izbucniră în râs.

Thalia avea un milion de păreri personale și era imposibil s-o urnești în altă direcție decât voia ea.

–O să-l sun pe tata și o să-i propun să luăm masa împreună. Și o s-o sun pe mama să-i spun despre Todd. Transmite-mi ce spune agentul.

–Așa o să fac. Promit. Și ține capul sus! O rezolvăm noi, o liniști Avery, iar apoi convorbirea luă sfârșit.

Toate astea ar fi trebuit să i le spună mama ei, dar n-o făcuse niciodată. Thalia era mai mult o Auntie Mame[1] decât o mamă. Iar Avery era mai mult decât o prietenă.

Francesca s-a așezat apoi la birou, gândindu-se mult înainte să ridice din nou receptorul. După discuția cu mama ei vitregă se simțea mai bine. Avery o ajutase, exact cum se așteptase s-o facă. Întotdeauna se descurca, avea idei bune, serioase, care de obicei funcționau, așa cum s-a întâmplat și în cazul tatălui Francescăi. La început, a fost foarte impresionat de ea, și la fel era și acum. Aproape că făcuse minuni pentru el și dovada era stilul lor de viață foarte liniștit. Avery avea și ea bani. Avusese o carieră profitabilă și investise bine. Iar gândul de a depinde de oricine altcineva decât de ea însăși ar fi făcut-o să râdă. Spunea mereu că n-a muncit din greu toată viața ca să depindă de un bărbat. Făcea ce voia cu banii ei, ca întotdeauna.

[1] *Auntie Mame (Mătușa Mame)*, roman scris de Patrick Dennis în care este vorba despre un băiat crescut de surorile excentrice ale tatălui decedat (n.tr.)

Nimic nu se schimbase de când se măritase. De departe, Henry avusese mai multe beneficii decât ea din relația lor. Financiar, el avea nevoie de ea, nu ea de el. Dar emoțional erau legați unul de altul, într-un fel de care și Francesca ar fi avut nevoie. Crezuse că ea și Todd aveau o astfel de relație, dar nu fusese deloc așa. Iar acum, fiecare o lua pe drumul lui, ceea ce era tare, tare dureros.

Următorul telefon, Francesca l-a dat mamei sale. Thalia abia dacă a întrebat-o ce mai face și s-a și lansat într-o lungă tiradă despre propria persoană, despre ce mai făcea, cât era de plictisită, ce sarcină oribilă de decorator a avut, ce investiții proaste a făcut de curând agentul ei și ce supărată era pe el.

–Nu s-ar întâmpla așa ceva dacă aș avea un bărbat care să mă susțină, se văită.

–N-ai nevoie de un soț, îi aminti Francesca, practică. Don te-a lăsat solvabilă pentru totdeauna.

În timp, cele două magazine deveniseră zece și avea și alte investiții la fel de bune. Oricum, nu era chiar așa de săracă precum pretindea. Și apartamentul luxos de pe Fifth Avenue era o dovadă cât se poate de serioasă pentru asta. Era un loc frumos, cu o vedere splendidă spre Central Park.

–N-am spus că n-a făcut-o. Dar e foarte enervant că nu am un soț care să mă protejeze, zise ea, încercând o clipă să pară neajutorată, cum nu fusese niciodată.

Francesca nu i-a amintit că ar fi trebuit să se obișnuiască, după șaisprezece ani de la moartea ultimului ei soț, la Roma. Îi lăsase titlul de contesă, care îi plăcea foarte mult. Thalia regreta doar că nu fusese prinț și, cu ceva ani în urmă, recunoscuse față de Francesca faptul că i-ar fi plăcut să fie prințesă, dar că nici contesă nu era rău. Era contesa di San Giovani.

Obosită să tot aștepte, Francesca a decis brusc să se arunce cu capul înainte și să dea totul pe față dintr-o răsuflare.

–Todd și cu mine ne-am despărțit, a început calmă, așteptând reacția mamei ei.

–Când s-a întâmplat?

Thalia părea luată prin surprindere, ca și cum n-ar fi bănuit nimic, spre deosebire de Avery și de tatăl ei.

–Totul a început cu câteva luni în urmă. Am încercat să rezolvăm problema, dar n-am reușit. El s-a întors să lucreze la firma de avocatură și îmi cere să cumpăr partea care îi revine din galerie și din casă.

–Și tu ai banii necesari? a întrebat-o mama ei fără menajamente. Nu era compasiune, era pur și simplu o întrebare.

–Nu încă. Dar sper să rezolv lucrurile până la sfârșitul anului.

Nu i-a mărturisit că a discutat cu Avery și că i-a cerut părerea. Nu voia să-i rănească sentimentele. Dar sfatul lui Avery era mult mai folositor decât cel al mamei ei, care se baza pe alții ca să-i administreze banii. Avery lua toate deciziile importante de una singură.

–Ți-am spus că n-ar fi trebuit să cumperi o casă și să începi o afacere cu el. E o nebunie dacă nu ești măritată și, cu siguranță, se transformă într-o bătaie de cap. Îți face probleme?

Thalia îl simpatiza pe Todd, dar nu-i plăcuse faptul că nici unul dintre ei nu voia să se căsătorească. Era împotriva acestei idei; de altfel, în unele situații, era foarte demodată.

–Nu, deloc, mamă. A fost foarte drăguț. Dar își vrea banii pe casă și pe o mică parte din afacere.

–Poți să rezolvi toate astea?

–Poate. Dacă nu, o să vând casa și închid galeria. Am făcut tot ce-am putut ca să nu se întâmple.

–Ce păcat că ai făcut toate combinațiile astea cu el! Niciodată nu mi s-a părut o idee bună.

N-avea să-și lase niciodată fiica să uite de părerile ei.

–Da, știu, mamă. Dar am crezut că era ceva sigur.

–Toți credem, până când totul se duce de râpă. Și, când se întâmplă, e mult mai bine să rămâi cu pensie alimentară și cu o rentă decât cu inima frântă.

Acesta era singurul lucru pe care îl știa și singura meserie pe care o avusese vreodată.

–Pensia alimentară nu e o slujbă, mamă. Și, până la urmă, eu nu asta vreau. Din fericire, sunt în stare să mă descurc.

Ca de obicei, mama ei reușea s-o enerveze.

–De ce nu vinzi casa? Oricum, nu poți să ai grijă de ea fără el. Hardughia aia stă să cadă.

Era exact ce-i spusese și Todd, că nu va putea fi niciodată în stare să se descurce singură cu casa. Însă ea era hotărâtă să le demonstreze amândurora că nu aveau dreptate.

–Poți măcar să-ți plătești ipoteca? a întrebat-o, fără să-i treacă prin cap să-i ofere ajutorul.

Dar Francesca nu era surprinsă. Conversația se îndrepta exact în direcția în care se aștepta, începând cu „Ți-am spus eu". Nu era nimic surprinzător în asta. Așa se întâmpla întotdeauna cu mama ei.

–Am de gând să iau pe cineva în spațiu, cineva care să mă ajute să acopăr cheltuielile, a informat-o ea iritată.

Mama s-a înfoiat imediat, îngrozită:

–Ți-ai pierdut mințile? E ca și cum ai lua pe cineva care face autostopul. Vorbești serios? Să închiriezi la străini?

–Nu am de ales și vreau să păstrez casa, mamă. O să fiu atentă cui închiriez. Nu am de gând să pun anunțuri pe stradă. Și o să-i verific atent înainte.

–O să ajungi să locuiești cu un criminal în casă, a avertizat-o, cu o voce distrusă.

–Sper că nu. Trag nădejde să găsesc niște oameni cumsecade.

–Cred că e o idee groaznică și o s-o regreți.

–Dacă da, poți să-mi amintești că mi-ai spus că o să fie așa, i-a răspuns Francesca, pe un ton mucalit.

Își cunoștea mama foarte bine. Thalia îi amintea mereu greșelile, spunându-i că a avertizat-o dinainte.

–Vreau să mai reflectezi la asta, a insistat mama ei.

–Nu pot, i-a răspuns Francesca, onestă. Nu pot plăti ipoteca fără Todd. Imediat ce galeria începe să devină profitabilă, renunț la chiriași. Dar, pentru moment, nu am de ales. O să suport cu stoicism greutățile, una după alta.

Și tot restul. Avea de gând să renunțe la o mulțime de lucruri ca să păstreze galeria și casa, la intimitatea ei, luând chiriași ca să achite ipoteca, la tablourile tatălui ei, ca să-i dea banii lui Todd, iar dacă tatăl ei nu voia să investească în galerie, putea pierde totul. Era foarte neplăcut să se gândească la asta.

–Cred că e o adevărată nebunie. N-aș mai dormi noaptea de grijă, gândindu-mă cu cine stai în casă.

–Cu mai mulți e mai sigur decât cu unul. Cu trei m-aș descurca.

–Poate da, poate nu. În plus, dacă semnează un contract, trebuie să-i ții pe durata cât au semnat contractul. Nu poți să-i dai pur și simplu afară dacă la un moment dat nu-ți mai plac.

–Nu, nu pot. Așa că mai bine aleg unii cumsecade, a acceptat Francesca, practică.

După asta, a închis telefonul cât a putut de repede. Îi dăduse mamei ei toate informațiile importante, i-a spus că ea și Todd s-au despărțit și că încerca să păstreze galeria și casa. Nu trebuia să știe mai mult și nici amănuntele

neplăcute. Iar mama ei procedase exact cum prevăzuse. A criticat-o și nu i-a oferit nici un ajutor. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Discuția cu tatăl ei a fost mai ușoară și mai scurtă. Tot ce a făcut a fost să-l invite la masă a doua zi, iar el a acceptat. Intenționa să-i spună totul, iar cu el lucrurile mergeau mult mai ușor decât cu Thalia. Au căzut de acord să se întâlnească la prânz, la La Goulue, restaurantul lui preferat din centru. Era aproape de galerie și se ducea des acolo. Era una dintre celebritățile care făceau parte din peisaj. Părea fericit s-o audă pe ea spunându-i asta.

–Toate bune? a întrebat-o înainte de a închide.

Se întreba despre ce era vorba. Rareori îl invita ea la masă.

–Destul de bune. Putem vorbi despre asta mâine.

–Perfect. Abia aștept să te văd, a zis el încântat.

Vocea lui părea încă cea a unui bărbat tânăr, cu toate că avea șaizeci și cinci de ani. Și părea mult mai tânăr decât vârsta lui, la fel ca soția lui. Francesca se gândea că mama ei dădea impresia că era mai în vârstă decât Avery, iar disperarea de a-și găsi un alt bărbat o făcea să aibă un aer agasant, care n-o mai părăsise de ani de zile. Tatăl ei era mult mai relaxat, mai liber și mai degajat. Asta era natura lui, dar o avea și pe Avery alături. De ani de zile, Thalia nu mai avusese nici o relație serioasă. Era o lecție bună pentru ea, utilă acum, când se afla din nou față în față cu lumea femeilor singure, pentru prima oară după cinci ani.

Gândul o deprima profund și era încă departe de a fi pregătită s-o ia de la capăt cu un alt bărbat. Tare și-ar mai fi dorit să nu fie din nou nevoită să se ducă la întâlniri. Nu voia să se gândească la asta. Din punctul ei de vedere, era cea mai rea dintre lumile posibile. Avea să caute trei chiriași cu care să împartă casa dacă obținea bani

ca s-o păstreze și, până la urmă, o să se ducă și la întâlniri, dacă nu voia să rămână singură pentru tot restul vieții. Era o decizie importantă, dar nu una pe care să trebuiască s-o ia în viitorul imediat. Todd încă nu se mutase.

A doua zi, prânzul cu tatăl ei a decurs fără probleme. A sărit dintr-un taxi în față la La Goulue, exact unde îl aștepta ea după ce venise în pas vioi de la metrou. Și, ca întotdeauna, era elegant. Purta un palton de tweed negru cu alb, pe care îl cumpărase de la Paris cu ani în urmă, cu gulerul ridicat, ca să se apere de vânt, asortat cu o pălărie borsalină ponosită pe care o cumpărase de la Florența, în ghete și jeanși, părând pe jumătate coborât dintr-o revistă GQ, pe jumătate artist. Avea fața ridată, aspră, cu o bărbie pătrățoasă cu gropiță, care o fascina în copilărie, și imediat ce a văzut-o a cuprins-o după umeri și a îmbrățișat-o. Era o persoană mult mai caldă decât mama ei și părea fericit s-o vadă.

I-a fost mai ușor să-i vorbească despre Todd decât se așteptase, iar el a recunoscut că nu era surprins și i-a mărturisit că întotdeauna considerase că ei doi sunt prea diferiți. Francesca nu avusese niciodată această impresie. Credea că aveau multe în comun. Și, la început, aveau, dar acum lucrurile nu mai stăteau așa.

–El n-a fost decât un turist în lumea artei, a comentat tatăl ei pe când sosea mâncarea.

Comandase supă de ceapă și o mâncare cu fasole verde, ceea ce explica în ce fel își păstra fața lungă, slabă, subțire, spre deosebire de ea. Și îi pria modul sănătos de a găti al lui Avery. Francesca nu fusese niciodată prea atentă la ceea ce mânca; în special în ultima vreme uitase să-și bată capul cu asta, când Todd era plecat. În multe seri îi era prea lene să gătească cina numai pentru ea și, de când se despărțiseră, mai slăbise.

–Întotdeauna mi-am închipuit că o să se întoarcă până la urmă pe Wall Street, a continuat tatăl ei în timp ce gusta din supa de ceapă.

Francesca își luase o salată de crab.

–Ciudat, a răspuns ea gânditoare, niciodată nu m-am gândit la asta. Cred că ai dreptate. Spune că s-a săturat să fie sărac.

Tatăl ei a râs.

–Da, așa eram și eu, până m-a salvat Avery.

I-a vorbit apoi tatălui ei despre încercarea de a cumpăra partea lui Todd din casă și, cu o privire vinovată, i-a spus că trebuia să-i vândă tablourile, iar el s-a arătat foarte încântat. Era simplu să-ți dai seama de ce femeile îl iubiseră întotdeauna. Era relaxat și fermecător, rareori critic, și iertător. A făcut-o să se simtă bine imediat și a asigurat-o că nu era deloc supărat din cauza asta. Când a venit cafeaua, și-a luat inima în dinți să-l întrebe despre galerie, și el i-a zâmbit peste masă.

Avery îl avertizase în legătură asta pe ocolite, îi spusese că avea nevoie de ajutorul lui și l-a rugat să fie înțelegător. Dar ar fi fost oricum. Era singurul lui copil și, oricât ar fi ratat ca tată, era în fond un om bun.

–Sunt foarte măgulit că-mi ceri asta, a spus simplu, în timp ce sorbea din cafeaua la filtru. Nu sunt sigur că știu mai multe decât tine despre cum funcționează o galerie, probabil mult mai puțin. Dar aș fi foarte bucuros să-ți fiu partener anonim pentru moment.

Ea i-a explicat de câți bani avea nevoie ca să-l mulțumească pe Todd; nu era mare lucru, dar era mai mult decât avea ea.

–Poți oricând să mi-i dai înapoi când galeria începe să se dezvolte, a liniștit-o el, încrezător. N-o să rămâi cu mine pe cap pentru totdeauna.

–Mulțumesc, tată, i-a răspuns, realmente ușurată.

Așa cum stăteau zâmbindu-și unul altuia, semănau foarte mult. Îi era profund recunoscătoare pentru ajutor și avea lacrimi în ochi. Pur și simplu îi dădea gura de aer necesară ca să-și salveze galeria pentru care muncise din greu timp de patru ani.

După masa care însemna primul pas pentru salvarea casei, a primit un telefon de la Avery. Agentul tatălui ei era peste măsură de încântat de tablourile pe care voia să le vândă. Pentru trei dintre ele avea cumpărători imediat și credea că putea să vândă încă două la Miami, în decembrie. Dar, pentru moment, banii pentru primele trei l-ar fi mulțumit pe Todd.

Tatăl ei a plecat spre galerie, să se întâlnească cu agentul, și, în drum spre metroul care o ducea înapoi în centru, Francesca se simțea ca și cum scăpase de la ghilotină. Mulțumită tatălui ei și picturilor pe care i le dăduse cu ani în urmă și a căror valoare crescuse foarte mult, putea să salveze galeria și casa pe care o iubea atât de mult. Era mai mult decât îndrăznise să viseze. Un zâmbet larg îi lumina fața în timp ce o lua la goană pe scările metroului. Era un bun început, și despărțirea de Todd nu mai părea acum atât de rea. Speranța reînviase. Avea în continuare o afacere și o casă, dar și un tată foarte drăguț.

capitolul 3

Imediat ce a ajuns acasă, Francesca l-a sunat pe Todd la birou și i-a comunicat noutățile. I-a spus că se aștepta să primească banii sau mare parte din suma pe care i-o datora în următoarele câteva săptămâni. Tatăl ei îi promisese că Avery va scrie a doua zi, pe numele ei, un cec pentru partea din galerie care îi revenea lui Todd. Iar Avery a anunțat-o că galeria îi va da într-o lună un cec pentru primele trei tablouri. Todd a fost mai mult decât mulțumit.

–Presupun că asta înseamnă că pot să încep să caut un apartament, a remarcat el apoi, cu tristețe în glas, de la celălalt capăt al firului. O să văd câteva săptămâna asta, a promis, iar ea a simțit un cuțit în inimă.

Cu toate că nu mai discutaseră despre mutare de luni întregi, iar el nu mai stătea acasă niciodată în weekend, brusc totul devenea ceva foarte real. Era prea mult.

–Nu e nici o grabă, a spus ea încetișor.

Se iubiseră și crezuseră că vor fi împreună pentru totdeauna. Erau foarte triști că n-a mers. Dar era mai ușor să se concentreze asupra amănuntelor problemelor legate de galerie și de casă decât să se gândească la faptul că se pierdeau unul pe altul. Asta însemna moartea unui vis. Amândoi trecuseră și înainte prin relații care nu merseseră, dar nici unul dintre ei nu trăise împreună cu altcineva. Brusc, simțeau că totul se petrecea exact ca în cazul unui divorț. Ea se întreba ce vor face cu lucrurile pe care le cumpăraseră împreună, canapeaua, lămpile, covorul din sufragerie, care le-au plăcut amândurora. Acum era prea dureros să se gândească la așa ceva. Dar, mai devreme sau mai târziu, vor fi nevoiți să se confrunte

cu faptul că viețile lor o luau pe drumuri diferite. Ura acest gând. Și nici pe el nu-l făcea fericit.

–Când găsesc, te anunț, a încheiat Todd, căci trebuia să plece la o ședință, ceea ce era o binecuvântare pentru amândoi.

Francesca se întreba când avea să înceapă să meargă la întâlniri și cât de curând va întâlni pe altcineva sau dacă acel cineva nu exista deja în viața lui. Nu-l întreba cum își petrecea sfârșitul de săptămână, dar nu se putea gândi la faptul că se întâlnea cu altcineva. Acum le venea foarte greu să dea ochii unul cu altul prin casă. El ajungea seara târziu și dormea în camera de oaspeți de la alt etaj.

Vorbind cu el, și-a amintit că, dacă voia să păstreze casa, trebuia să înceapă să caute chiriași. Pe de-o parte, asta însemna o mare greutate pe umerii ei, dar, pe de alta, o făcea să se simtă, brusc, insuportabil de tristă. Nu se urau, pur și simplu nu mai puteau continua așa și fiecare dorea o altă viață. El vorbise despre mutarea în zona elegantă a orașului. Era mai mult lumea lui decât a ei. Se mutaseră într-un cartier boem de dragul ei, iar acum el se întorcea în lumea cu care era obișnuit. Poate că tatăl ei avea dreptate, fusese doar un turist în lumea ei, așa cum te muți în altă țară pentru o vreme, iar apoi decizi că vrei să te întorci acasă. Nu-l acuza, îi părea doar foarte rău pentru amândoi că lucrurile nu au mers.

În seara aceea, a discutat mult cu Avery despre asta. Ea știa să vadă lucrurile cu mare înțelepciune.

–Nu poți face pe nimeni să fie ceea ce nu este, i-a amintit Avery. Își dorește exact ce tu nu-ți dorești. Sau spune că asta își dorește. Căsătorie, copii după o anumită vârstă, Wall Street, avocatură, și nu artă, o lume și o viață mult mai tradiționale. Dacă spune că ești boemă înseamnă că nu ești ceea ce vrea.

–Știu, a murmurat Francesca. Doar că sunt tristă. O să-mi fie greu când se mută.

Însă îi venise greu și în ultimul an, când se ciondăniseră mereu. Acum nu se mai certau, așa cum o făcuseră luni întregi. Abia dacă își mai vorbeau, cu excepția amănuntelor legate de fosta lor relație. Semăna mai mult cu o moarte decât cu un divorț. În ultimii cinci ani uitase cât de greu era să vezi cum se sfârșește o relație. Lui Avery îi părea rău pentru ea și era bucuroasă că Henry fusese de acord s-o ajute cu galeria. Măcar îi rămâneau afacerea și casa. Nu pierdea chiar totul.

Francesca i-a mai mărturisit și că, dacă avea timp, intenționa să caute artiști noi. Voia să facă multe pentru galerie și acum se simțea obligată față de tatăl ei, cu toate că el o asigurase că nu avea de gând să se implice prea mult. Era ocupat și, în prezent, pregătea o expoziție pentru primăvară. O susținea, dar nu dorea să se implice alături de ea. Știa ce avea de făcut și amândoi înțelegeau că era nevoie de timp pentru ca galeria să devină profitabilă. Acceptase asta mult mai bine decât Todd, care voia să vadă rezultate. Nu așa funcționau galeriile de artă. Tatăl ei avea dreptate, Todd nu fusese decât un musafir în lumea ei. Și acum se întorsese acasă.

Toată seara a căutat, în anunțurile din ziar și de pe internet, persoane interesate să închirieze camere și un loc unde să trăiască, dar nimeni nu corespundea pretențiilor ei. Până la urmă, s-a decis să dea ea un anunț. Deja se gândise cum să împartă casa din strada Charles, etaj cu etaj. La ultimul etaj avea un living mic, însorit, cu un dormitor și mai mic și o baie, dar era destul spațiu ca să locuiască o persoană. Acum dormea acolo Todd. La etajul de dedesubt era dormitorul ei, pe care îl împărțise cândva cu Todd. Aveau un dressing și instalaseră o baie de marmură, iar lângă dormitor un mic birou, unde lucra ea când era acasă.

Mai jos era sufrageria, pe care avea s-o transforme în living, și mai erau o baie pentru musafiri și o bibliotecă

pe care o putea transforma în dormitor pentru oricine închiria etajul. Iar la primul etaj se afla livingul mare, pe care plănuia să-l păstreze pentru ea. Bucătăria era un etaj mai jos, la nivelul grădinii. Era spațioasă și însorită, cu o zonă plăcută pentru masă, pe care ea și chiriașii ei o puteau folosi împreună. Alături de bucătărie se afla o debara spațioasă, unde Todd își ținea echipamentul de gimnastică. Încăperea dădea spre grădină, avea o baie decentă și putea fi folosită ca o garsonieră pentru al treilea chiriaș. Începea să fie cam înghesuit, dar era destul spațiu pentru patru persoane, atâta vreme cât erau cu toții respectuoși, atenți și politicoși. Putea să închirieze ultimul etaj și pe cel de sub dormitorul ei, precum și garsoniera de lângă bucătărie. Era hotărâtă să facă în așa fel încât lucrurile să meargă.

În seara aceea, în fața computerului, a pregătit descrierea fiecărei zone și a casei. Se gândise să închirieze numai la femei, dar nu voia să pună o limită, trebuia să accepte orice chiriaș potrivit pe care îl putea găsi. Așa că n-a menționat nimic despre faptul că dorea numai femei și a decis să vadă ce răspunsuri vor veni în urma anunțului.

Tocmai termina de scris când Todd a bătut la ușa biroului, rămânând acolo, în picioare, cu o expresie gravă.

–Ești bine?

Era îngrijorat pentru ea. Credea în continuare că nu era capabilă să se descurce singură și considera că era mai bine să vândă casa. Dar ea știa că n-avea să facă așa ceva, și era mai mult decât hotărâtă să facă lucrurile să meargă, chiar dacă asta însemna să ia străini în gazdă. Lui i se părea o imprudență și asta îl făcea să fie îngrijorat.

–Da, merge, i-a răspuns, obosită. Tu ce faci?

–Nu știu. Pare ciudat, nu? Să avem vieți separate. Nu m-am așteptat să doară atât de tare.

Părea vulnerabil și trist. Asta îi aducea aminte de tot ce iubise la el, ceea ce înrăutățea și mai mult situația.

–Nici eu nu m-am așteptat, a recunoscut ea cinstit.

Dar nici unul dintre ei nu-și putea imagina cum ar fi să fie din nou împreună. Se ajunsese prea departe și toate diferențele dintre ei se adânceau tot mai tare. Deosebiri ireconciliabile, cum se spune la divorț. Dar oricum durea, indiferent de cât de rău fusese ultimul an.

–Am început să nu mai suport gândul că pleci. Poate o să mă duc la tata, în Connecticut, ca să nu te văd plecând.

El a dat din cap, fără să scoată un cuvânt. Era gata să se mute, dar era și trist că o părăsește. Era la fel de frumoasă ca acum cinci ani, la fel de atrăgătoare și de caldă, dar păreau doi oameni foarte diferiți. Nu-și mai aparțineau unul altuia, erau deja părți din trecutul celuilalt.

–Dacă pot face ceva pentru tine după ce mă mut, poți să mă suni oricând. Domnul Repară-tot e la dispoziția ta. Într-o viață viitoare am de gând să mă fac instalator.

I-a zâmbit trist și ea i-a întors zâmbetul. Se săturase să tot facă reparații, dar era dispus să dea o mână de ajutor. Cel mai bun, și, totodată, cel mai rău lucru era că nici unul nu-i purta pică celuilalt, ceea ce făcea totul și mai trist. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi fost amândoi furioși, dar nici unul dintre ei nu era.

–Îmi las trusa de unelte la tine, i-a promis.

De fapt, era fericit să scape de ele și să nu le mai folosească niciodată.

–Mulțumesc, i-a răspuns ea, râzând. Mai bine învăț cât mai repede să le folosesc.

–Dacă vreunul dintre chiriașii tăi o să fie un nebun sau un criminal, un artist escroc sau un spărgător?

Dar chiar dacă era îngrijorat, știa că Francesca era o femeie puternică și știa foarte bine ce vrea. Trăise bine mersi treizeci de ani, înainte ca el să intre în viața ei.

Presupunea că avea să se descurce foarte bine și singură, după plecarea lui. Dar, oricum, avea să-i lipsească. Din păcate, nu era femeia potrivită pentru el, dar o iubea ca pe o persoană foarte specială în viața lui. Îi va purta de grijă mereu și spera că va avea parte numai de bine. Același lucru îl dorea și ea pentru el.

–Dacă sunt nebuni, o să le cer să plece, a răspuns ea cu hotărâre.

Apoi el a urcat scările spre camera unde dormea. Iar ea și-a terminat anunțul. Avea de gând să-l trimită la ziar și să-l pună pe internet a doua zi. Și apoi Dumnezeu știe cine va răspunde. Era greu să-și imagineze viața cu trei străini în casă. Avea să fie o viață cu totul nouă. Intenționa să le verifice referințele cu grijă și, în plus, nu se puteau muta până când Todd nu găsea un apartament, dar ideea de a începe să caute de pe acum chiriași părea bună.

În noaptea aceea, când a ajuns în pat, totul părea foarte ciudat. Era tristă că Todd pleca. Dar îi era la fel de greu și să aștepte să se întâmple. Și mai ciudat era să se întrebe dacă se va prezenta cineva care să vrea să locuiască acolo. Casa de pe strada Charles, numărul 44, începea să devină un loc foarte diferit, așa cum era și viața ei fără Todd.

capitolul 4

Răspunsurile la anunțul Francescăi au fost numeroase. Multe dintre ele erau revoltătoare. Era uluită de ceea ce puteau afirma o grămadă de oameni despre ei. Unii abia ieșiseră de la dezintoxicare și susțineau că nu erau pregătiți să ia un apartament și că ar fi încântați să locuiască la ea. Tuturor părea să le placă descrierea casei. La anunț au răspuns și câteva cupluri, dar ea le-a spus cinstit că spațiul pe care îl închiria era prea mic pentru mai multe persoane și că nu se simțea pregătită să aibă în casă mai mult de trei chiriași. Un cuplu avea doi copii și voia să închirieze două dintre cele trei spații, ceea ce iarăși nu i-a convenit. Aveau doi băieți între trei și cinci ani și se temea că i-ar distruge casa. Doi indivizi declarau că abia au ieșit din închisoare, unul pentru agresiuni sexuale, iar celălalt susținea că a fost condamnat pentru uciderea unui funcționar, dar că nu fusese vinovat. N-a întrebat despre ce era vorba. Patru cupluri de lesbiene voiau să închirieze casa împreună și o întrebau dacă era dispusă să se mute, ceea ce nu era cazul. Asta contravenea scopului pentru care încercase să păstreze casa. Cel puțin o treime dintre candidați aveau câini, mulți dintre ei mari. Ciobănești germani, labradori, doi setteri irlandezi, un dog danez, un rhodesian ridgeback, un rottweiler și un pitbull. Nu era pregătită nici pentru așa ceva. Până la urmă, a început să se întrebe dacă se va prezenta și cineva normal și fără complicații, fără partener, copil, câine, fără să fie drogat sau trecut prin închisoare. Începuse să-și piardă speranța și să se întrebe dacă nu cumva Todd și mama ei aveau dreptate. Erau oare toți nebuni sau nebună era ea, care încerca să găsească trei oameni sănătoși, niște chiriași

normali? Începuse să creadă că nu exista așa ceva în New York.

Când a primit un telefon de la o tânără care s-a prezentat Eileen Flanders, mai erau două zile până la sărbătoarea de Ziua Recunoștinței. Spunea că tocmai absolvise, în mai, colegiul Loyola Marymount din Los Angeles, era originară din San Diego, găsise de curând o slujbă și venise la New York. Era profesoară specializată în educarea copiilor autiști. Nu a zis nimic cum că ar fi fost la dezintoxicare, nu menționa că ar fi stat în închisoare, spunea că e singură și nu avea nici copii, nici câine. Era un început promițător. Francesca nu se putea împiedica să se întrebe dacă nu cumva era plină de tatuaje și dacă nu avea nenumărate piercinguri pe corp, dacă nu era punkistă, dar prima discuție la telefon a decurs foarte bine. Spunea că speră să se mute cât mai repede, că a stat la YMCA și că nu mai putea rămâne acolo mai mult de câteva săptămâni, dar Francesca i-a comunicat că locul nu era disponibil până la întâi ianuarie.

Todd tocmai găsise un apartament pe East Street 81, lângă fluviu. Intenționa să-și strângă lucrurile între Crăciun și Anul Nou și spunea că ar putea pleca pe întâi ianuarie. Nu voia să se mute nimeni până atunci. Putea fi foarte neplăcut pentru ei amândoi să aibă străini în casă chiar acum, când treceau printr-o perioadă foarte tulbure din punct de vedere emoțional, din cauza plecării lui. Eileen i-a zis că data mutării n-o deranja, pentru că oricum se ducea să petreacă sărbătorile acasă, la San Diego. Suna bine, așa că Francesca a stabilit o întâlnire cu ea, acasă, în după-amiaza următoare.

A doua zi, Francesca s-a simțit extraordinar de ușurată când a deschis ușa și a văzut-o pe Eileen stând pe treptele din față. Purta pantofi Nike și blugi, era îmbrăcată cu o scurtă roșie, cu capse și glugă, avea mănuși albe și apărători pentru urechi. Semăna cu un copil dintr-o felicitare

de Crăciun. Era roșcată, pistruiată, cu ochi albaștri și dinți strălucitor de albi când zâmbea. Nu era machiată, arăta de vreo cincisprezece ani și, așteptând să intre, părea agitată.

Francesca a invitat-o înăuntru și au stat puțin de vorbă în hol. Eileen s-a uitat în jur și a făcut câteva remarci, apreciind frumusețea casei. Deasupra ușii din față se afla o fereastră cu vitraliu, iar o scară în spirală, îngustă, dar frumoasă, ducea la etaj. A aruncat o privire și spre șemineul de marmură, prin ușa deschisă de la living, despre care Francesca a informat-o că îl păstra pentru ea. I-a explicat apoi că o parte din mobilă avea să fie luată de cel cu care împărțea acum locuința, dar că o va putea înlocui cât de repede. Eileen a declarat că n-o deranja. Camera de la etajul de sus era mobilată cu lucruri pe care Todd nu le voia. Și ea era dispusă să o mobileze, dacă era necesar, cu alte obiecte.

A condus-o pe Eileen pe scări până la ultimul etaj, unde erau împrăștiate câteva haine de-ale lui Todd, rămase de când dormise acolo. Eileen a admirat priveliștea pe care o ofereau grădinile vecinilor din spatele casei. Apoi a aruncat o privire în baie și la dulapuri, părând mulțumită de ceea ce vedea. Francesca o plăcea. Părea să fie sănătoasă și curată, o provincială venită într-un oraș mare. I-a povestit că era cea mai mare dintre șase frați și a întrebat dacă exista prin apropiere o biserică catolică. Era exact cum își dorea Francesca să fie un chiriaș. Întruchiparea fetei drăguțe și prietenoase din vecini. Nu era nimic îngrijorător sau neplăcut la ea. Amândouă păreau ușurate.

Francesca i-a arătat etajul de dedesubt și i-a explicat că sufrageria putea fi transformată în living, iar biroul, în dormitor. Spațiul era mai mare, dar mai întunecos decât cel de la etajul de sus, iar ea și Todd zugrăviseră pereții în verde, ceea ce se potrivea pentru sufragerie, dar putea

fi cam întunecat pentru living, sau prea masculin pentru o fată. Dar lui Eileen nu i-a plăcut garsoniera de lângă grădină. Spunea că se temea că ar putea intra cineva prin ușile glisante. Susținea că se simțea mai în siguranță la etajul de sus. I-a plăcut însă bucătăria în stil rustic, simpatică, pe care Francesca și Todd o amenajaseră singuri. Mai exact el, în timp ce Francesca îl asista, dându-i la mână uneltele și făcând cafea. Era locul lor favorit din casă și la fel i se părea și lui Eileen.

–Îți lasă impresia că aici există multă iubire, a remarcat Eileen, în timp ce Francesca dădea din cap, neștiind ce să spună, străduindu-se să-și ascundă lacrimile din ochi.

În casa din strada Charles 44 existase cândva multă iubire și speranță. Dar acum toată speranța asta se spulberase și ea stătea de vorbă cu un spiriduș de fată din San Diego, în loc să fie cu Todd. Nu era drept, dar asta era viața. Francesca se împăcase cu gândul în ultimele luni, dar tranziția a fost foarte dificilă. Și discuția cu Eileen despre mutarea ei în casă transforma totul într-o realitate pe care trebuia s-o înfrunte. Fata era de departe candidatul cel mai potrivit din câți întâlnise până atunci. Și, dacă referințele erau în regulă, Francesca era dispusă să-i închirieze apartamentul de la etaj. I-a spus prețul, și Eileen n-a părut surprinsă. Nu era exagerat, dar era destul cât să acopere un sfert din suma plătită de Francesca pentru ipotecă.

–Cred că o să mă descurc. Am sperat să fiu în stare să am un apartament al meu, poate împreună cu cineva. Dar tot ce-am văzut până acum a fost peste puterile mele. E mult pentru mine, dar merge, și îmi place ideea să locuiesc cu altcineva. Mă simt mai în siguranță și mai puțin singură.

Francesca gândea la fel.

–Știi cine vor fi ceilalți chiriași?

–Ești prima persoană cu care m-am întâlnit până acum și care îmi convine, a spus Francesca cinstit, după care i-a mărturisit că s-a despărțit de cineva care tocmai se muta și că era pentru prima oară când avea să împartă casa cu niște străini.

–Îmi pare rău, a zis Eileen, zâmbind cu simpatie și înțelegere. Și eu m-am despărțit de cineva în Los Angeles. Asta-i viața. Am început să ieșim împreună imediat după ce am terminat școala, dar în cele din urmă mi-am dat seama că era nebun. Când îi spuneam că am nevoie de puțină libertate, pur și simplu mă urmărea. Într-o noapte a intrat pe fereastră în cameră și a încercat să mă strângă de gât. Mi-am lăsat slujba și am plecat la New York a doua zi. S-a întâmplat acum o lună și chiar am avut noroc să găsesc de lucru aici.

Vorbea ca și cum i se luase o piatră de pe inimă, iar Francescăi îi părea rău pentru ea. Părea atât de pură, de nevinovată și de inocentă, încât era greu să-ți imaginezi că cineva voia s-o sugrume sau s-o sperie.

–E foarte bine că ai plecat, i-a zis Francesca, în timp ce se întorceau din bucătărie în holul principal. Sunt o mulțime de nebuni pe aici.

Discutase cu mulți dintre ei, ca potențiali chiriași.

–Într-un oraș ca New York, trebuie să fii atentă. Cartierul ăsta este foarte sigur. Eu mă duc și mă întorc pe jos de la slujbă. Am o galerie de artă la câteva străzi de aici.

–Ce interesant! Eileen părea încântată. Îmi place să colind galeriile la sfârșit de săptămână.

I-a dat Francescăi datele personale, apoi numărul de telefon al proprietarului din Los Angeles. Locuise acolo în ultimii ani de facultate și cinci luni după absolvire. În timpul școlii lucrase la adăpostul pentru copii, iar apoi, într-un centru de zi pentru copii cu nevoi speciale. Tot ce ținea de ea era normal și plăcut. Francesca i-a promis

s-o sune imediat ce avea să verifice totul. Urma weekendul de Ziua Recunoștinței, așa că i-a amintit că nu putea s-o facă înainte de luni, dar imediat după aceea era posibil. Eileen s-a declarat foarte mulțumită și spera că Francesca va fi de acord să se mute. O plăcea pe Francesca și îi plăcea și casa. Spunea că se simțea ca acasă, ca în locul unde a crescut. Părea perfect pentru amândouă. Era exact genul de chiriaș pe care Francesca îl dorea, unul de care nu avea de ce să-și facă griji. Era greu să găsești pe cineva care să fie întruchiparea purității. Considera că a avut mare noroc că îi răspunsese la anunț.

Faptul că o găsise pe Eileen, prima dintre chiriașii ei, i-a produs Francescăi o stare de spirit mai bună pentru sărbătoarea ce avea să vină. Știa că anul ăsta avea să fie greu, pentru că era prima sărbătoare din ultimii cinci ani pe care n-o petrecea cu Todd. Pleca la familia lui, în Baltimore, iar ea avea de gând să se ducă la tatăl ei, în Connecticut. Mama ei plecase la Palm Beach, ca să fie cu prietenii.

În dimineața aceea, Francesca i-a ieșit în cale lui Todd, în hol, înainte să plece amândoi. Și-au aruncat o privire tăcută, încărcată de o suferință ascuțită, iar el a îmbrățișat-o.

–Sărbători fericite, i-a șoptit ea.

–Și ție la fel, i-a răspuns el, sărutând-o în fugă pe obraz, după care a ieșit grăbit.

Și s-a simțit din nou ciudat în timp ce ofta și scotea mașina parcată pe strada Charles. Părea o despărțire pentru totdeauna; nu peste mult timp, chiar așa avea să fie. Habar n-avea dacă o să fie mai bine sau mai rău.

În timp ce se îndrepta spre Connecticut, s-a gândit din nou la Eileen și era foarte bucuroasă că a găsit-o. Părea absolut perfectă pentru Francesca. Spera doar ca datele personale și referințele proprietarului să corespundă.

La prânz, când Francesca a ajuns acasă la tatăl ei, acolo erau deja douăsprezece persoane care beau șampanie

și stăteau în jurul focului, în timp ce Avery și cei de la firma de catering aranjau lucrurile în bucătărie. Curcanul arăta extraordinar și era rumen-auriu. Francesca plănuise să-și petreacă împreună cu ei noaptea de după cină, așa că nu trebuia să se grăbească să se întoarcă în oraș. Majoritatea musafirilor erau fie localnici, fie artiști. Erau acolo vecinii lor, care aveau o fermă frumoasă, dar și agentul lui Henry de la New York. Formau un grup interesant și plin de viață. Francesca îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei și întotdeauna se simțise bine cu prietenii tatălui său și ai lui Avery. Până nu demult, el nu fusese pentru ea mai mult decât un tată, dar era o companie plăcută și o trata mai mult ca pe un prieten drag decât ca pe o fiică. N-o bătuse niciodată la cap, deși, pe când era foarte tânără, ea se simțise înșelată din cauza asta, pentru că voia un tată adevărat, ca oricare altul, nu un tată excentric, cu iubite de douăzeci și doi de ani. De când se însurase cu Avery lucrurile se schimbaseră mult în bine, dar Francesca avea pe atunci douăzeci și cinci de ani. Acum, la treizeci și cinci, îl accepta așa cum era, talentat, cu inimă de copil, irresponsabil și un companion plăcut. Și îi era foarte recunoscătoare pentru mâna de ajutor pe care i-o dăduse cu galeria.

La masă, i-a anunțat pe toți că era partener cu ea la galerie. Iar agentul i-a comunicat, calm, după masă, că tocmai vânduse un alt tablou din cele pe care le avea de la tatăl ei, la un preț extraordinar, așa că va putea să-i mai dea o parte din bani lui Todd pentru casă. Datorită vânzării celor patru tablouri, aproape că îi plătise întreaga sumă. Încă unul și s-ar fi terminat. Și îi mai rămânea unul pe care îl putea păstra. Totul mersese foarte bine și într-un timp extraordinar de scurt. Tot ce mai trebuia să facă acum era să găsească încă doi chiriași, care să o ajute să plătească ipoteca.

Și-a petrecut noaptea la tatăl ei și la Avery și s-a întors în oraș vineri după-amiază. Închisese galeria pentru cele două zile de sărbătoare, dar intenționa să o redeschidă sâmbătă. Sâmbăta primeau multă lume care doar se uita, însă, din când în când, putea să se ivească și un cumpărător serios. Spre încântarea ei, a avut o zi plină și au venit câteva cupluri tinere. La început au privit agitați în jur, temându-se că prețurile ar putea fi prea mari pentru ei, dar au fost încântați să descopere că se potriveau cu buzunarul lor. Chiar ăsta era scopul pentru care făcuse galeria. Voia să apropie colecționarii tineri de artiștii aflați la început de carieră. Două cupluri au cumpărat trei picturi foarte frumoase. Tablorile erau mari, aveau un preț rezonabil și erau decorative. Prețurile erau atât de mici, încât nu reprezentau pentru ea o victorie financiară importantă, dar trei vânzări i-au umplut inima de bucurie și știa că toți cei trei artiști vor fi la fel de încântați ca persoanele care le cumpăraseră lucrările. Tablourile pe care le vindeau erau frumoase și ea era mândră de asta și de fiecare dintre artiștii ei. Cei care au cumpărat picturile în acel weekend păreau atât de încântați de achizițiile făcute, încât au îndulșoșat-o. Întotdeauna simțea la fel. Abia aștepta să le spună artiștilor, toți disperați să vândă. Se simțea ca o cloșcă pentru fiecare dintre ei. Și, cu o zi înainte, când stătuse de vorbă cu prietenii tatălui ei, unii dintre ei artiști importanți și foarte cunoscuți, se simțise revigorată. Îi plăcea tot ce ținea de viața ei în lumea artei. Îi plăcea să ia parte activ la mișcarea artistică. Ea era legătura dintre creatori, unii dintre ei foarte talentați, și cei care le colecționau lucrările. Era exact ceea ce dorea să facă și ceea ce știa cel mai bine. Trăia și respira prin asta. Avea un ochi format pentru artiștii începători, le dădea sfaturi bune și își dădea seama ce s-ar vinde. De asta era atât de convinsă că, dacă i se acorda suficient timp, galeria ar fi putut merge bine. Adesea petrecea ore întregi în studio

cu artiștii ei, vorbind despre tehnica lor și orientându-i spre noi etape. Toți îi purtau un adânc respect.

Duminica și-a petrecut-o făcând ordine în dulapuri și pregătind ultimul etaj pentru chiriașă. Luni dimineața l-a sunat pe proprietarul lui Eileen din Los Angeles și a început să-i verifice datele personale. Omul a informat-o că a fost o tânără drăguță, nu i-a făcut probleme și i-a plătit chiria la timp. Trei zile mai târziu, datele personale verificate s-au dovedit fără pată. Nu avea un istoric de antecedente penale, faliment, neplata creditelor sau de facturi neplătite. Francesca a sunat-o și i-a spus că ar putea să se mute pe 2 ianuarie, la o zi după plecarea lui Todd, iar Eileen a fost încântată.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să găsească alți doi chiriași. Dar, după ce văzuse în ultima lună, era sigură că lucrurile nu aveau să meargă ușor. Eileen era o pasăre rară în calitate de chiriaș. Dar, undeva prin New York, trebuia să mai existe încă doi care să-i semene, măcar pe-aproape. A continuat să dea anunțuri, dar în următoarele săptămâni n-a primit răspunsuri decât de la niște ciudați. Uneori erau atât de imposibili, încât tot ce putea face era să râdă și să închidă telefonul.

În weekendul de după Ziua Recunoștinței a luat cina cu mama ei într-un mic bistrou franțuzesc, care le plăcea amândurora, și i-a povestit victorioasă cum a găsit-o pe Eileen. Thalia continua s-o creadă nebună, dar era o părere pe care Francesca o căra după ea de-o viață. Nu și-ar fi dorit s-o aibă chiriaș pe maică-sa.

Thalia și-a pus fiica la curent cu toate evenimentele la care participase în Palm Beach. Avea întotdeauna o viață socială foarte activă și o slăbiciune specială pentru localitățile la modă de pe litoral, Palm Beach, Newport, Saint Tropez, Sardinia, iar iarna pentru St. Moritz, Gstaad sau St. Bart. Grație foștilor soți, nu avusese niciodată o slujbă, putându-și permite să trăiască după bunul-plac. Era

o persoană foarte îngăduitoare cu ea însăși, iar Francesca o considera foarte răsfățată. Nu se gândea decât la ea. Cu o săptămână înainte participase la un bal de debut în Palm Beach și i-a povestit Francescăi, în cele mai mici amănunte, cum fusese îmbrăcată. Părea foarte frumos, dar pe Francesca toate acestea o lăsau rece. Învățase să scoată anumite exclamații și să abordeze o mină potrivită prin care să mimeze interesul. Cu greu își putea imagina că părinții ei au fost vreodată împreună, chiar dacă tatăl ei rămăsese sexy și tânăr, iar mama ei era o răsfățată și o snoabă.

Era o femeie frapantă, încă frumoasă, înaltă, maiestuoasă. Blondă, la fel ca fiica ei, cu ochi mari, verzi și piele catifelată. Datorită antrenorului ei, era încă în formă. Și era foarte atentă la ce mânca. Pentru prânz își pusese o haină de blană și la urechi avea safire care se potriveau cu rochia elegantă din lână bleumarin, de la Dior. Purta tocuri înalte, sexy. Bărbații roiseră întotdeauna în jurul ei ca muștele la miere și încă o făceau, dar nici unul nu o lua în serios pentru multă vreme. Era puțin prea fermecătoare, un strop prea excentrică și părea costisitoare și răsfățată. Iar când spunea despre mama ei că era „colorată", Francesca voia de fapt să spună că era un pic cam sărită. Ca să rămână în formă, avea de gând să se ducă la un salon de înfrumusețare după sărbători, iar în vară voia să facă abdomenoplastie. Încă arăta grozav în bikini. La fel și Francesca, dar ea rareori avea timp să ajungă la plajă. Văzându-i picioarele pe sub masă, când și-a ridicat șervetul care îi alunecase din poală, nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Purta cele mai sexy cizme negre, de piele, cu tocuri înalte, pe care le văzuse vreodată. După prânz, Francesca avea de livrat două picturi unor clienți, era îmbrăcată în blugi și purta în picioare niște ghete comode. Cele două femei nu aveau nimic în comun.

–Și ce faci de Crăciun? a întrebat-o Thalia, cu un zâmbet strălucitor, ca și cum era fiica altcuiva sau o nepoată pe care o vedea o dată pe an.

Întrebarea spunea clar că Thalia nu intenționa să-l petreacă împreună cu ea. N-o făcea niciodată. De obicei se ducea la schi în Elveția sau la St. Bart, ori pleca în Caraibe, în special dacă o invita cineva pe un iaht, ceea ce se întâmpla adesea. Viața Thaliei era o lungă vacanță tot anul.

–De Crăciun poate o să mă duc la tata, a răspuns Francesca, vag.

–Credeam că se duce să schieze la Aspen, a remarcat mama ei, încruntându-se. Cred că așa a spus Avery. E ceva vreme de când am vorbit cu ea.

–Atunci o să stau acasă. Oricum, în săptămâna de Crăciun țin galeria deschisă, așa că o să fiu ocupată, iar Todd se mută.

–Cu atât mai rău. Ar fi trebuit să vă căsătoriți. Asta putea să vă țină împreună.

–Căsătoria nu te ține lângă cineva când lucrurile nu mai merg, a spus Francesca, sec.

–Este adevărat.

Mama ei îi zâmbea dulce.

–Mie întotdeauna mi se pare că mă îndrăgostesc de cineva.

Francesca nu i-a mai amintit că asta i se întâmplase demult.

–Poate întâlnesc pe cineva la St. Bart, a spus visătoare, cu o expresie plină de speranță pe chip.

Întotdeauna visa să se îndrăgostească și să se mărite din nou. Pentru Thalia, o femeie fără bărbat era ca un pământ lăsat în pârloagă. Era mereu la vânătoare.

Francesca a schimbat subiectul, aducând iar vorba despre chiriașa ei, dar Thalia s-a încruntat dezaprobator.

–Nu-mi pasă dacă face parte din brigada cercetașilor sau dacă seamănă cu Frumoasa Adormită. Continui să cred că ești nebună să stai în casă cu niște străini. Habar n-ai cine sunt oamenii ăștia și în ce o să te bage.

–Dacă vreau să păstrez casa, nu am de ales, mamă.

–Ți-ar fi mult mai bine într-un apartament, de una singură.

–Nu vreau un apartament. Îmi iubesc casa.

–Nu poți trăi într-o casă fără un bărbat. Pur și simplu, e periculos.

–Poate unul dintre chiriașii mei va fi bărbat, a răspuns Francesca, sec, gândindu-se la oamenii cu care discutase și la cât de nepotriviți erau cei mai mulți dintre ei. Evident, acesta nu era un lucru pe care să i-l împărtășească mamei ei.

–Ai nevoie de un bărbat, Francesca, a repetat Thalia, apoi a început să râdă. Și eu la fel.

Francesa nu era de acord cu nici una dintre afirmații, dar a tăcut. Thalia spunea întotdeauna astfel de lucruri, dar ea n-avea de gând să cadă în capcană. Nu ăsta era scopul.

–Când pleci la St. Bart, mamă? a întrebat, ca să îndrepte conversația spre un subiect neutru.

–La două zile după Crăciun. Abia aștept. M-am săturat de iarnă. Pe urmă plec în Elveția să schiez. Ar trebui să încerci și tu să pleci într-o vacanță.

Mama trăia pe altă planetă, cu petreceri și vacanțe, și nu-și dădea seama niciodată că fiica ei muncea din greu. Tot ce avea, Francesca realizase de una singură, luând totul de la zero. Tatăi ei îi plătise studiile, dar apoi ea se întreținuse singură. Iar banii pe care mama ei îi avea ca rentă de la foștii soți îi păstra doar pentru ea. Se purta de parcă i-ar fi câștigat prin muncă.

Francesca a plecat de la masă cu același sentiment cu care rămânea întotdeauna după ce se întâlnea cu Thalia –

flămândă emoțional. În discuțiile lor nu exista nimic care s-o mulțumească, nu exista niciodată ceva important sau profund. Măcar întâlnirile cu tatăl ei erau amuzante.

În săptămâna aceea, el trecuse pe la galerie și cumpărase o mică pictură pentru Avery, gândindu-se că i-ar plăcea. Francesca i-a aplicat procentul pentru partener, iar pictura a devenit ridicol de ieftină, dar lui îi plăcea lucrarea pe care i-a vândut-o. Era impresionat de faptul că ea se ducea atât de des la târgurile de artă din alte orașe ca să descopere noi artiști și că-și petrecea ore întregi în studiourile lor, apreciindu-le lucrările. Și considera că majoritatea picturilor pe care le avea în galerie erau foarte bune. Avea un sentiment puternic că unul sau doi dintre artiștii pe care ea îi reprezenta vor face într-o zi carieră. L-a informat că artistul pe care l-a cumpărat se vindea foarte bine și că după Ziua Recunoștinței a vândut și câteva piese mai mari. Tatăl ei considera că avea prețuri prea mici, dar foarte corecte. Francesca a făcut observația că oamenii păreau mai dispuși să cheltuiască bani chiar înainte de vacanță. Iar Henry era deosebit de încântat că tocmai vânduse și el o lucrare foarte importantă. Plănuia să-i cumpere lui Avery o mașină nouă, un Range Rover, din banii lui. Ea își dorise mereu una, dar, în pofida succesului ei, conducea încă o Toyota veche, despre care Henry susținea că nu mai era sigură, dar până atunci refuzase să-l lase s-o înlocuiască. Spunea că avea de gând să-i facă o surpriză cu mașina, de Crăciun, înainte să plece la Aspen.

Pentru că închidea galeria încă din ajunul Crăciunului, Francesca se simțea destul de afectată de faptul că nici unul dintre părinții ei nu era preocupat de felul în care își petrecea ea sărbătorile. Întotdeauna aveau planurile lor. Asta făcuse ca vacanțele cu Todd să fie și mai pline de semnificație, așa cum n-avea să se mai întâmple anul ăsta. Și el avea planurile lui. Numai ea n-avea nici unul.

Existau prieteni și artiști pe care ar fi putut să-i sune, dar nu simțea nevoia. Refuzase două invitații. Anul ăsta se simțea cuprinsă de melancolie și voia să fie singură. Todd avea să se mute peste câteva zile și, când a ajuns acasă, a găsit cutiile stivuite în hol. În curând va pleca. Era pregătită, dar tristă. Ar fi fost și greu să nu fie.

În Ajunul Crăciunului s-a uitat la filme și a mâncat mâncare chinezească comandată acasă. Nu și-a împodobit nici un pom de Crăciun și nici nu i-a simțit lipsa. Voia ca sărbătorile să treacă cât mai repede cu putință. După Anul Nou ar putea începe o viață nouă, singură.

Dar de Crăciun au sunat-o părinții și l-a văzut pe Todd când a ieșit în oraș. Îi făcea cu mâna, îi zâmbea și vorbea cu cineva la telefon, în timp ce pleca. A observat că purta costum și s-a întrebat unde se ducea și cu cine. Acum era greu de crezut că au trăit vreodată împreună sau că au avut ceva în comun.

În acea după-amiază a făcut o plimbare lungă prin cartier și le-a zâmbit cuplurilor pe care le întâlnea împreună cu copiii. Cineva căra o grămadă de cadouri spre casa cuiva, apoi a văzut un Moș Crăciun în costum de catifea roșie, care ieșea din mașină, își punea fesul și barba și se îndrepta grăbit spre o petrecere. Era o zi în care era neobișnuit să fii singur, dar, într-un fel ciudat, asta n-o deranja. Era mai ușor decât să pretindă că era fericită. S-a gândit la mama ei, care se afla pe un iaht în Caraibe, sperând să întâlnească un bărbat, la tatăl ei și la Avery, care erau la Aspen, dar anul ăsta era bucuroasă că e singură. S-a dus la culcare devreme, fericită că ziua s-a terminat.

Până la urmă a venit și ziua pe care o anticipase și de care se temea de luni de zile. În ajunul Anului Nou s-a băgat în pat la ora nouă, la miezul nopții dormea dusă, iar dimineață l-a auzit pe Todd fâțâindu-se în sus și în jos pe scări, cărând cutiile. Închiriase un camion

și îl ajutau doi prieteni. Francesca a trecut prin living, exact la timp ca să-i vadă ridicând canapeaua. Căzuseră deja de acord cu ce păstra fiecare și canapeaua era plătită de el. Era o piesă din piele maro, arătoasă, care se potrivea cu felul în care decoraseră casa, iar ea știa că trebuia să cumpere una nouă. S-au înțeles ca ea să păstreze patul și cele mai multe lucruri din dormitor, deși tot el le plătise. Dar el voia pentru noul lui apartament canapeaua și cele două fotolii mari care se asortau cu ea. Francesca se străduia din greu să nu i se facă rău văzându-l plecând. Se simțea ca și cum o parte din corpul ei era tăiată cu ferăstrăul și împachetată în fiecare cutie, iar undeva, printre foliile cu bule și floricelele de polistiren expandat, printre paharele de vin pe care tot el le plătise, se afla inima ei.

Au terminat pe la mijlocul după-amiezii primei zile din noul an. Camionul era încărcat cu vârf, iar Todd a venit s-o caute. Ea stătea în picioare, în bucătărie, cu privirea tulbure, și se uita afară, în grădina înghețată.

–Plec, a spus încet și, când s-a întors cu fața spre el, i-a văzut lacrimile cum se rostogoleau pe obraji. A luat-o în brațe, plângând și el.

–Știu că sună prostește, dar te iubesc. Îmi pare rău că s-a terminat așa.

–Și mie îmi pare rău. Și eu te iubesc.

Dar n-avea importanță cât de mult durea și nici cât le păsa unuia de celălalt; amândoi știau că așa era cel mai bine. Nu mai mergea.

–Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! O să vin să te ajut oricând.

A dat din cap, incapabilă să scoată un cuvânt. Apoi el a sărutat-o pe frunte, s-a întors și a luat-o pe scări, iar ea a rămas în bucătărie, hohotind. După câteva clipe a auzit ușa din față închizându-se. Plecase. Se simțea de parcă cineva i-a smuls inima și era conștientă că nici

el nu suporta despărțirea mai bine. Era greu de crezut, dar era un final fericit. Casa era a ei, dar timpul petrecut de el în strada Charles nr. 44 se terminase. Tot ce putea face acum era să meargă mai departe. Todd reprezenta deja trecutul.

capitolul 5

A doua zi după mutarea lui Todd, Francesca a cumpărat flori pentru toate camerele. A făcut curățenie în bucătărie, a aspirat holurile și a cercetat atent apartamentul de la etaj, ca să fie sigură că totul era în ordine. La prânz, când a venit Eileen, întreaga casă arăta grozav. Când a pășit înăuntru, fata radia de bucurie, iar Francesca era pregătită s-o primească. Eileen avea patru valize, câteva cutii și trei sacoșe, pline cu pantofi. În timp ce Francesca o ajuta să le care pe scări, a arătat spre ele încurcată.

–Iartă-mă! De Crăciun mi-am pierdut mințile. Am fost așa de deprimată, că am exagerat cu pantofii. N-au mai încăput în valiză.

–Nici o problemă, a spus Francesca, zâmbindu-i. Sunt obișnuită cu asta. Mama e și ea pasionată de pantofi. Eu sunt înnebunită după Nike. Mama poartă tocuri înalte, care pe mine m-ar face să cad în nas.

–Și mie îmi plac, a recunoscut Eileen în timp ce punea lucrurile jos, în dormitor, pe podea, apoi a coborât din nou la parter pentru următorul transport.

În acea după-amiază, senzația pe care i-o stârnea casa era cu totul diferită. Cu o zi înainte era în doliu, dar astăzi se simțea eliberată. În sfârșit, inevitabilul se produsese. Todd plecase. Era tristă, dar nu atât de devastată cum a fost când l-a privit cum își cară lucrurile într-un camion și pleacă. Ce era mai rău se terminase. Din moment ce de luni întregi trăiau două vieți separate, faptul că nu mai era în casă nu însemna o schimbare radicală. Numai că acum n-avea să-l mai vadă venind și plecând. Un an întreg, viețile lor abia dacă s-au intersectat. Și era amuzant să vadă în casă o fată, așa cum a văzut-o pe Eileen în bucătărie, mai

târziu, după-amiază. Era duminică, galeria era închisă, așa că a rămas acasă.

Cum a zărit-o, Eileen i-a zâmbit. Se purta ca un copil.

–Îmi place camera mea. E tare drăguță. Și mulțumesc pentru flori.

Francesca îi pusese în dormitor o vază cu garoafe și trandafiri. Eileen părea entuziasmată.

–Mă simt ca și cum în sfârșit am ajuns acasă. Până am ajuns aici am umblat de colo-colo cu valiza. Va fi grozav să am un loc al meu.

Și nici prin cap nu-i trecea să se ducă sus. A observat un computer pe masa din bucătărie și l-a privit plină de speranță.

–Te superi dacă îmi verific e-mailul? Încă nu am calculator.

–Nici o problemă.

Francesca nu se supăra. Era un laptop pe care îl lăsa întotdeauna în bucătărie și pe care ea și Todd îl foloseau foarte rar. Ea avea unul în birou.

–Doar un minut.

Eileen s-a conectat la internet și a zâmbit când și-a citit e-mailurile. La unul chiar a râs cu poftă, iar Francesca a ieșit din bucătărie amuzată, luând-o în sus, pe scări, spre camera ei. Era plăcut să aibă pe cineva în preajmă. Casa părea mult mai animată și mai fericită decât fusese luni întregi. Aproape că îi părea rău că mai trebuia să găsească încă doi chiriași. Putea fi plăcut să împartă casa doar cu Eileen, dar nu-și putea permite așa ceva. Mai trebuia să găsească doi, dar de când venise Eileen nu s-a mai prezentat nimeni care să corespundă. Ca răspuns la anunțurile ei dinainte de Crăciun, au dat buzna ciudații și nebunii. A sunat și o femeie care părea rezonabilă și care se mutase de curând la New York din Atlanta, dar ea își găsise altceva înainte să reușească s-o cheme să vadă casa. Francesca trebuia să se grăbească să găsească

pe cineva. Nu putea plăti ipoteca doar cu chiria primită de la Eileen.

După-amiază, a tras un pui de somn, ceea ce rareori i se întâmpla, dar era încă obosită după emoția provocată de despărțirea de Todd, cu o zi înainte. El promisese să o sune, dar nu știa dacă într-adevăr avea s-o facă și nici dacă ea îl mai voia. Nu dorea să piardă legătura cu el, dar nici nu intenționa să fie în permanent contact cu el. Acum amândoi trebuiau să meargă înainte și să-și croiască propriul drum.

La cină, Francesca s-a întors în bucătărie; Eileen era tot acolo. Băuse un bol de supă și se întorsese la computer. Imediat ce Francesca a intrat în cameră, și-a cerut scuze. Francesca și-a turnat un pahar cu lapte și a luat un măr. Eileen își făcuse singură supa; avusese grijă să nu se atingă de mâncarea Francescăi. Ea a apreciat gestul, considerându-l un semn bun din partea unei chiriașe respectuoase.

S-a așezat la masă, a văzut că Eileen era conectată la un site pentru întâlniri și se uita la fotografiile de pe ecran.

–Ai mai încercat? a întrebat-o Francesca cu o privire poznașă și apoi a chicotit.

–Îmi place. E ca și cum ai comanda tipi pentru acasă în loc de mâncare. Am început s-o fac de pe vremea când eram la facultate. Am întâlnit niște tipi grozavi în Los Angeles și în San Diego. Cu unul dintre ei am ieșit aproape un an, până s-a îmbătat și s-a înrolat în marină.

–Nu cred că oamenii mai fac așa ceva, adică să se îmbete și să se înroleze. Iar eu nu m-am întâlnit cu nimeni online. Pare prea periculos. Mi-ar fi frică să nu știu cu cine mă întâlnesc. N-ai cum să-l verifici.

Ideea de a se întâlni cu un bărbat pe internet o dezgusta de-a dreptul. I se părea prea disperată. Se simțea mult mai în siguranță cunoscând bărbați printre prieteni;

deși cunoștea multe femei care își găsiseră bărbați, și chiar un soț, pe net.

–Ți se dezvoltă un al șaselea simț în legătură cu felul de-a fi al unor astfel de indivizi. Eu am întâlnit numai unul sau doi care erau niște nenorociți.

–Faci des asta?

Francesca se arăta interesată. O mira faptul că o tipă drăguță, echilibrată, plină de viață ca Eileen ar avea nevoie sau și-ar dori să-și dea întâlniri online. Ar fi putut avea orice bărbat își dorea. Dar Francesca știa și că nu era ușor să întâlnești un bărbat singur, acceptabil, de vreme ce existau site-urile de întâlniri online.

–Nu chiar. Este doar o distracție amuzantă când nu am nimic altceva de făcut.

Asta a făcut-o pe Francesca să se întrebe dacă nu trebuia să stabilească niște de reguli în legătură cu persoanele pe care le aducea în casă, dar și-a dat seama că nu avea dreptul s-o facă. Era proprietăreasă, nu supraveghetor într-un dormitor de fete sau mama ei. Erau două femei în toată firea, fiecare cu viața ei, și era treaba lui Eileen pe cine aducea în casă. Așa că a tăcut. A luat-o în sus, pe scări, mușcând din măr, și a lăsat-o pe Eileen singură cu căutările ei. Depindea numai de ea dacă își găsea un tip pe internet, indiferent dacă Francescăi i se părea înțelept sau nu. Tot ce știa era că ei nu i se potrivea.

Până acum nici nu se gândise la o întâlnire și încă nu voia să se gândească. Nu era pregătită. Eileen era plină de viață și încerca să cunoască oameni într-un oraș nou. Francesca era mai în vârstă și mai precaută. Oricum, rubrica de matrimoniale nu i se adresa ei. În cazul în care întâlnea un bărbat, asta trebuia să se întâmple după moda veche, printre prieteni, ori la vreo întâlnire mondenă sau la galerie. Dar nici nu voia să cunoască un bărbat în momentul ăsta, nici să înceapă cu întâlnirile. Oricum

nu avea timp și singurul lucru pe care voia să-l găsească pe net avea de-a face cu încă doi chiriași.

Și până la urmă, după două săptămâni, s-a întâmplat. La jumătatea lui ianuarie, a găsit un răspuns de la un bărbat care părea normal. Spunea că era grafician și că mare parte din timp lucra acasă, călătorea din când în când în interes de serviciu, era solvabil și căuta un spațiu ca acela pe care îl oferea ea. Adăugă că divorțase de curând și nu avea mobilă. Îi trebuia un dormitor și un mic birou ca să-și instaleze masa de desen și computerul. Etajul doi, care nu era ocupat, unde se afla sufrageria, părea potrivit pentru el. Au stabilit o întâlnire în care să vină și să vadă casa. A menționat că are treizeci și opt de ani, iar când a venit la întâlnire i-a explicat că avea un băiat de șapte ani, care își petrecea din când în când timpul cu el.

–Ar fi o problemă? a întrebat, privind-o îngrijorat.

Mai găsise câteva aranjamente similare, dar nimeni nu era dispus să accepte și copii. Francesca a ezitat un moment destul de lung înainte să răspundă, dar în cele din urmă a aprobat din cap.

–Câtă vreme nu va locui aici tot timpul, cred că va fi în regulă.

Două weekenduri pe lună nu părea prea mult pentru ea, și Chris Harley a răsuflat ușurat. Era înalt, subțire, cu păr blond nisipiu, ochi cenușii și o expresie serioasă. Era atât de palid, încât părea că nu văzuse soarele de ani de zile. Ar fi arătat bine dacă n-ar fi fost atât de serios.

În afară de povestea cu fiul lui, i-a spus foarte puține lucruri în timpul întâlnirii. S-a uitat la camere, părea mulțumit și a rostit cu o voce calmă, slabă: „O să-l iau". N-a făcut nici ooh, nici ahh, așa cum făcuse Eileen. N-a spus aproape nimic. S-a arătat foarte rezervat cu Francesca, dar pe ea n-a deranjat-o. Nu era o întâlnire, nu trebuia să se placă unul pe celălalt, să se cunoască reciproc și să devină prieteni. Tot ce o interesa era să știe dacă

era o persoană responsabilă și putea plăti chiria. Nu era o poveste de iubire. Și nici el nu părea interesat de așa ceva. După ce i-a arătat camerele, Francesca l-a dus jos, să vadă bucătăria și garsoniera de lângă grădină. Dar el a insistat că-i plăcea mai mult spațiul de la etajul doi. Garsoniera de lângă grădină părea prea mică pentru el, nu avea nevoie și nici nu voia să fie atât de aproape de bucătărie. S-a oferit să cumpere mobilă pentru dormitor, ceea ce era un lucru grozav pentru Francesca.

Când au coborât să vadă bucătăria, Eileen era acolo, tot la calculator, ca în majoritatea timpului, nu doar în căutare de eventuale întâlniri, ci de obicei trimițând e-mailuri. Când l-a văzut pe Chris, a ridicat ochii și a zâmbit. Mai târziu, avea să-i mărturisească Francescăi că i se părea „drăguț". Francesca începuse s-o considere pe Eileen un fel de băiețel trăsnit. Ieșea foarte mult noaptea, dar nici unul dintre potențialii ei pretendenți nu venea în casă și nu reprezenta o problemă pentru Francesca. Chris Harley părea chiriașul ideal, cu toate că, în afară de faptul că era divorțat și era un grafician care credea că putea plăti chiria, nu putea spune nimic despre el personal. Era tot ce trebuia să știe și să afle dacă referințele erau bune.

A cerut aceleași amănunte pe care le ceruse și despre Eileen. Privindu-l, i se părea o figură cunoscută. Avea sentimentul că-l mai văzuse cândva, undeva. Sau poate era doar o impresie. În orice caz, au bătut palma și Francesca i-a spus că, dacă totul mergea bine, se putea muta oricând după ce-i verifica datele și, cu cât se întâmpla mai repede, cu atât era mai bine. Așa că, dacă totul era în regulă, avea al doilea chiriaș.

În acea după-amiază, când a părăsit casa din strada Charles, Chris Harley părea mulțumit de înțelegerea făcută. Iar Francesca a promis să-l sune imediat ce primea rezultatele de la verificarea datelor. Dar nu arăta

ca o persoană care avea dificultăți să-și plătească chiria sau facturile. Părea serios, conservator și atent cu ceilalți. I-a spus că făcea design industrial pentru ambalaje și i-a dat cartea de vizită. În privința lui, Francesca avea o presimțire bună. Credea în instinctele ei. Părea un tip echilibrat, decent, pe care ar fi plăcut să-l ai prin preajmă.

Cât au făcut curățenie în bucătărie, i-a vorbit destul de mult lui Eileen despre el.

–Și arată bine, a adăugat Francesca, dezinvoltă, dar Eileen a ridicat din umeri.

–E prea convențional, prea plictisitor. Nu e pentru mine.

Francesca ar fi vrut s-o întrebe cine era potrivit pentru ea în afară de bărbații ale căror fotografii le cerceta pe internet.

–În plus, ar fi o prostie să te combini cu cineva care locuiește în casă. E cam prea aproape ca să fie comod.

Cu asta au fost amândouă de acord.

–Dacă lucrurile nu merg bine, unul dintre noi ar trebui să se mute. Mai degrabă aș ieși cu un bărbat pe care îl întâlnesc în altă parte sau pe net.

În acel moment avea vreo șase candidați serioși cu care corespondă pe e-mail, dar Francesca habar n-avea cu care dintre ei se întâlnea chiriașa ei.

Spre încântarea Francescăi, referințele pe care le-a primit despre Chris în urma verificărilor au fost excelente. Corespundea ca al doilea chiriaș, cu toate că încă nu se întâlnise cu fiul lui, dar simțea că nu era nevoie. Cât de rău ar putea fi un copil de șapte ani? Iar patru zile pe lună nu erau prea mult ca să se îngrijoreze. L-a sunat pe Chris la numărul de la birou pe care i-l dăduse și i-a spus că îl aștepta să se mute în casă când dorea.

–E nemaipomenit, a răspuns el încântat. Mă pot muta săptămâna asta. Nu am multe lucruri. O să iau mâine ce trebuie pentru dormitor.

Era destul de curioasă să știe de ce nu căutase un apartament separat, personal, dar nu l-a întrebat. Era bucuroasă că nu se întâmplase așa. Peste ceva timp, el avea să-i relateze că i-a lăsat fostei soții totul. Nu mai avea decât hainele de pe el, un morman de cărți și două tablouri. Lăsase tot restul în apartamentul pe care îl avusese împreună cu soția și cu fiul lui și se mutase la hotel. I-a spus că a stat la hotel două luni. Și că îi plăcea ideea să locuiască într-o casă, și nu într-un apartament.

Mutarea lui Chris a schimbat din nou toată atmosfera din casă, aducând în plus puțină siguranță. Era atât de serios și de calm, încât Francesca era sigură că n-ar putea să-i facă nici o problemă, ba chiar că era ușor de locuit cu el. Era exact ce-și dorea ea de la un chiriaș. Dar Eileen nu părea impresionată când Francesca vorbea despre asta.

–E prea liniștit, replica Eileen, fără prea mare interes.

Oricum, era prea bătrân pentru ea. Ei îi plăceau băieții de vârsta ei și mulți dintre ei abia terminaseră facultatea, la fel ca ea. Chris părea foarte matur la treizeci și opt de ani și, într-un fel, chiar mai bătrân decât Todd. Francesca bănuia că ajunsese așa deoarece avea un copil sau poate din cauza divorțului. Oricare ar fi fost motivul, părea un adult responsabil.

S-a mutat în săptămâna următoare, cu masa de desen și toate instrumentele necesare activității lui. Le-a aranjat cu grijă, alături de un set de greutăți, un televizor cu ecran plat, o combină muzicală și haine. Mobila pentru dormitor fusese livrată cu o zi înainte, iar Francesca a remarcat mirată că avea paturi suprapuse, ceea ce părea o mică ciudățenie. A presupus însă că erau pentru fiul lui.

Imediat ce s-a mutat a rămas în camera lui, și Francesca nu l-a mai văzut toată ziua, pentru că a fost la galerie.

Iar când a venit acasă se întorsese deja la el, la etaj, unde lucra. În weekend, Eileen a fost plecată.

Casa era ordonată și liniștită. Nu l-a văzut până duminică dimineață, când l-a întâlnit în bucătărie, făcându-și o cafea. L-a întrebat dacă totul era în ordine și el i-a răspuns că da. S-a așezat tăcut la masa din bucătărie, și-a băut cafeaua, a citit ziarul, și-a turnat o a doua ceașcă și s-a întors la etaj. N-a intrat în vorbă cu ea, dar i-a citit tristețea în priviri. Oricare era povestea lui, nu dorea să discute despre ea. Chris nu părea interesat să-și facă prieteni. Era amabil și politicos și la fel de rece cum fusese cu ea la prima lor întâlnire. Asta i se potrivea Francescăi chiar foarte bine.

În seara aceea, când a sunat-o pe Avery, i-a povestit noutățile.

–Pare chiriașul perfect, a comentat Avery. Vecinătate bună, bune maniere, recomandări bune. Pe copil l-ai cunoscut?

–Nu încă. Presupun că va sta aici săptămâna viitoare.

–Să sperăm că nu e un răsfățat.

–Chris nu pare genul de individ care ar tolera așa ceva. Nu e foarte amuzant. Are ceva trist în privire. Este foarte tăcut.

–Poate a avut o viață grea. Sau poate este exact genul ăsta de tip. Nu oricine e la fel de fermecător și de vorbăreț ca tatăl tău, a comentat ea și au râs amândouă. Vreo perspectivă pentru garsoniera de la parter?

Avery era impresionată de cât de ușor merseseră lucrurile cu ceilalți doi și părea că Francesca avusese noroc de chiriași ideali. Unul era amuzant și dulce, celălalt, serios și tăcut. Mai bine de-atât nici că se putea.

–Vreo veste de la Todd?

–A sunat la galerie acum câteva zile, dar eu eram plecată să fac o vizită unui artist și să iau câteva lucrări.

Ca să facă ceva economie și să nu cheltuiască prea mult, făcea singură toată munca necalificată.

–Mi-a lăsat un mesaj în care spunea că speră că sunt bine. N-am vrut să i-o spun, dar mi-e dor de el. Mi-e dor de felul cum era la început, nu de cum a fost în ultimul an. Viața mea e prea liniștită. Tot ce fac e să muncesc, să vin acasă seara, să mănânc, să mă uit la televizor și mă duc la culcare.

–Lucrurile o să intre în normal. Trebuie să ieși, să te duci la câteva inaugurări, la niște petreceri.

Dar Francesca nu avea dispoziția necesară pentru așa ceva. I-a povestit apoi lui Avery despre noii artiști pe care îi găsise într-una dintre galeriile din Brooklyn. Apoi au vorbit câteva minute despre tatăl ei, care muncea din greu pentru deschiderea expoziției, iar Avery i-a spus că noile lui lucrări sunt extraordinare. Era cea mai înfocată admiratoare a lui. După ce au închis, Francesca a stins lumina și a rămas întinsă pe pat, în întuneric. Auzea zgomotul televizorului din camera lui Eileen și pe Chris care se învârtea pe la parter. Era un fel reconfortant de a nu se mai simți singură în casă. Îi plăcea sentimentul, cu toate că abia dacă știa ceva despre ei, și poate nu va ști niciodată. Dar, în timp ce se gândea la asta, a furat-o somnul.

În săptămâna care a urmat, Francesca a deschis la galerie o expoziție. Deschiderile erau întotdeauna trepidante și stresante. Trebuia să se asigure că avea lucrările la timp în galerie, ceea ce însemna de multe ori să-l împingă de la spate pe artist să le termine chiar în ultimul moment, să trimită invitațiile clienților, să se roage de criticii de artă să vină la vernisaj ca să scrie despre ea, să atârne tablourile și să pună luminile de una singură. Când au deschis ușile pentru inaugurare, era extenuată.

Aristul pe care îl prezenta de data asta era un tip dificil și insista ca ea să se ocupe de tot. Au vândut patru piese în prima seară și, după aceea, câteva săptămâni a fost mult prea ocupată ca să verifice răspunsurile la anunț. Avea nevoie de încă un chiriaș, dar nu avea timp să caute. Iar pe Eileen și pe Chris nu i-a mai văzut deloc. Înțelegerea funcționa foarte bine. În cele din urmă, la trei săptămâni după mutarea lui Chris, l-a întâlnit pe fiul lui. Stătea în bucătărie, verificându-și e-mailurile, când a auzit un zgomot. Mirată, a ridicat privirea și a văzut un băiețel în pulover roșu și jeanși, care o privea cu interes.

–Îmi place casa asta, a fost primul lucru pe care i l-a spus el, apoi i-a zâmbit. Avea părul negru, ochi mari, albaștri și nu semăna deloc cu tatăl lui. Eu sunt Ian, s-a recomandat politicos, și a întins mâna ca s-o strângă pe a ei. Era foarte drăguț și părea un copil dintr-o reclamă.

–Eu sunt Francesca. Ai vrea să mănânci ceva?

Era ora opt dimineața și tatăl lui nu dădea nici un semn. Ian se îmbrăcase și coborâse din proprie inițiativă.

–Da. Pot să iau o banană?

Avea un mănunchi într-un castron, pe frigider, a luat una și i-a întins-o, iar el i-a mulțumit.

–Ai vrea niște cereale alături de banană?

A dat din cap, iar ea i-a turnat niște cereale într-un castron cu lapte și i-a dat o farfurie pentru banană.

–Îmi fac singur micul dejun, în fiecare zi, a anunțat-o el. Mamei îi place să doarmă până târziu. Iese mult seara, a adăugat copilul fără să-l întrebe nimeni, iar Francesca n-a zis nimic.

Nu știa ce să spună. Nu era obișnuită cu copii de vârsta asta.

–În ce clasă ești? l-a întrebat în timp ce el mușca de două ori din banană, umflându-și obrajii ca un mic hamster și făcând-o pe Francesca să zâmbească.

I-a trebuit un minut să răspundă.

–A doua. Anul ăsta am schimbat școala. Mi-a plăcut mai mult aia veche, dar mami spune că e prea departe.

În timp ce vorbea cu ea, Chris intrase în cameră și asista la scenă. A zâmbit privindu-și fiul, apoi, văzând că ea îi dăduse de mâncare, i-a zâmbit și Francescăi. Nu-l văzuse atât de fericit de când se mutase. Dintr-odată părea relaxat, prietenos și cald. Era evident că era mort după băiat și foarte mândru de el.

–Mulțumesc că i-ai dat să mănânce. A plecat când eram în duș.

–Ne-am distrat foarte bine, l-a liniștit Francesca, iar băiețelul părea încântat. Și el se distrase bine. Părea foarte independent și în largul lui cu adulții.

–Ne ducem la zoo, i-a spus băiatul. Au un urs polar, pe care abia l-au adus, și un cangur.

–Mi se pare grozav de amuzant, s-a arătat convinsă Francesca, în timp ce Chris pregătea câteva dintre ouăle pe care le cumpărase și prăjea unul pentru Ian.

–Vrei să vii și tu? a întrebat-o Ian.

–Mi-ar plăcea, dar am treabă.

–Ce faci?

–Am o galerie de artă la câteva străzi de aici, i-a explicat ea. Vând tablouri. Dacă vrei, poți să vii să vezi.

–Poate o să venim, a spus Chris, în timp ce punea oul în fața lui Ian, după care s-a așezat lângă el.

În timp ce mâncau, Francesca s-a întors să-și citească e-mailurile. Avea un nou răspuns, de la o doamnă din Vermont, care spunea că era în căutarea unui loc de închiriat în New York și era interesată să vadă camera pe care o oferea Francesca. Își lăsase numărul de telefon și spunea că speră ca anunțul să mai fie valabil și că Francesca o va suna. Ea l-a notat alături de alt număr, dar persoana din Vermont părea mult mai atrăgătoare și lăsa impresia că nu va fi prezentă tot timpul, ceea ce putea fi un lucru bun. Așa cum mergeau acum treburile

era foarte bine. Iar Ian părea un element plăcut care se alătura grupului. Evident, era un copil drăguț.

A mai vorbit cu el câteva minute, apoi le-a urat distracție plăcută la zoo și s-a îndreptat spre scări. Când a plecat de-acasă, deja nu mai erau acolo.

La galerie a fost ocupată și a vândut încă un tablou. De câteva luni vindea bine; singura problemă era că nu avea prețuri destul de mari ca să câștige suficient. S-a gândit să le mai crească puțin; Avery stăruia și ea că ar fi bine s-o facă.

Când Francesca și-a adus aminte de femeia din Vermont care răspunsese la anunț, trecuse deja de jumătatea după-amiezii. A format numărul și i-a răspuns o voce tânără. Părea de vârsta ei, și la telefon dădea impresia că era veselă și plăcută. Francesca a anunțat-o că garsoniera era încă liberă și i-a descris-o cât a putut de bine, fără laude exagerate. I-a spus că era o cameră mică, de fapt, un studio, că avea o vedere frumoasă spre grădină, era lângă bucătărie și avea baie proprie.

Numele femeii era Marya Davis și locul i se părea perfect. Nu avea nevoie de mult spațiu și spunea că-i plăcea foarte mult să folosească bucătăria și că spera că nu va deranja pe nimeni.

–Nu, lucrez până la șapte seara, șase zile pe săptămână, așa că nu stau prea mult pe-acasă, la fel ca și ceilalți chiriași. Unul lucrează acasă o parte din timp, dar stă în apartamentul lui. Iar celălalt abia a absolvit facultatea, este profesoară și iese aproape în fiecare seară. Casa e foarte liniștită. Nici unul dintre noi nu folosește mult bucătăria. De obicei, eu sunt prea obosită ca să gătesc și îmi fac doar o salată sau cumpăr ceva de la delicatese, în drum spre casă. Iar ceilalți fac la fel, așa că bucătăria vă aparține.

De când se mutaseră, nici unul dintre chiriașii ei nu-și pregătise cina și îi vedea rar.

–Ar fi minunat. Dacă vă convine, aș veni de la Vermont săptămâna viitoare, să văd camera. Credeți că poate aștepta până atunci? a întrebat Marya, părând îngrijorată, dar Francesca a râs.

–Nu-mi bate nimeni la ușă. A mai sunat cineva astăzi, dar am vorbit mai întâi cu dumneavoastră, așa că aveți prioritate. Când vreți să veniți?

–V-ar conveni miercuri? a întrebat ea, plină de speranță.

–Ar fi grozav.

Au stabilit ora și Francesca și-a notat, ca să nu uite în caz că era ocupată. Apoi au închis. La telefon, femeia păruse foarte plăcută. Era deja începutul lui februarie și pierduse foarte mult timp ca să găsească doi chiriași buni și, poate, acum, în cele din urmă, pe-al treilea. Nu se aștepta să dureze atât de mult. A fost foarte precaută în legătură cu cei cărora le arăta casa și, cu excepția lui Eileen și a lui Chris, și acum, poate, a acestei femei care căuta un loc unde să stea din când în când, nimeni nu se potrivise. Menționase că rămăsese văduvă de curând și că voia să-și petreacă timpul la New York. În Vermont, iernile erau grele.

Apoi Francesca a uitat de ea și și-a adus aminte de întâlnire marți seara. Înainte să plece, duminică seara, l-a mai văzut puțin pe fiul lui Chris. Venind spre casă de la galerie i-a cumpărat o acadea. Înainte să i-o dea i-a cerut voie lui Chris, și el n-a obiectat. Se părea că vizita făcută ursului polar fusese foarte reușită și găsiseră acolo și un pui de tigru. Lui Ian îi plăceau acadelele și când a plecat i-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun. Era realmente un puști drăguț. Nu-și dorea niciodată copii, nici măcar unul ca el, dar se bucura de cei pe care îi întâlnea. În loc de copii, avea cincisprezece artiști cărora le purta de grijă. Era destul pentru ea, cel puțin pentru moment, poate chiar pentru totdeauna. Mai ales că nu exista nici

un bărbat în viața ei. Tot ce-și dorea de la un copil erau întâlniri cu pușți ca Ian. Nu avea nevoie de mai mult. Dar vedea clar cât de înnebunit era Chris după fiul lui. De câte ori îl privea, îi râdeau ochii.

Marya, femeia din Vermont, și-a făcut apariția în casa din strada Charles a doua zi, cu cinci minute înainte de ora fixată pentru întâlnire. Purta pantaloni de schi, bocanci speciali pentru zăpadă și o jachetă cu glugă, potrivită pentru ziua rece din New York. Avea părul cărunt, tuns bob, și nu arăta deloc cum se așteptase Francesca. Era mult mai în vârstă decât părea la telefon. A precizat că avea cincizeci și nouă de ani și că își pierduse soțul după o suferință lungă. Dar părea o persoană veselă, fericită. Era sprintenă și avea o atitudine și un aspect tinerești, chiar dacă că Francesca era uimită să constate că avea aproape vârsta mamei ei. Părea însă o persoană cu totul diferită.

A fost mult mai interesată să cerceteze bucătăria decât camera, căreia i-a aruncat o ocheadă în fugă și a spus că din punctul ei de vedere este perfectă.

–Am înțeles că-ți place să gătești, a spus Francesca, zâmbindu-i.

–Da, îmi place. A fost pasiunea mea de când eram fetiță. Am mare noroc că pot face ce-mi place. Nicăieri nu mă simt ca la slujbă.

În clipa aceea, Francesca și-a dat brusc seama cine era și cât de oarbă fusese. Era Marya Davis, celebrul maestru bucătar. Scrisese vreo șase cărți de bucate faimoase, din care avea și ea două pe raft. Era unul dintre cei mai de succes bucătari, specializată în bucătărie franțuzească, simplificată pentru publicul larg și pentru persoanele ocupate. Demitizase unele feluri franțuzești celebre și scrisese o carte întreagă despre sufleuri. Și acum se afla aici, în bucătăria Francescăi din strada Charles, examinându-i bucătăria și stând la masă.

–Lucrez la o carte nouă, i-a explicat. Și mă gândeam că poate ar fi simpatic să-mi petrec ceva timp aici cât ce lucrez. Acolo unde locuiesc eu e prea multă liniște, mai ales acum, de când sunt singură.

Nu era tristă, doar puțin melancolică.

–Și soțul tău a fost tot bucătar? a întrebat Francesca, curioasă.

Marya avea ochi jucăuși, un zâmbet larg, și părea unul dintre cei mai calzi și mai prietenoși oameni pe care îi întâlnise vreodată. Era foarte modestă, și în bucătăria Francescăi părea ca acasă. Dacă se muta aici, Francesca a înțeles imediat că vor fi de mâncat niște chestii minunate.

Drept răspuns la întrebarea despre soțul ei, a început să râdă.

–Era bancher, nu bucătar, dar îi plăcea să mănânce, mai ales mâncare franțuzească. Obișnuiam să petrecem în fiecare an o lună în Provence, unde eu încercam rețete noi. Ne-am distrat foarte bine împreună. Îmi lipsește, mărturisi cu simplitate, așa că mă gândesc că ar fi bine să fac ceva diferit și să mă mut aici pentru o vreme. Dar va trebui să mă duc din când în când în Vermont, ca să văd de casă, mai ales că e tare frumos acolo la sfârșitul primăverii. Dar acum, pentru că nu mai schiez, prefer să stau aici în lunile de iarnă.

Și mama Francescăi schia încă la șaizeci și doi de ani, iar cele două femei erau apropiate de vârstă, dar nu semănau câtuși de puțin! Marya Davis era o femeie talentată, cultivată, plină de umor și de profunzime, adică nimic din ce era Thalia. Era o femeie plăcută, iar Francesca era încântată de faptul că o cunoscuse și de perspectiva de a o avea în casă. Avusese noroc și cu al treilea chiriaș.

Câteva minute mai târziu au pus la punct amănuntele. Marya considera că prețul era bun, garsoniera era tot ce-i

trebuia și era încântată să se afle aproape de bucătărie. Pentru ea era un aranjament perfect.

–Sper să mă lași să încerc câteva dintre noile mele rețete la tine, a propus timidă, iar Francesca a privit-o încântată.

–Aș fi onorată, doamnă Davis.

Apoi i-a zâmbit cu căldură. Era atât de plăcută, încât mai că-i venea s-o îmbrățișeze.

–Te rog, spune-mi Marya, altfel o să mă faci să mă simt bătrână. Mă rog, de fapt, presupun că sunt, anul viitor fac șaizeci de ani.

Părea cu zece ani mai tânără decât era, dar era atât de simplă și de modestă, încât era înduioșătoare și era ușor să te simți apropiată de ea. Francesca aștepta cu nerăbdare să se mute. Plănuise să se întoarcă în Vermont în acea după-amiază, dar a promis să revină în câteva zile.

Când a plecat, Marya a îmbrățișat-o în prag, iar când a luat-o în sus, pe scări, spre Eileen, Francesca zâmbea.

–Pari fericită.

–Sunt. Marya Davis, celebrul maestru bucătar și autoarea mai multor cărți de bucate, tocmai a închiriat camera de la parter. Sunt încântată și a promis că ne va găti de câte ori vrem. Anul viitor vom fi porcușorii ei de Guineea.

–Grozav, a replicat Eileen, radioasă. Urăsc să gătesc.

–Da, și eu la fel, a aprobat-o Francesca.

Nu fusese niciodată partea ei forte, iar Todd era un bucătar mult mai bun decât ea.

–Bine, asta e. Avem casa plină, a spus Francesca, încântată și ușurată.

Acum plata ipotecii era în întregime acoperită și fără Todd. Formau un grup reușit. Eileen, Chris și acum Marya. Contrar prezicerilor Thaliei, ale tatălui ei și ale lui Todd, avusese mare noroc de chiriași.

Era perfect. Casa din strada Charles trăia și era plină. Toți erau oameni drăguți, iar Marya era un premiu neașteptat. Locul era acum plin de viață. Imediat ce Marya se va muta, avea să fie răsfățată cu cele mai grozave mâncăruri. Mai bine nici că se putea.

capitolul 6

Marya s-a mutat de Sfântul Valentin și chiar înainte de a despacheta a făcut pentru fiecare dintre ei prăjiturele din turtă dulce, în formă de inimioară. În acea zi, Chris lucra acasă la un proiect pentru unul dintre clienții lui exigenți, ceea ce însemna întotdeauna o provocare. Avea nevoie de concentrare, dar mirosul de copt se strecura până la el, împiedicându-l să se concentreze la lucru și obligându-l să coboare ca să vadă despre ce era vorba. A găsit-o pe Marya în bucătărie, cu un șorț ecosez, fredonând. Cu toate că știa că s-a mutat, încă nu se întâlnise cu ea. S-a întors spre el zâmbindu-i cu toată fața, a pus jos tava cu prăjituri și i-a strâns mâna.

–În viața mea nu am mirosit ceva atât de delicios, a zis el, privind pe furiș la cuptor.

Drept răspuns, ea i-a întins o farfurie cu cinci prăjituri irezistibile, care au dispărut instantaneu și i s-au topit în gură.

–Am scos de la naftalină o rețetă veche, a spus ea modestă, dar de cum a ajuns în bucătărie, nasul lui Chris a fost gâdilat și de alte arome apetisante.

Încercase câteva rețete noi și una de care era sigură și se gândea să le pregătească ceva de mâncare, în caz că vreunul avea să fie acasă seara. Chris a spus că el era. L-a invitat să se întoarcă mai târziu, când se va putea servi cu tot ce-i va dori inima.

–E atât de bine să ai pentru cine găti, a observat ea.

După ce-i murise soțul, se simțise foarte singură. Pentru ea, aceasta era formula ideală și se simțea fericită că s-a mutat aici. Bagajele stăteau încă nedesfăcute în camera ei. Cum a pășit înăuntru, a fost incapabilă să reziste ispitei

bucătăriei, mai ales văzând cât de încântat se arătase Chris.

–Am auzit că ai un băiețel adorabil, a spus Marya, în timp ce Chris își turna un pahar de lapte din frigider.

–E un băiat bun. Vine la mine o dată la două săptămâni și de obicei îl iau după școală, vineri seara. Locuiește cu mama lui.

–Abia aștept să-l întâlnesc.

Marya nu avea copii. Nu rămăsese niciodată gravidă și, la vremea ei, multe dintre tratamentele împotriva infertilității încă nu existau. Așa că ea și soțul ei se împăcaseră cu soarta și se devotaseră unul altuia. Asta a însemnat un gol mare în viața ei, mai ales acum, când el s-a dus. Alături de cei trei chiriași din strada Charles, spera că viața ei va fi mult mai fericită decât în casa singuratică din Vermont, pe care încă o îndrăgea, deși acum dorea să fie înconjurată de oameni. Era încântată că s-a mutat la New York și abia aștepta să meargă la muzee, la restaurante și să se vadă cu prietenii. Toate astea o făceau fericită și avea o atitudine veselă și optimistă față de viață.

Chris s-a întors la etaj ca să-și termine proiectul și, după câteva momente, Marya a dat cu ochii de Eileen, care se întorsese acasă de la slujbă și se îndrepta glonț spre computerul din bucătărie, ca să-și verifice e-mailurile. În clipa când a deschis ușa de la intrare, Eileen a simțit mirosul bunătăților Maryei.

–Uau! a exclamat ea când a intrat în bucătărie și a dat cu ochii de Marya.

Era o femeie frumoasă, iar silueta subțire și atletică era remarcabilă, chiar dacă purta șort.

–Ce miroase așa de bine?

Nu putea spune dacă era dulce sau sărat. Marya pusese un pui la cuptor, făcuse sparanghel și avea de gând să pregătească un sufleu de brânză când ajungeau cu toții

acasă. Pentru desert copsese o prăjitură în formă de inimă. Era masa de Sfântul Valentin.

–N-am știut care dintre voi mănâncă acasă în seara asta, dar m-am gândit să-mi încerc norocul. Sfântul Valentin e o sărbătoare foarte drăguță.

Era o scuză bună pentru o masă grozavă.

În timp ce-și verifica e-mailurile, Eileen a zâmbit, văzând că seara i se propunea o întâlnire. Era prima întâlnire cu un bărbat cu care coresponda de mai multe zile. Până atunci întâlnise câțiva tipi drăguți și câțiva care nu erau buni de nimic. Scăpase repede de cei inutili și a adus acasă numai doi bărbați. Asta a deranjat-o pe Francesca, dar nu i-a spus nimic. Nu considera că avea dreptul. Eileen era femeie în toată firea și era și casa ei, iar Francesca nu-i putea controla întâlnirile. Dar existența unor străini care să-și petreacă noaptea în casă i se părea ceva destul de riscant. Nu s-a întâmplat nimic neplăcut, dar, cum Eileen îi cunoscuse pe internet, Francesca și-a dat seama că ea nu știa nimic despre partenerii ei. Și pentru ea erau niște străini, ceea ce Francescăi i se părea riscant. De-asta întâlnirile pe internet n-o atrăgeau deloc. A avut noroc cu chiriașii, dar le-a verificat cu grijă referințele și datele personale. Ar fi fost mult mai greu să-și verifice partenerii, chiar mai periculos, și deocamdată nu avea nici o dorință să-și dea întâlnire cu nimeni, indiferent de modalitate. Todd se mutase de numai șase săptămâni. Încă îi era dor de el și încerca să se obișnuiască cu gândul că ieșise pentru totdeauna din viața ei. Dar uneori era foarte greu. Pierduse nu numai bărbatul pe care îl iubea, dar și pe cel mai bun prieten și partener de afaceri, ceea ce însemna o triplă pierdere. Singurele persoane străine din viața ei erau artiștii pe care îi reprezenta. Muncise atât de mult ca să-și pună la punct afacerea în ultimii patru ani, încât singurii cu care se vedea erau fie artiștii, fie clienții și Todd.

Francesca era ultima care venea seara acasă de la muncă. Închidea galeria la șapte și parcurgea pe jos mica distanță până acasă. De Sfântul Valentin a vândut două piese mici și s-a simțit deprimată toată după-amiaza. Uitase că Marya s-a mutat chiar în acea zi, iar când a ajuns acasă și-a găsit toți trei chiriașii stând de vorbă în bucătărie și împărțind o sticlă de vin spaniol pe care Marya o deschisese pentru ei. Adusese cu ea din Vermont câteva cutii cu vinuri franțuzești, spaniole și chiliene, iar acum încercau unul dintre ele și le plăcea foarte mult.

–Bine ai venit acasă, a întâmpinat-o ea veselă pe Francesca.

Văzându-i la masă, ea s-a simțit dintr-odată înviorată. Îi era groază să se întoarcă într-o casă goală și încercase să uite că era Sfântul Valentin. Todd făcea mare caz de sărbătoare și o scotea la o cină plăcută în fiecare an. Acum nu-i dăduse nici un semn toată ziua, iar ea știa că era normal să fie așa, dar se simțea deprimată. A zâmbit fericită când Marya i-a întins un pahar cu vin spaniol. Cina era gata. Ea nu avusese de gând să mănânce, Eileen spunea că se pregătea să iasă, dar până la urmă au rămas toți trei la masa din bucătărie și s-au înfruptat din delicioasa cină pe care Marya le-a servit-o cu plăcere. Sparanghelul și sosul olandez au fost irezistibile, sufleul de brânză, ca gustare, întrecea orice închipuire, iar puiul era fript perfect și servit cu o delicioasă tocăniță de ciuperci. Au mai avut salată și brânză franțuzească și, discutând însuflețit în jurul mesei despre mâncare, călătorii, experiențe de viață și prieteni, au încheiat masa cu prăjitură de ciocolată. Lucrurile se petreceau firesc, dar părea că Marya i-a trezit pe toți la viață, iar Francesca nu-l mai văzuse pe Chris atât de prietenos sau de vorbăreț de când se mutase. Marya avea calitatea de a vrăji oamenii și mâncarea. Francescăi nu-i venea să creadă că erau atât de norocoși să o aibă printre ei, dar Marya era cea care se considera norocoasă

și binecuvântată că locuia acolo. S-au distrat atât de bine, încât Eileen aproape că a uitat de întâlnire și a plecat fără să-și schimbe hainele. Și-a pus doar pantofii cu tocuri înalte și s-a parfumat, le-a făcut semn cu mâna și a dispărut. Francesca, Chris și Marya au rămas la masă până la sfârșit. Ea le-a servit cafea, prăjiturele de turtă dulce și la final trufe. Chris a declarat foarte convins că a fost cea mai bună mâncare pe care o mâncase vreodată, iar Francesca n-a putut decât să-i întărească spusele. Era cea mai frumoasă zi de Sf. Valentin pe care-o petrecea de ani de zile, chiar dacă Todd nu era alături de ea.

Amândoi au ajutat-o apoi să facă ordine, dar, pentru că Marya punea totul la loc în timp ce făcea treabă, era surprinzător de puțină dezordine. Apoi Marya s-a dus să despacheteze, iar Francesca și Chris au luat-o încet, în sus, pe scări.

—Am avut o zi îngrozitoare, a mărturisit Francesca. E prima sărbătoare de Sfântul Valentin pe care o petrec fără bărbatul cu care am cumpărat casa. Mulțumită Maryei, seara a fost foarte plăcută.

Chris a aprobat-o serios și puțin cam distant acum, când era singur cu ea. Ori de câte ori vorbea cu Francesca sau cu Eileen, era foarte rezervat, în afară de momentele când era Ian prin preajmă. Marya chiar îl făcuse să iasă din cochilie. Dar Francesca nu se putea împiedica să se întrebe ce i s-a întâmplat de devenise atât de retras. Începuse să creadă că nu era neapărat distant de felul lui, ci mai degrabă suferise o traumă.

—Probabil că și Maryei i-a fost greu astăzi fără soțul ei, a observat ea. E o femeie drăguță. Sunt bucuroasă că s-a mutat aici. Face o mâncare fantastică. O să ne îngrășăm cu toții dacă ne gătește așa în fiecare seară.

Auzind-o, Chris a zâmbit.

—Cred că a fost totuși un eveniment special. N-am mai petrecut de Sfântul Valentin și nici măcar

nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Este o sărbătoare pentru îndrăgostiți și pentru copii.

Iar el nu era nici una, nici alta, cu toate că în acea după-amiază vorbise cu Ian și îi trimisese o felicitare de Sfântul Valentin. Lui Ian îi picaseră cu tronc învățătoarea și o fată din clasă și, așa cum i-a spus tatălui său, le-a trimis felicitări.

Când au ajuns la ușa locuinței lui Chris, care fusese cândva sufrageria și biblioteca ei, iar acum era căminul lui, și-au urat noapte bună. De când se mutase el, nu mai văzuse camerele și nici nu avea vreun motiv s-o facă, atâta vreme cât i le închiriase lui. A urcat încet treptele spre dormitorul ei, simțindu-se din nou singură. Era inevitabil. Se făcea atâta publicitate pentru ziua asta, încât, dacă nu aveai un iubit cu care s-o împarți, o simțeai ca pe o zi de doliu. Dar Marya o făcuse să se simtă mult mai veselă și mai fericită și îi era recunoscătoare pentru asta.

Francesca a auzit-o pe Eileen sosind noaptea, târziu, dar nu putea spune dacă era însoțită de cineva și spera doar că nu i s-a întâmplat nimic rău. Era serios îngrijorată de încrederea și de naivitatea de care dădea dovadă în legătură cu bărbații cu care se întâlnea pe internet. Au trecut pe lângă ușa Francescăi în vârful picioarelor, șoptind și râzând, iar a doua zi, la micul dejun, l-a văzut în bucătărie. Marya le lăsase chifle proaspăt coapte și croasante și ieșise să facă o plimbare. Partenerul lui Eileen din noaptea trecută înfuleca încântat din croasante și abia dacă a salutat-o pe Francesca în momentul când a intrat. Părea cam din topor, dar Eileen era zâmbitoare și arăta fericită și foarte tânără. Într-un fel, pe Francesca o deranja faptul că împărțea cu el micul dejun, iar Chris, care își turna o cană din cafeaua făcută de Marya mai devreme, nu părea deloc entuziasmat. De când se mutase în casă Marya, bucătăria din strada Charles devenise mult mai atrăgătoare.

–Cum v-ați cunoscut? Sunteți împreună? i-a întrebat partenerul lui Eileen. În timp ce-și punea fulgi de porumb într-un castron, Chris i-a aruncat o privire încruntată, fără să se deranjeze să-i răspundă. Francesca i-a spus doar că erau colegi de apartament și el n-a mai comentat.

Bărbatul era plin de tatuaje și avea mânecile suflecate, lăsându-și brațele la vedere. Erau viu colorate și purta părul lung. Le-a zis că lucra în televiziune, apoi le-a explicat că era mașinist, iar când Eileen s-a așezat, i-a pus mâna pe fund de față cu toți. Văzând expresia de dezaprobare de pe fața Francescăi, Chris aproape a izbucnit în râs. I se părea cam mult pentru un mic dejun luat cu niște străini, dar pe Eileen nu părea s-o deranjeze și era încântată. L-a sărutat pasional, în vreme ce el lăsa impresia că-și împinsese jumătate din limbă în gâtul ei. Îl chema Doug. Și, desigur, îl întâlnise pe internet. Părea să fie singura ei sursă de a întâlni bărbați, ceea ce pe Francesca o îngrijora. Alte femei reușeau să găsească pe internet bărbați decenți, numai Eileen se dovedea îngrijorător de naivă.

Toți au plecat, numai Doug a rămas în bucătărie. Francesca s-a scuzat, spunând că avea de dat câteva telefoane din camera ei, iar Chris a zis că la zece avea o întâlnire cu un client, căruia trebuia să-i prezinte proiectul la care lucrase toată săptămâna. În sfârșit, era gata. Concepuse un nou ambalaj pentru o marcă foarte cunoscută. Câteva minute mai târziu a ieșit din casă cu portofoliul, urmat de Eileen. Pe la unsprezece, când Francesca a plecat la galerie, nu mai era nimeni în casă. După ce a făcut curat în bucătărie, Marya a ieșit și ea la plimbare.

Casa începuse să pară aglomerată și murdară.

Francesca a angajat o firmă de curățenie să vină de două ori pe săptămână și au preferat să împartă cu toții cheltuielile, ca să nu facă singuri curat. În timp ce mergea

spre galerie, prin burnița ușoară de februarie, se gândea la Eileen și se întreba dacă îl vor mai vedea pe Doug. Spera că nu; i se părea un tip grosolan și avea impresia că Eileen merita mai mult. Fata părea mult mai interesată de cantitatea și de numărul bărbaților pe care îi putea întâlni, decât de calitatea lor și de gradul de normalitate. Francesca își amintea că și ea fusese tânără și naivă. Ar fi fost mult mai îngrijorată pentru fată dacă i-ar fi fost soră mai mică. Dar, cum nu-i era decât chiriașă sau colegă de apartament, nu era deloc treaba ei. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru internet era destul de supărătoare. Era un univers cu totul nou pentru Francesca, și nu unul pe care dorea să-l exploreze, cu toate că o grămadă de persoane se arătau entuziasmate și declarau că era un mod de a întâlni oameni foarte drăguți. Francescăi i se părea riscant și spera că Eileen o s-o lase ceva mai moale și, până una alta, o să fie mai atentă.

Avea de organizat acum o altă expoziție și a rămas la galerie toată după-amiaza. Era o prezentare de grup la care lucra de câteva luni, doi pictori abstracți și un sculptor, și considera că lucrările lor se puneau în valoare unele pe altele. Era important să găsească lucrări care să nu umbrească ori să distragă atenția de la restul expoziției. Unul dintre artiști realiza niște pânze uriașe și începea să-i fie greu să le pună singură pe simeze. Cum nu mai era Todd s-o ajute să atârne lucrările, i-a cerut unuia dintre artiști să vină, dacă avea timp, și să le fixeze împreună. Ca să câștige câțiva bani în plus, tipul lucrase în mai multe galerii la instalarea pânzelor, era amabil și săritor, deși destul de nepunctual. A fost unul dintre primii artiști pe care îi scosese în lume, iar picturile lui s-au vândut foarte bine. Muncea din greu, era serios și bine instruit. De data asta a ajuns la timp. Francesca știa unde voia să atârne picturile și, după ce au terminat treaba, a petrecut câteva ore bune cățărat pe o scară înaltă, ca să potrivească

luminile. Când au terminat era trecut de șase și amândoi erau obosiți, dar încântați de rezultat. Era mai mic decât ea cu zece ani, dar un tip drăguț.

–Pe unde umblă Todd zilele astea? a întrebat-o el dezinvolt.

Celor mai mulți dintre artiști le spusese că i-a cumpărat acțiunile, dar încă nu trimisese o scrisoare oficială. Nu avea inima s-o facă. Dar majoritatea și-au dat seama că el dispăruse de mult timp din peisaj. Câțiva au întrebat-o, dar, când nu l-au mai văzut, cei mai mulți au bănuit că s-au despărțit.

–I-am cumpărat acțiunile, i-a răspuns Francesca, indiferentă. Partenerul meu de afaceri este acum tata. Todd practică din nou avocatura.

A considerat că era tot ce trebuia să știe, și artistul a aprobat din cap.

–Mai sunteți împreună? a aruncat apoi peste umăr, în timp ce dădea scara la o parte.

–Nu, nu mai suntem, a răspuns Francesca și s-a întors, stânjenită și întristată de întrebare.

Nu știa de ce, dar asta o făcea să simtă totul ca pe un eșec, ca și cum n-a fost capabilă să-l păstreze ori să facă lucrurile să meargă. Detesta să se simtă așa și se întreba dacă și pentru Todd era la fel.

–M-am întrebat de ce nu l-am mai văzut prin zonă de multă vreme. Ai vândut casa?

–Nu, este a mea acum și am trei chiriași.

Nu avea nevoie de mai multe informații.

–Mă bucur să aud asta, a replicat tânărul artist, zâmbind cu gura până la urechi. Am așteptat ani de zile să-și ia tălpășița. Ce zici, luăm masa diseară?

Părea plin se speranță în timp ce-o întreba. O admira pe Francesca pentru cât muncea de mult și cât de bună era în meseria ei. Se dedica trup și suflet artiștilor ei și făcea tot ce putea ca să-i ajute în carieră.

Înainte de a răspunde invitației la cină, Francesca a respirat adânc.

–Nu cred, Bob. Nu sunt foarte amatoare să amestec afacerile cu plăcerea. N-am ieșit niciodată cu vreunul dintre artiștii mei și nu cred că ar trebui să încep acum.

În timp ce-i vorbea, se străduia să-l privească cât mai oficial, dar Bob nu părea intimidat.

–Există întotdeauna o primă dată, a insistat el, plin de speranță.

–Da, poate, dar eu nu am aceeași părere. Oricum, îți mulțumesc. Realmente nu sunt încă pregătită pentru întâlniri. După cinci ani, schimbarea e foarte mare.

–Da... Îmi pare rău...

Părea dezamăgit și, după câteva minute, a plecat, iar Francesca a închis galeria și a pornit spre casă. Ploua mai tare decât de dimineață, ceea era în perfectă concordanță cu sentimentele ei. Faptul de a se întâlni cu cineva sau de a se culca cu oricine altcineva în afară de Todd o deprima, cu toate că n-o mai făcuseră de luni de zile. Era greu să te obișnuiești cu cineva nou. Pur și simplu încă nu voia. A mers încet până în strada Charles nr. 44 și a ajuns udă leoarcă, cu inima grea.

S-a dus direct în cameră, sărind peste cină și, în seara aceea, a plâns până a adormit. Asta îi spunea că încă nu-l uitase pe Todd și se întreba cât timp va mai dura. Poate o viață.

De dimineață, Francesca se simțea mai bine, și a intrat zâmbind în bucătărie. Era devreme și a crezut că va fi singură, dar a găsit-o acolo pe Marya, care făcea clătite pentru Ian. Când i le-a pus în farfurie, clătitele semănau cu fața lui Mickey Mouse – aveau o cireașă în loc de nas și boabe de struguri în loc de ochi. Abia se cunoscuseră. Era sâmbătă și unul dintre weekendurile în care Ian rămânea la tatăl lui.

–Bună, Ian, l-a salutat ea bucuroasă, ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Frumoase clătite, nu? l-a întrebat și el a aprobat cu o strâmbătură, în timp ce îi zâmbea Maryei.

Era un puști irezistibil, cu un zâmbet larg, fericit, și ochi de bătrân înțelept.

–Mai târziu, eu și Marya o să facem prăjituri. Fursecuri cu ciocolată. Făceam mereu cu mama, a explicat vesel. Acum nu mai facem. S-a îmbolnăvit și doarme tot timpul. Uneori, când vin de la școală, încă doarme.

Cele două femei au schimbat o privire, dar n-au spus nimic. Francesca se gândea că era bolnavă, dar nu voia să întrebe.

–Și mie îmi plac fursecurile cu ciocolată, a adăugat ea, pentru a mai destinde atmosfera.

–Dacă vrei, poți să faci câteva cu noi, a sugerat Ian generos, în timp ce Chris intra în bucătărie. Dacă trebuie să pleci la serviciu, o să-ți păstrăm câteva.

–Mi-ar plăcea, a răspuns Francesca plină de căldură.

Eileen a intrat împreună cu Doug cel urât, care a cerut și el clătite.

Francesca s-a grăbit să intervină. Marya nu era angajată bucătăreasă, era un bucătar de clasă internațională, care le făcea o favoare și un dar gătind pentru ei. Nu era bucătar cu program redus, să le pregătească lor micul dejun.

–Cu excepția lui Ian, ne putem lua singuri, a încheiat ea calm.

Doug a părut iritat, a ridicat din umeri și și-a turnat singur o cană de cafea, în timp ce Marya a privit-o recunoscătoare pe Francesca. Chris, care asistase la scenă, nu-l plăcea deloc pe Doug. Era vulgar și necioplit, le-a dat de înțeles tuturor celor din cameră că s-a culcat cu Eileen, iar când Ian a ieșit pentru câteva minute le-a sugerat chiar că noaptea trecută avusese loc o partidă fierbinte de sex. Eileen nu părea deranjată de spusele lui, dar ceilalți

s-au simțit jenați pentru ea. Faptul că lăsa impresia că nu observa sau că nu obiecta dovedea lipsă de stimă de sine.

Ignorând scena, Ian și-a terminat fericit clătitele și i-a mulțumit politicos Maryei. Apoi și-a curățat cu grijă farfuria și a pus-o în mașina de spălat. Francesca a observat totul și s-a întrebat dacă își purta singur de grijă pentru că mama lui era bolnavă sau pentru că dormea tot timpul. Părea neobișnuit de îndemânatic pentru un copil de șapte ani.

Când s-a auzit soneria, încă se învârteau cu toții prin bucătărie. Francesca a urcat să răspundă și, văzându-și mama la ușă, a cuprins-o groaza așteptând să intre. Purta un trening de la Chanel și tenișii de la Dior, avea părul strâns în coadă de cal, era la fel de frumoasă și nefardată, dar era ultima persoană pe care Francesca dorea s-o vadă în acea dimineață. Nu voia s-o prezinte chiriașilor ori să-o audă mai târziu făcând comentarii despre ei.

–Bună, mamă, a spus ezitând, fără să știe ce să facă. Ce cauți aici?

Spera să plece fără să intre, dar se îndoia că avea s-o facă. Mama ei era prea insistentă și prea curioasă pentru asta.

–Am de gând să merg la o nouă doctoriță de piele în SoHo. Am auzit că este extraordinară și m-am gândit să trec pe aici înainte să mă duc la ea. Pot să intru?

Părea nerăbdătoare și imperativă. Francesca a făcut un pas într-o parte, simțindu-se ca un copil prins cu o greșeală. Era conștientă că mama ei n-o să guste scena din bucătărie.

–Sigur, a răspuns Francesca, cu inima strânsă, gândindu-se la ciudatul amestec de persoane din bucătărie și bănuind că mama ei va fi șocată, în special de Doug și de tatuajele lui.

–Ceva miroase minunat, a comentat Thalia, în timp ce Francesca se întreba dacă s-o ducă sus, în dormitorul ei, unde patul era nefăcut, în living, unde nu avea pe ce să se așeze, pentru că nu avusese timp să înlocuiască fotoliile și canapeaua pe care le luase Todd, sau în bucătărie, unde toți chiriașii luau micul dejun. Detesta faptul că trebuia să-i prezinte. Dar Marya tocmai scosese din cuptor o altă tavă cu croasante, o ispită irezistibilă.

–Una dintre chiriașele mele este o mare bucătăreasă, a explicat Francesca, în timp ce mama ei o lua singură în jos, pe scări, spre bucătărie.

Ezitând, fiica ei a urmat-o.

Chris stătea la masa din bucătărie împreună cu Ian, care desena. Marya era lângă cuptor, cu șorțul în față, ținând tava cu croasante, iar Doug, cu toate tatuajele la vedere, era încolăcit în jurul lui Eileen ca un șarpe, în timp ce ea chicotea și era încă îmbrăcată în cămașa de noapte, indecentă, și cu halatul întredeschis. Nu era o scenă pe care să dorească să i-o arate mamei sale. A prezentat-o tuturor simplu, în timp ce Thalia, cu buzele pungă, privea pe deasupra tuturor la Marya. După părerea Thaliei, era singura persoană decentă din încăpere.

–Tu trebuie să fii bucătăreasa, a spus Thalia, părând ușor speriată.

Gândul că fiica ei locuia cu toate aceste persoane continua s-o deranjeze. L-a observat imediat pe Doug și tatuajele lui și l-a găsit îngrozitor.

–Eu sunt. Doriți să luați micul dejun, dnă Thayer? a întrebat-o Marya, amabilă. Era oarecum surprinsă de distincția mamei Francescăi. Chiar și în echipament de sport arăta de parcă ar fi fost îmbrăcată în rochie de bal.

–Nu sunt doamna Thayer, a replicat Thalia imediat. Contesa di San Giovani, a corectat-o cu accentul pe care îl învățase de la fostul ei soț.

Folosea pronunția italiană a numelui numai în ocazii oficiale, nicidecum într-una precum cea de față. Dar era modul ei de a-i face pe toți să știe că era mult mai importantă decât ei. Toți au recepționat mesajul. Chris s-a uitat la ea peste capul lui Ian, fără să spună nimic, și s-a întors să discute cu fiul său. Doug gâdila gâtul lui Eileen cu nasul, iar ea nu se putea opri din râs. Nu era o primire solemnă pentru Thalia, chiar dacă era respectuoasă. Francesca părea pusă cu botul pe labe.

–Desigur, contesă, a spus Marya politicoasă, fără să clipească. Pot să vă ofer câteva croasante și o cană de cafea?

–Mi-ar plăcea grozav, a răspuns Thalia și s-a așezat lângă Ian.

El a privit-o plin de interes, apoi s-a întors la desen. După un moment, Marya i-a pus în față o farfurie cu croasante calde și o cană aburindă de cafea. Francesca s-a așezat pe singurul scaun liber din încăpere, în fața mamei sale, într-o tăcere mormântală, dorindu-și să nu fi venit. Lucrurile au mai rămas un timp înțepenite, dar apoi fiecare și-a văzut de treabă. Marya a făcut curat în bucătărie, Chris a urcat cu Ian, iar Doug și Eileen s-au întors în camera lor, după ce Doug a avut grijă să-i înștiințeze pe toți că se întorceau în pat. Aureola de fată cuminte a lui Eileen căzuse pentru totdeauna. O clipă mai târziu, la masa din bucătărie au rămas numai Francesca și mama ei, în timp ce Marya își făcea de lucru prin preajmă.

–Nu pot să cred că trăiești alături de indivizii ăștia, a spus Thalia îngrozită, părând gata să izbucnească în lacrimi. Ce e în capul tău? a întrebat-o, ignorând-o pe Marya.

–M-am gândit că trebuie să-mi plătesc ipoteca și toți sunt foarte drăguți, a răspuns serioasă Francesca,

în timp ce Marya se făcea că nu aude și termina de spălat farfuriile.

–Bărbatul ăla cu tatuaje?

–Nu locuiește aici. Se întâlnește cu fata care locuiește sus. E profesoară la un cămin de copii autiști.

–Nici nu știi cum s-o iei, a remarcat mama ei cu o privire dezaprobatoare.

Nu greșea. Avea o privire obraznică, se simțea în largul ei și avea cămașa prea scurtă.

–E tânără, a spus Francesca, încercând să-i ia apărarea, cu toate că nici ea nu putea fi de acord cu Doug și era la fel de supărată că Eileen coborâse în cămașă de noapte. Era o dovadă de lipsă de judecată și de prost-gust, dar nu o crimă.

–Toată lumea se înțelege foarte bine, a intervenit Marya, în timp ce umplea din nou cana Thaliei cu o băutură delicioasă pe care o adusese din Vermont. Toți sunt foarte liniștiți și la locul lor, a asigurat-o Marya, dar Thalia o privea tristă, mulțumită că în sfârșit și-a găsit printre ei un prieten și un aliat.

–Pe tine nu te deranjează? a întrebat-o Thalia.

–Deloc, a răspuns Marya. Sunt fericită că mă aflu aici. Toți sunt oameni foarte drăguți. Mi-am pierdut soțul acum câteva luni și sunt foarte bucuroasă să fiu cu ei, nu singură acasă, în Vermont.

–De ce a murit? a întrebat-o mama Francescăi, cu interes.

–O tumoare la creier. S-a chinuit multă vreme. Sfârșitul a fost foarte greu. Este o ușurare că am plecat și o să mă simt bine în New York.

–E un oraș în care cu greu găsești un bărbat, a spus mama Francescăi deschis, iar ea s-a simțit o clipă șocată și jenată, dar în cele din urmă a izbucnit în râs.

Thalia nu se gândea decât la asta. La asta și la ea însăși.

–Mai ales la vârsta noastră, a adăugat ea, și Marya a zâmbit.

Thalia n-o deranja deloc. Avusese de înfruntat colegi cu comportamente mult mai autoritare decât ea. Mulți dintre bucătarii-șefi cu care lucrase erau adevărate celebrități și, de-a lungul anilor, unii dintre ei se purtaseră urât cu ea, cei mai mulți din gelozie sau doar pentru că erau răi.

–Nu caut un bărbat, i-a răspuns Marya. Nu vreau. Timp de treizeci și șase de ani l-am avut pe cel mai bun care a existat vreodată. Nimeni nu va mai fi ca el. Vreau doar să mă distrez, să-mi fac munca și câțiva prieteni noi.

Thalia s-a uitat la ea ca și cum îi vorbea într-o limbă străină. Era o femeie foarte atrăgătoare. De ce n-ar vrea un bărbat? Presupunea că probabil mințea. După părerea Thaliei, orice femeie își dorea un bărbat.

–Probabil că peste câteva luni n-o să mai simți așa, a spus ea, apoi a complimentat-o pentru cafeaua excelentă.

–N-o să simt altfel, a declarat Marya, decisă. Nu am nevoie de un bărbat ca să fiu fericită. Am avut unul minunat, a fost destul de bine. Nu mă aștept să mai găsesc altul ca el și de ce să mă mulțumesc cu mai puțin? Am de gând să fiu cât se poate de fericită singură.

Părea foarte sigură și Thalia s-a holbat la ea ca la o nebună.

Francesca s-a uitat la ceas. Înainte să deschidă, la zece, avea o întâlnire cu un client la galerie, ca să aibă timp să admire picturile fără să fie deranjați.

–Îmi pare rău să-ți spun, dar trebuie să plec, mamă.

–E în regulă, dragă, i-a răspuns Thalia, așezându-se și mai comod în scaun, fără intenția să se ridice. Pot să rămân să stau de vorbă cu Marya. Mai am timp până la programare.

Marya a aprobat din cap, liniștind-o pe Francesca, în timp ce ea o privea speriată, apoi s-a întors spre Thalia.

–Contesă, mai doriți o cană de cafea?

A rostit fraza ca și cum ar fi spus „Alteța Voastră", iar Thalia a zâmbit.

–Te rog, spune-mi Thalia. N-aș vrea ca tinerii să mi se adreseze pe nume, dar nu există nici un motiv ca tu să mi te adresezi cu titlul nobiliar.

Decisese că erau egale, atât ca statut, cât și ca vârstă.

–Știi, am două dintre cărțile tale de bucate. În mod special îmi place rețeta de sos olandez. E așa de simplă, că până și eu pot s-o fac.

–Mulțumesc, Thalia, s-a arătat Marya încântată și i-a întins altă farfurie cu croasante.

–Nu-mi place să te las singură, mamă, a mai încercat Francesca o dată, stânjenită, dar era mai mult o dovadă că nu avea încredere în ea.

Nu-i trecea prin cap ce i-ar putea spune Maryei sau cum s-ar purta cu ea. Și nu voia s-o jignească pe Marya, care părea că se simte bine în prezența Thaliei.

–Nu fi prostuță, dragă. O să te sun mai târziu.

Thalia renunțase să se mai plângă de ceilalți chiriași, iar Francesca trebuia într-adevăr să plece.

Clientul cu care se întâlnea îi fusese recomandat de alt client mulțumit. Nu mai avusese vreo întrevedere cu el înainte și nu voia să întârzie.

Francesca a mai aruncat o ultimă privire îngrijorată spre Marya și a plecat, a urcat scările în grabă, ca să-și ia poșeta, și, o clipă mai târziu, alerga pe stradă, gândindu-se la mama ei. Era sigură că la un moment dat avea să audă vrute și nevrute despre toți, poate cu excepția Maryei, pe care mama ei părea că o plăcea.

În clipa aceea, cele două femei în vârstă stăteau una lângă alta în bucătărie. Pe Marya o amuza grozav Thalia,

dar n-o arăta. Știa cum să se poarte cu persoane precum contesa; se descurcase ea cu indivizi mult mai răi.

–Nici nu știi cât sunt de îngrijorată pentru ea, mai ales cu combinația asta nebunească, i-a mărturisit Thalia. Ar fi trebuit să se mărite cu Todd, nu să cumpere o casă cu el. Ar fi trebuit să-i plătească o pensie alimentară decentă și acum ar avea casa liberă și fără datorii. Traiul alături de toți oamenii ăștia e curată nebunie.

Thalia părea supărată, dar Marya era foarte calmă.

–Se pare că lucrurile merg foarte bine. Chris e un domn, este foarte educat, iar fiul lui este foarte drăguț. Și cred că fetița de la etaj este prea tânără și cam prostuță. Abia a terminat școala. E foarte încântată că locuiește la oraș și că se întâlnește cu bărbați. O să se potolească.

–Prietenul ei pare proaspăt ieșit din închisoare, s-a smiorcăit Thalia, aproape plângând.

În ora care a urmat, Marya a calmat-o, iar când a plecat spre noua ei doctoriță dermatolog se simțea mai bine. Rămasă singură, Marya a mai zăbovit câteva minute în bucătărie, zâmbind. Hotărât lucru, contesa di San Giovani era o pacoste. Nu se putea împiedica să se întrebe cum a reușit Francesca să rămână așa de normală și cu picioarele pe pământ cu o astfel de mamă. Dar, mai mult decât orice, Thalia părea îndrăgostită nebunește de propria persoană și discuția s-a învârtit în jurul preocupării de a-și găsi un bărbat, ca să se mărite din nou. I-a mărturisit fără jenă că fără un soț nu se simțea femeie. Întreaga ei identitate se rezuma la cel cu care era măritată. Altfel, se simțea un nimeni. Era exact opusul Maryei, care era mândră, încrezătoare, știa exact cine era și nu datora nimănui ceea ce era. Cele două femei erau extrem de diferite. Și, după părerea Francescăi, evidenta obsesie a mamei

sale de a-și găsi un alt soț era cea care îi alungase pe bărbați de ani de zile.

Când a ajuns la galerie, Francesca a dat jos aproape toate picturile de pe stative. Păstra în stoc o colecție serioasă de lucrări ale artiștilor ei. Clientul insistase că voia să cumpere o pictură mare, i-a spus că prefera artiștii tineri, dar nu părea sigur pe gustul lui. Și, indiferent de direcția spre care îl îndrepta Francesca, nimic nu i se părea potrivit. I-a spus că era divorțat și că, până atunci, soția alesese întotdeauna obiectele de artă. Acum voia să facă el personal o comandă, dar habar n-avea ce trebuia să fie. Era dentist, avea cincizeci de ani și era din New Jersey; la prânz, Francesca se săturase până în gât de el. Părea incapabil să ia o decizie. Până la urmă a promis că o să se gândească și, în cazul în care se decidea, suna săptămâna viitoare. Se arăta încântat de tot ce a văzut, dar se temea să nu cumpere un lucru nepotrivit. Întotdeauna era frustrant să lucrezi cu astfel de clienți.

I-a dat fotografii și informații despre toți artiștii de care era interesat, dar asta părea să-l fi amețit și mai mult. Apoi a privit-o.

–N-ați vrea să discutăm despre asta la cină? a întrebat-o, părând mult mai interesat de persoana ei decât de artă.

Dar pe ea nimic n-o atrăgea la el, nu-l plăcea și era prost dispusă.

–Regret, l-a refuzat amabilă, zâmbindu-i. Nu ies cu clienții.

Era o scuză perfectă.

–Încă n-am cumpărat nimic. Nu sunt un client, a insistat el, cu viclenie.

Dar ea ar fi preferat să-i vândă ceva decât să iasă cu el. Începuse să se întrebe dacă se folosea de artă ca de un șiretlic. Dacă era așa, își irosise și timpul ei, și pe al lui.

–Regret, nu pot, a scuturat ea din cap.

–Aveți un prieten? a întrebat-o, iar ea a ezitat, dar a decis că o minciună era mai bună decât adevărul. Mai ales dacă o scotea din încurcătură.

–Da, a răspuns, cu o privire nevinovată.

–Îmi pare foarte rău, a spus el, dezamăgit, și, în cele din urmă, a ieșit pe ușă, spre marea ei ușurare.

Iar ea s-a trântit în scaunul din spatele biroului, epuizată după o astfel de zi. Micul dejun cu mama ei și două ore cu un client nehotărât, care i-a mai și cerut să ia cina cu el, erau mai mult decât își dorea să i se întâmple în orice zi din săptămână.

A sunat-o pe Marya ca să vadă dacă a supraviețuit interogatoriului Thaliei, iar aceasta a asigurat-o că era foarte bine.

–M-am distrat foarte bine cu mama ta. Cu siguranță, nu seamănă deloc cu tine.

Marya a chicotit. Îi plăcea stilul Thaliei, în pofida faptului că era alintată și oarecum excentrică.

–E lucrul cel mai drăguț pe care ai fi putut să-l spui, a comentat Francesca, zâmbind. Toată viața am fost îngrozită să nu ajung ca ea.

–N-ai nici o șansă, a liniștit-o Marya.

–O zi bună! Ne vedem diseară.

Apoi Francesca a închis și s-a întors la treabă, la biroul ei, cu plăcuta impresie că găsise în Marya un nou prieten.

capitolul 7

În săptămâna care a urmat, Francesca a fost îngrozitor de ocupată. S-a dus să viziteze trei artiști la studio, a reorganizat rafturile pe care ținea depozitate tablourile, a dat înapoi lucrările vechi și a vândut picturile mai multor artiști, ca să poată face loc pânzelor noi. A făcut și o listă a expozițiilor de grup pe care voia să le organizeze în anul următor. Încercarea de a-și imagina ce artiști să prezinte împreună, în așa fel încât lucrările să se pună în valoare una pe alta și nu să se concureze, reprezenta mereu o provocare pentru ea. Și, tocmai în acea săptămână când nu-și mai vedea capul de treburi, patru dintre artiștii ei s-au găsit să treacă pe la galerie, doar ca să piardă timpul și să-i facă o vizită. Ea se străduia întotdeauna să fie primitoare, așa cum era și cu clienții. Dar era presată de timp și avea o grămadă de lucruri de făcut. Printre alte activități la galerie, a mai vândut și câteva lucrări. Spre marea ei uimire, dentistul cel nehotărât a sunat-o și a cumpărat trei picturi. Au venit și clienți noi, recomandați de alții, doi consultanți de artă au sunat-o cu treburi importante, iar un foarte cunoscut designer de interior a trecut pe la galerie și a fost foarte încântat. Francesca era mulțumită. În fiecare seară ajungea târziu acasă și aproape nu-și mai vedea chiriașii. O impresiona să găsească în bucătărie biletele de la Marya, prin care îi lăsa vorbă ce era în frigider. Abia vineri seara a avut răgaz să-și tragă sufletul. Thalia o sunase de câteva ori în timpul săptămânii ca să discute despre chiriași, dar nu avusese timp să vorbească cu ea, ceea ce a fost o ușurare.

Vineri seara s-a întins în pat, mulțumită că mai avea de lucru numai o zi, și s-a gândit să-și petreacă duminica

acasă cu o carte bună. Nu-și dorea nimic altceva și nu voia să vadă pe nimeni. În acel weekend, contrar obiceiului, toți chiriașii ei aveau să fie plecați. Chris a spus că avea de gând să iasă, Eileen a anunțat-o vineri dimineața că se ducea la schi cu tipul cel nou, iar Marya se hotărâse să plece în weekend în Vermont, ca să vadă cum stăteau lucrurile acolo. Când a ajuns acasă sâmbătă seara, Francesca era complet singură. La început s-a simțit minunat, dar duminică dimineața a fost nevoită să constate, cu surprindere, că era singură și deprimată. Forfota lor zilnică era un scut împotriva fantomelor trecutului, iar cea mai prezentă era cea a lui Todd. Nu mai primise nici o veste de la el de mai mult de o lună, ceea ce îi spunea că se adaptase mai bine decât ea. În momentele de liniște, încă îi era dor de el. Începuse să se întrebe dacă așa o să fie mereu. În realitate, nu-și dorea să se mai întoarcă la viața lor dinainte, dar el tot îi lipsea.

Duminică după-amiază au copleșit-o autocompătimirea și dorul de chiriași. O rodea curiozitatea în legătură cu Chris, se întreba dacă nu cumva avea întâlnire, cu toate că nu era treaba ei. Nu adusese niciodată femei în casă și era extrem de discret.

Duminică seara, la șapte, era tot singură. Asta a făcut-o să-și dea seama ce noroc avusese să-i găsească. S-ar fi simțit groaznic în casă de una singură, fără să aibă pe cineva cu care să vorbească, fără un semn de viață.

La cină și-a făcut singură o omletă și în timp ce mânca, gândindu-se la felurile delicioase ale Maryei, dintr-odată, a observat apă picurând fără întrerupere. Nu-și dădea seama de unde venea și a cercetat cu privirea bucătăria. Curgea din tavan, cu viteză. Deasupra bucătăriei se afla o toaletă și, când a urcat să verifice, a văzut șuvoiul care venea din tavanul de la etajul de deasupra, unde era baia lui Chris. Mai avuseseră parte de scurgeri de acolo și înainte. A luat-o la fugă în sus, pe scări; totul era

inundat de apa care trecea direct prin perete, probabil de la o țeavă spartă. A alergat la parter în viteză, să ia o cheie din trusa lui Todd, și, speriată, a pus mâna pe telefon și l-a sunat. El a răspuns la al doilea apel.

–Ce trebuie să fac? a țipat în telefon, iar el a încercat să-i explice. A pus telefonul jos, a încercat să facă ce a învățat-o, dar degeaba. Apa curgea și mai tare.

–Oprește apa! a strigat Todd.

I-a explicat unde era valva, ea s-a udat din cap până-n picioare încercând s-o găsească și chiar în acea clipă a intrat Chris, privind uimit scena din baia lui. Francesca era udă până la piele, cu apa până la glezne, și din țeava spartă în perete țâșnea un adevărat gheizer. L-a privit înnebunită, el a dat-o ușor la o parte, i-a luat cheia din mână și a închis apa. Instantaneu, apa care țâșnea s-a oprit, iar ea s-a holbat la el.

–Îmi pare rău. Mulțumesc, i-a spus, dându-și părul din ochi.

El îi zâmbea și o privea amuzat.

–Ți-ai petrecut aici tot weekendul? a tachinat-o el, și ea a scuturat din cap.

–Acum am descoperit. Apa a început să treacă prin tavanul bucătăriei.

Apoi, amintindu-și că lăsase ouăle pe foc, a scos un țipăt.

A alergat la parter, dar ouăle ei erau scrum. Marya era acolo și freca liniștită tigaia.

–Îmi pare rău, s-a scuzat Francesca.

Era îngrozitor de speriată din cauza apei care curgea. În cele din urmă, și-a amintit de Todd care aștepta la telefon. Își lăsase mobilul în chiuveta lui Chris. Todd închisese, dar a răspuns imediat când l-a sunat din nou.

–Vrei să vin acolo? a întrebat-o amabil.

–Nu, e-n regulă acum. Chiriașul meu a închis apa. Mâine trebuie să chem un instalator.

–Unde s-a întâmplat?

–Undeva unde nici nu ți-ai fi imaginat. În baia de la bibliotecă.

Acum era baia lui Chris.

–Într-o bună zi va trebui să refaci instalația în toată casa și o să te coste o avere. Ar fi trebuit s-o vinzi înainte să se întâmple.

Cuvintele lui au enervat-o. Poate că el se detașase de casă, dar ea o iubea. I-a mulțumit pentru amabilitate și a închis. Chris a ajutat-o să șteargă pe jos. În ciuda mizeriei, era drăguț și calm, spre deosebire de Todd care, mai ales în ultimul an, se văicărea îngrozitor de fiecare dată când ceva nu funcționa în casă. Se săturase. Chris era o fire mai calmă.

–În casele vechi se întâmplă astfel de lucruri. Cu mult timp în urmă, când s-a născut Ian, am avut și eu o casă veche. Mi-a fost dragă, chiar dacă era o sursă de neplăceri, dar era distractiv s-o repari. Cea mai mare parte din treabă o făceam singur.

Erau cele mai multe cuvinte pe care le spusese despre viața lui dinainte și nu vorbise niciodată despre mama lui Ian. Ținea foarte mult la intimitate și Francesca îl admira pentru asta. Era extraordinar de discret, adesea taciturn.

–La fel am făcut și noi aici. Când am cumpărat-o, casa era o adevărată nenorocire. Mie mi-a plăcut. Bărbatului cu care am locuit, nu.

–Îmbătrânește, dar cred că încă e plăcută. În tinerețe, obișnuiam să restaurez case ca să poată fi apoi locuite. Era greu, dar piața imobiliară era destul de bună încât să obții un profit. Încă mi-e dor de asta.

–Bine, poți să te distrezi cu casa asta de câte ori dorești, i-a spus ea, în timp ce stăteau amândoi desculți în apa de două palme, iar el a început să râdă.

–O să țin minte.

A vrut să-l întrebe cum a petrecut weekendul, dar n-a îndrăznit. Nu voia să creadă că era băgăcioasă. Weekendul lui nu era treaba ei. Era chiriașul, nu iubitul ei. Și-a spus din nou asta în timp ce urca scările spre cameră, iar după câteva minute a auzit-o venind pe Eileen. Și-a rezemat capul de ușa Francescăi și i-a spus că a avut un weekend fantastic, cu un tip grozav. Doug era de domeniul trecutului, acum se întâlnea cu altul. Francesca s-a gândit că era cam repede să iasă cu el în weekend, dar cine era ea s-o judece? Eileen era tânără, între ele era o diferență de doisprezece ani și fata făcea clar parte din altă generație. În fond, era drăguță, deși mai libertină decât fusese Francesca la vârsta ei. Dar considera că avusese un început lent. Todd a fost primul ei iubit adevărat, la treizeci de ani, cu toate că mai avusese relații și înainte.

Francesca era fericită să audă că Doug dispăruse și că nu se va mai întoarce. Se întreba dacă cel de acum era la fel, dar n-a trebuit să aștepte prea mult. N-a auzit-o pe Eileen noaptea, când l-a adus, dar, a doua zi dimineața, era alături de ei la micul dejun. Arăta ca un școlar, părea foarte încuiat și ușor stânjenit că se afla acolo. Francesca i-a dat aprobarea, apoi a râs singură de ea, simțindu-se ca Thalia, care îi judeca pe toți cei din jur.

Și a urmat o nouă săptămână ocupată. A participat la două evenimente de la alte galerii și la deschiderea majorității expozițiilor de la MoMA[1], care erau foarte interesante. La unul dintre evenimentele de la muzeu a întâlnit un fotograf. Se numea Clay Washington și, spre marea ei surpriză, când a invitat-o la cină, a acceptat. Încerca să facă un efort; Avery avea dreptate, nu trebuia să rămână zăvorâtă pe veci în casa din strada Charles. A dus-o la un restaurant chinezesc pe Moon Street

[1] Muzeul de Artă Modernă din New York (n.r.)

și s-au simțit bine. Conversația cu el era interesantă. Călătorise mult în Asia și trăise mai mulți ani în India și Pakistan. Era inteligent și atrăgător și ea a încercat să nu se lase influențată de diferența mare dintre el și Todd. Clay, fotograful, semăna mult cu ea. Todd l-ar fi considerat boem. Era însă doar nou și altfel decât el. După cină a dus-o până acasă cu taxiul, dar ea nu l-a invitat să intre. A promis să o sune. Nu o impresionase prea tare, dar fusese o seară plăcută și, pentru moment, era suficient.

A sunat-o după trei zile și a invitat-o la prânz. A trecut pe la galerie, a admirat expoziția și a fost impresionat când a aflat că tatăl ei era Henry Thayer. Totul părea în regulă, în afară de faptul că nu se simțea atrasă de el, dar poate că asta venea cu timpul. După masă, într-un restaurant care se numea Bread, a sărutat-o pe buze și ea l-a lăsat, dar n-a tulburat-o deloc. Se simțea moartă pe dinăuntru sau amorțită. Poate că Todd îi luase inima cu el.

În aceeași seară, într-un moment de liniște, a încercat să-i explice Maryei cele întâmplate.

–A fost atât de ciudat! M-am simțit ca și cum îl înșelam pe Todd.

–E nevoie de timp ca să te desprinzi de cineva. Cu multă vreme înainte de a-l întâlni pe soțul meu, am fost logodită cu altcineva. A murit într-un accident la canotaj. Nu m-am putut uita la un bărbat timp de doi ani. Pur și simplu nu puteam. Îmi trecea chiar prin minte să intru la mănăstire.

Zâmbea în timp ce i se confesa.

–Eram foarte tânără. Pe urmă l-am întâlnit pe John și m-am îndrăgostit nebunește, m-am simțit mai vie ca oricând. După un an ne-am căsătorit. Lasă-ți un răgaz! Faptul că un om e cumsecade nu-l transformă neapărat în persoana potrivită pentru tine. O să știi dacă e potrivit

când o să-l întâlnești. Poate că tu și fotograful nu puteți fi decât prieteni.

Francescăi i s-a părut o idee foarte bună și i-a fost recunoscătoare pentru sfatul înțelept și modul corect de a vedea lucrurile. Era sigură că avea dreptate.

Când Clay a sunat-o din nou, i-a spus că era ocupată. Plănuise să se ducă la o licitație la Christie's și s-a gândit să-l întrebe dacă nu-l interesa să meargă, dar și-a dat seama că nu-și mai dorea să petreacă timp cu el. Așa că s-a dus singură. Era mai simplu decât să iasă cu un bărbat nepotrivit. După licitație, care a fost foarte animată, s-a distrat bine discutând cu diferite persoane și n-a plecat decât în clipa când a zărit, de la distanță, o siluetă familiară. L-a recunoscut după mers și după cum se mișca, apoi l-a văzut aplecându-se și discutând cu cineva și a tresărit. Era Todd, care stătea de vorbă cu o femeie tânără, foarte frumoasă. Îl ținea de braț, iar el zâmbea în timp ce-i vorbea, exact cum făcea la început cu ea. Francesca voia să intre în pământ sau să se ascundă, ori să dispară din cameră înainte s-o vadă. Avea sentimentul că îl spiona. Nu trăgea cu ochiul, dar era fascinată de ce vedea și simțea că-și pierde sufletul cu totul. Ea era incapabilă să simtă ceva pentru alt bărbat, iar el era cu o femeie foarte frumoasă, îndrăgostit până peste cap. A ieșit în fugă din galerie, cu ochii scăldați în lacrimi, a sărit într-un taxi și i-a dat șoferului adresa ei. A plâns tot drumul până acasă și când a ajuns a simțit nevoia să se ascundă într-o gaură de șoarece. Nu voia să vadă pe nimeni. Voia doar să se așeze în pat și să moară.

Întâlnirea aceasta a fost ca un semnal de trezire pentru ea. Ținea doliu după un bărbat cu care fusese profund nefericită un an, un bărbat pe care îl iubise, dar care nu fusese potrivit pentru ea. Nu erau potriviți unul pentru altul, chiar dacă se iubeau. S-au despărțit, el s-a mutat, dar ea încă se agăța de ceva – de amintiri,

de fantoma lui, de relația pe care și-o dorise și de care ea nu putea scăpa. Reacția lui era mult mai normală. Își trăia viața. Ea, nu. Avea sentimentul că i-a turnat cineva apă rece în cap. Se întreba dacă era îndrăgostit de fata cu care îl văzuse, dar, de fapt, nu avea nici o importanță dacă era sau nu nu. Nu-i mai aparținea, nu-i va mai aparține niciodată și nici nu mai trebuia să se întâmple așa ceva. Nu mai voia să trăiască agonia prin care trecuseră la sfârșit. Mesajul serii era clar: trebuia să meargă mai departe. Se terminase.

Deocamdată nu-l voia pe Clay Washington, fotograful pe care îl întâlnise la MoMA, dar sigur exista undeva și pentru ea un bărbat și avea dreptul să-l găsească. Nu conta cât de bine a fost o vreme, Todd nu mai era. Avea de gând să-și găsească visul în altă parte. Poate că el și-l găsise. Dar indiferent dacă el îl găsise sau nu, știa că ea avea de gând să trăiască din nou și nu doar între galerie și strada Charles 44. Avea nevoie de o viață nouă și de un cerc mai larg de cunoștințe. De când îl văzuse cu o altă femeie devenise mai înțeleaptă. A fost însă îngrozitor de dureros. S-a gândit la asta toată noaptea, bântuită de expresia întipărită pe fața lui când o privea pe femeia care îl însoțea. A doua zi dimineața, când a coborât la parter și s-a așezat la masa din bucătărie, privind în gol, încă era marcată. Nici măcar nu l-a auzit pe Chris intrând.

–Hei, e chiar așa rău? a întrebat-o el în glumă, în timp ce-și turna o cană de cafea. Nimeni nu s-a trezit.

–Cum?... ce?... iartă-mă...

Arăta necăjită și obosită. Se citea pe chipul ei că avusese o noapte proastă.

–Pari mahmură, a zis el deschis și, după câteva minute, i-a oferit o cană de cafea. Faptul că împărțeau aceeași casă născuse între ei o camaraderie firească.

–Sunt doar bântuită de fantoma Crăciunului trecut[1]. Aseară mi-am văzut fostul iubit cu o altă femeie. Cred că am fost șocată mai mult decât ar fi trebuit. A fost o adevărată încercare pentru mine.

–Cine stabilește regulile? Cine stabilește de cât timp e nevoie? a replicat Chris în timp ce se așeza la masă în fața ei. Cine decide cât de supărat trebuie să fii? Dacă te-a răscolit, lasă lucrurile așa. Ai dreptul la sentimentele tale. E un lucru destul de greu de suportat să-l vezi.

Vorbea ca și cum ar fi trecut și el prin asta, dar ea nu l-a întrebat nimic. Îi era recunoscătoare pentru cuvintele amabile și i-a mulțumit. În bucătărie intră Marya, strălucitoare și veselă ca de obicei. Întotdeauna părea bine dispusă. În schimb, Francesca nu s-a simțit deloc așa când a deschis computerul de pe masă. Chris nu se atingea de el, Marya habar nu avea cum se folosește, și singura care umbla cu el aproape tot timpul era Eileen, care încă nu avea unul propriu.

Imediat ce s-a deschis, primul lucru care i-a sărit în ochi a fost incredibila scenă de pe ecran. Două femei făceau sex cu trei bărbați, într-o poziție atât de complicată, încât au rămas toți cu gura căscată, privind neîncrezători. Francesca și-a dat imediat seama ce se întâmplase. Probabil, Eileen și noul ei iubit se uitaseră la filme porno, dar Francesca nu-și imaginase niciodată că o făceau. În cele din urmă și-a revenit și l-a închis, șocată încă. Chris râdea cu poftă, iar Marya chicotea ușor. Erau cu toții adulți. Francesca își dădea seama că n-ar trebui să fie șocați, dar era năucitor să vezi așa ceva. Chris părea cât se poate de amuzat, cu toate că nu dădea impresia că s-ar uita la filme porno, dar i se părea

[1] Aluzie la o povestire a lui Charles Dickens, *Poveste de Crăciun* (A Christmas Carol), în care personajul principal e vizitat de spiritele trecutului, prezentului și viitorului (n.r.)

foarte nostimă nepotrivirea dintre scenă și masa de la micul dejun.

–Bănuiesc că Frumoasa Adormită nu e chiar așa de inocentă pe cât pare, a constatat el. Scena i se părea inofensivă și nici nu-l deranja, cu toate că întâmplarea nu i s-ar mai fi părut la fel de nostimă dacă Ian ar fi fost acolo. Dimpotrivă, s-ar fi supărat foarte tare.

–O să-i cer să nu se mai uite la chestii din astea la computerul din casă, a zis Francesca, pe un ton calm, gândindu-se la Ian.

Băiatului îi plăcea să se joace la computer și era foarte priceput. Nu voia să dea peste astfel de scene și nici ei nu erau amatori. Îi plăcea de Eileen, dar în majoritatea timpului se simțea ca o supraveghetoare la un cămin de la facultate. Unii dintre bărbații cu care ieșea Eileen o îngrijorau. Ea se învârtea însă printre ei, ieșea cu câte unul o vreme, apoi trecea la altul. Cel cu care se vedea acum părea băiat bun și rezistase mai mult decât alții, dar câțiva dintre cei care l-au precedat erau nepotriviți și absolut neciopliți. Eileen nu observa niciodată diferența. Era o provincială, venită într-un oraș mare și o încânta orice.

Când a plecat sus să lucreze, Chris încă mai râdea de incidentul cu filmul porno. Seara, Francesca i-a explicat lui Eileen cât se poate de delicat că nu era cazul să se mai uite la astfel de lucruri la computerul casei, pentru că ar putea da peste ele Ian, în weekend.

–O, n-aș face niciodată așa ceva! a spus Eileen, îngrozită. Ne-am uitat numai pentru că ni s-a părut amuzant. Cred că am uitat să-l închid când ne-am dus la culcare. Am băut cam mult seara trecută. Îmi pare foarte rău.

Părea la fel de spășită și de nevinovată ca un copil, făcând-o pe Francesca să-i pară rău pentru ea. Văzând-o, era și mai mulțumită că nu avea copii. Detesta să spună cuiva cum să se poarte ori să facă observație pentru

un comportament deplasat. Nu era treaba ei să-i spună lui Eileen cum să se poarte. Dar nu voia pornografie pe computerul din bucătărie. După ce și-a cerut scuze, Eileen a îmbrățișat-o, și privind-o cum țopăia pe trepte, Francesca a oftat.

Începuse să se simtă ca o soră mai mare, dar nu era sigură că-și dorea rolul. Era greu să reziști farmecului lui Eileen.

Seara următoare, la cină, alături de Francesca și de Marya, Chris încă mai glumea pe seama scenei porno. Marya le făcuse o minunată friptură cu legume și budincă Yorkshire. Eileen ieșise la întâlnire cu noul ei prieten.

–Poate că în loc de computer ar trebui să le cumpărăm un DVD la care să vadă filme porno, a propus el amuzat.

Era binedispus și când au ajuns la desert devenise mult mai vorbăreț ca de obicei. Marya a băut împreună cu el unul dintre cele mai bune vinuri pe care le adusese, iar masa a fost delicioasă.

Marya făcuse prăjituri Alaska și tocmai le flamba când telefonul lui Chris a sunat. L-a scos din buzunar și a răspuns, în timp ce admira spectaculosul desert. Cu Marya printre ei, parcă se aflau într-un restaurant de patru stele, iar ea adora să le gătească. Alterna rețetele vechi, preferate, cu cele noi.

Cele două femei au continuat să pălăvrăgească în vreme ce Chris s-a ridicat de la masă, brusc, cu o expresie tare serioasă. S-a dus în hol, cu telefonul la ureche și Francesca l-a auzit cum punea întrebări cu voce răspicată. Un moment mai târziu a năvălit în cameră și și-a smuls jacheta cu o privire speriată.

–Te simți bine? l-a întrebat Francesca, îngrijorată.

Chiar dacă nu erau prieteni apropiați, trăind sub același acoperiș, viețile lor începeau să se împletească.

–Nu, nici pe departe, a răspuns în timp ce se lupta cu jacheta și se îndrepta spre scări.

–E vorba de Ian? a întrebat ea, mergând grăbită în urma lui.

–Nu... da – nu am timp de explicații. Era un telefon de la poliție. Trebuie să mă duc să-l iau.

–O, Doamne...

Nu l-a mai pisat cu întrebări, rugându-se doar ca băiatul să nu fie rănit. Ea și Marya au rămas la masă, uitându-se una la alta, fără să se mai atingă de desert. Nu se puteau gândi decât la băiețelul pe care începuseră să-l iubească.

Marya a strâns în tăcere resturile cinei și Francesca a ajutat-o. Nici una dintre ele nu știa ce să spună sau ce să facă. Când a ieșit în goană din bucătărie, Chris era alb la față ca hârtia. Părea clar speriat pentru fiul lui, iar cele două femei sperau cu disperare ca băiatul să fie bine. Habar n-aveau ce i se întâmplase. Francesca înțelesese de mult timp că în viața copilului se întâmplau lucruri înspăimântătoare, de care Chris era tare îngrijorat, probabil legate de boala fostei lui soții, la care uneori se referea și Ian, sau poate de ceva și mai rău.

După cină, amândouă s-au dus în camerele lor, dar gândurile le rămăseseră la Chris și la băiat. Trebuia să aștepte. La miezul nopții, Chris încă nu se întorsese acasă și nici n-o sunase pe vreuna dintre ele. Francesca era conștientă că nu le datora nici o explicație. Închiriase niște camere de la ea și nu-i datora decât chiria. Amănuntele dramei lui personale nu erau treaba ei, dar spuneau multe despre el: de ce era atât de tăcut și de introvertit, de ce nu povestea nimic despre trecutul lui, de ce vorbea atât de puțin. Bănuia că purta pe umeri o mare povară.

A adormit pe la două dimineața, lăsând ușa deschisă ca să-l poată auzi venind, în caz că avea nevoie de sprijin moral sau de orice alt fel. Dar n-a auzit nimic. A observat doar că ușa lui a rămas închisă a doua zi dimineață și,

când a plecat la galerie, la zece jumătate, încă nu coborâse la parter. Habar n-avea ce s-a întâmplat cu Ian, cum s-a rezolvat problema sau dacă s-a rezolvat. Pe când trecea încet pe lângă ușa lui, grăbindu-se pe scări, s-a gândit la el. Ceea ce se întâmplase în seara trecută și îl speriase rămânea un mister. Toți aveau suferințele și traumele lor ascunse, care n-aveau nimic de-a face cu ceilalți și aparțineau fiecăruia dintre ei.

capitolul 8

Seara, când Francesca s-a întors de la galerie, l-a găsit pe Ian stând liniștit în bucătărie, la masă, împreună cu Marya, mâncând un bol cu supă. Chris nu era în cameră și Francesca și-a dat imediat seama că era marți, o zi când, în mod normal, Ian nu era la tatăl lui. Venea numai în weekend. Evident, ceva nu era în ordine.

Francesca și-a lăsat jos geanta, s-a așezat alături de Ian și i-a zâmbit. Nu știa prea bine ce să spună. Voia să-l îmbrățișeze, dar fără să-l impresioneze. Marya îi citise o poveste.

–Mă bucur să te văd, Ian, i-a spus ea încet și i-a trecut cu delicatețe o mână prin păr. El și-a îndreptat spre ea ochii triști, ce purtau parcă întreaga povară a lumii, și privirea lui aproape că i-a rupt inima.

–Aseară lui mami i-a fost rău. A adormit și nu s-a mai trezit. Am încercat s-o trezesc, dar n-am putut. Era o grămadă de sânge. Am crezut că a murit. Am sunat la urgențe.

În timp ce-l asculta, Francesca se străduia să nu pară atât de șocată pe cât era și a dat din cap.

–Probabil că te-ai speriat foarte tare.

El a dat din cap, iar Francesca s-a abținut să întrebe dacă mama lui mai era în viață sau murise în noaptea trecută. Asta ar fi explicat expresia de șoc și de durere de pe fața lui. Părea un orfan, iar ea ar fi vrut să-l ia în brațe, dar era atât de fragil, încât nu îndrăznea.

–Acum e la spital, dar e foarte bolnavă. O să stau aici, cu tata.

–Îmi pare bine că ești aici, a zis ea blând.

–Și mie, a adăugat Marya. Poți să mă ajuți să fac o grămadă de prăjituri. O să iei câteva și la școală.

În clipa când tatăl lui intră în cameră, el dădea din nou din cap. Chris părea la fel de traumatizat ca fiul său. Noaptea trecută îi lăsase cearcăne negre sub ochi.

S-a așezat la masă și i-a zâmbit lui Ian ca și cum ar fi trecut amândoi printr-un război. Și, după cele auzite, Francesca bănuia că așa a și fost.

–Ce faci, campionule?

–Bine, a șoptit Ian.

Mâncase foarte puțin din supă.

–Cred că amândoi avem nevoie să ne băgăm în pat devreme și să dormim puțin. Ce zici de asta?

Chris părea îngrozitor de obosit.

–Bine, a răspuns Ian.

Nu mai era copilul vioi și fericit care venea de obicei în weekend, dar, din moment ce își văzuse mama aproape moartă, într-o baltă de sânge, era ușor de înțeles de ce era atât de slăbit.

Marya l-a mângâiat pe mână cu simpatie, în timp ce Chris își ridica băiatul în brațe ca să-l ducă sus, pe scări. Era recunoscător Maryei, care se purtase minunat cu Ian în acea după-amiază.

Francesca a mai rămas un timp de vorbă cu Marya. Nici una dintre ele nu știa exact ce s-a întâmplat, dar lucrurile nu arătau deloc bine și pe chipul copilului era întipărită spaima.

Când Chris a bătut la ușa ei, după ce Ian a adormit, Francesca se uita la televizor.

–Îmi pare rău pentru tot spectacolul ăsta, a început el, foarte nefericit. Ea i-a arătat un scaun, să se așeze. Avea pe ea un tricou și niște blugi, ca și el.

–Nu e ceva nou pentru noi, dar mereu e la fel de șocant. Mama lui Ian e dependentă de heroină. Aseară a luat o supradoză. Mie mi-a declarat că e curată. Dar niciodată

nu este. Nu știu ce s-a întâmplat, cred că s-a combinat de curând cu niște derbedei. A tras pe nas, și-a tăiat venele și a început să sângereze de moarte în fața lui Ian. El i-a salvat viața sunând la urgențe. Când au apărut, îi măsura pulsul cu degetele. Era plin de sânge, ca și ea, dar a salvat-o. După ce iese din spital o să se ducă la dezintoxicare. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun toate astea, Francesca. E o chestie foarte urâtă și e foarte greu pentru copil. Eu m-am despărțit de ea, dar e mama lui și avem custodie comună. Câtă vreme e curată, avem amândoi grijă de el și, când se va face mai bine, probabil că se va întoarce la ea. Detest că se întâmplă, dar așa merg lucrurile. După fiecare cură de dezintoxicare, e foarte convingătoare. Iar judecătorilor nu le place să le ia mamelor copiii, așa că-i dau mereu încă o șansă, cel puțin așa s-a întâmplat până acum. Face săptămânal teste pentru droguri, așa că ni se acordă custodia comună până când o dă din nou în bară, ca acum. Și Ian îi este foarte credincios. Este mama lui și o iubește. De câte ori ce întâmplă așa ceva îl afectează în mod deosebit, iar pe mine mă doare că trece prin asta. Îmi vine s-o omor pentru ce face. Nu mai sper decât ca el să depășească aceste momente fără să-i distrugă viața. Ce a făcut acum îmi convine. Mi-ar plăcea să am custodie unică, dar când e curată joacă bine, iar la tribunal zici că e Maica Tereza. De fiecare dată judecătorii sunt impresionați de purtarea ei.

Francesca vedea limpede cât era de răvășit pentru ce i se întâmpla fiului său și cu greu își putea imagina ce fel de viață dusese omul acesta în timpul căsătoriei. Era ultima persoană pe care ar fi bănuit-o că s-a cuplat cu un dependent de droguri. Era serios și sensibil. Dar, evident, nevasta lui nu era nici pe departe la fel. Faptul că niciodată nu putea ști ce se petrece în viețile personale ale oamenilor o impresiona pe Francesca. Era limpede că el trăise un coșmar, iar acum îl trăia și Ian. În timp ce-i povestea, Chris avea lacrimi în ochi.

–Am urcat să-ți vorbesc pentru că nu știu cât timp va rămâne Ian la mine. După ce iese din spital, trebuie să se ducă la dezintoxicare. Dacă vrea. Acum spune că vrea, dar își poate schimba părerea cât e în arest. Ian nu se va întoarce să locuiască împreună cu ea până când testele drogurilor nu vor fi negative. Și-ar putea pune viața în ordine într-o lună, două sau trei. Ori se poate sinucide într-o zi sau două. Ți-am spus că Ian ar trebui să fie aici două weekenduri pe lună, dar în momentul ăsta, pentru un timp, situația s-a schimbat. Așa că vreau să te întreb dacă dorești să mă mut. Nu te-ai așteptat să ai permanent un copil în casă, așa că, dacă preferi, voi căuta un apartament pentru mine și Ian. Când m-am mutat aici, nu aveam nevoie de un apartament, dar, după cum se vede, acum am. Depinde de tine, Francesca, și înțeleg perfect dacă nu ne vrei aici. Spune-mi doar ce vrei să fac și mă voi ocupa de tot cât pot de repede.

Părea extraordinar de palid în timp ce vorbea și se oferea să se mute. Francesca îl privea îngrozită.

–Glumești? Crezi că ți-aș putea cere să pleci după nebunia prin care ai trecut și după ce i s-a întâmplat lui Ian? E bine-venit aici și la fel și tu. Nici nu m-aș fi gândit să-ți cer să te muți și nu vreau s-o faci. Țin mult la Ian și vreau să fiu alături de el. A fost un moment foarte greu pentru el, pentru amândoi. Îmi pare tare rău că ați trecut prin așa ceva.

Îi părea într-adevăr rău pentru el.

–Și mie, a spus el, având încă în fața ochilor imaginea copilului său, plin de sânge, când îl luase de la spital cu o seară înainte. Nici un copil n-ar trebui să treacă prin așa ceva. Dacă mama lui avea inimă sau minte ar renunța la custodie, dar n-o s-o facă. Se teme de ce-or să zică părinții ei și că vor înceta să-i mai dea bani, așa că se agață de copil. Nu poate avea grijă de el. Dar ei nu vor s-o lase să-l dea, ceea ce este o porcărie. Mâine trebuie să mă duc

la o audiere pentru custodia temporară. Acum mi l-au încredințat mie, dar imediat ce se pune pe picioare și-l poate păcăli pe judecător, dovedindu-se cât de cât curată, o să i-l dea pe Ian înapoi, în virtutea aranjamentului nostru de custodie. Faptul că trebuie să-l trimit înapoi mă îmbolnăvește. E a treia oară când se întâmplă, dar când arată mai bine tot ei i-l încredințează. Tatăl ei e un om foarte puternic. Asta are mare influență asupra judecătorului.

–Ian ce vrea? a întrebat Francesca încet.

–Se teme că, dacă nu e lângă ea s-o salveze, o să moară. E a doua oară când o face. Dar într-o bună zi n-o să mai meargă și va muri chiar sub ochii lui, cu un ac înfipt în braț.

În timp ce vorbea, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji, iar Francesca s-a dat jos din pat și l-a îmbrățișat.

–Vrei să vin cu tine, mâine, la audiere? Nimeni n-ar trebui să treacă singur prin așa ceva.

El a clătinat din cap.

–Am mai fost și altă dată. Îți mulțumesc, dar n-aș putea să-ți cer așa ceva. Este problema mea, nu a ta. Îți mulțumesc că te-ai oferit și că ești o prietenă bună. Măcar judecătorul e de acord că Ian nu trebuia să fie de față. S-ar putea termina foarte repede, căci este doar o custodie temporară, până iese de la dezintoxicare. După cele întâmplate noaptea trecută, avocatul ei nu are prea multe argumente.

Și el, și Ian erau marcați de suferință, Francesca o citea în ochii lui. Acum înțelegea de ce petrecea atâta timp singur. Evident că era încă traumatizat după tot ce trăise alături de fosta nevastă. Spunea că tot ce-și dorea acum era să fie cu Ian și să se bucure de o viață liniștită. Cât au fost împreună a trăit în iad, și Ian încă mai trăia. Dar Chris știa că, dacă încerca să i-l ia pentru totdeauna, copilul s-ar fi învinovățit că nu a fost alături de ea. Pentru el era

un coșmar. Ian devenise cel care îi purta de grijă, și mama lui era copilul.

Au mai discutat câteva minute și Francesca l-a asigurat încă o dată că nu era nevoie să se mute. După ce i-a mulțumit, el s-a întors în camera lui, ca să stea cu Ian. Noaptea trecută dormiseră prost și copilul avea coșmaruri. Prin podeaua camerei, Francesca îi auzea gemetele și glasul liniștitor al lui Chris. Îi părea extraordinar de rău pentru ei amândoi.

A doua zi dimineața, devreme, când tatăl lui a plecat la audierea pentru custodia temporară, Ian a rămas cu Marya. Chris era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și purta cravată. Părea mai serios decât îl văzuse Francesca vreodată și, când a plecat cu taxiul la întâlnirea pe care o avea cu avocatul la tribunal, își simțea inima alături de el. Trecuse prin asta de prea multe ori. Ian știa prea bine tot ce se întâmpla. În bucătărie, în timp ce Marya și Francesca se străduiau să-l facă să-și revină, el le dădea explicații. Le-a spus că acum avea să stea cu tatăl lui până când mama lui ieșea din spital, dar că pe urmă trebuia să se întoarcă la ea ca să-i poarte de grijă, căci altfel putea să moară. A rostit aceste cuvinte cu cei mai triști ochi pe care i-a văzut Francesca vreodată. Cu o noapte înainte, Chris îi mărturisise că Ian mergea la un psiholog de două ori pe săptămână, doar ca să poată suporta trauma pe care o trăia în fiecare zi. În mintea Francescăi, să pui un copil să treacă prin așa ceva era o crimă și un șantaj oribil.

De dimineață, la îndemnul lui Chris, Ian vorbise la telefon cu mama lui. Amândoi știau că, după ce intra la dezintoxicare, nu va mai fi în stare să-l sune până nu era curată și ieșea. Puteau trece câteva luni până când Ian va putea vorbi din nou cu ea, și ăsta era un motiv continuu de tristețe pentru el. Așa cum stătea acum în poala Maryei, care îl îmbrățișa, arăta de parcă era în doliu. Apoi s-a cuibărit lângă Francesca și a adormit.

Pe la unsprezece, când a venit Chris, încă moțăia. După cum se așteptase, judecătorul i-a acordat custodia temporară. Le-a mulțumit în șoaptă Maryei și Francescăi, a luat copilul în brațe și l-a dus în camera lor, să doarmă și să încerce să se refacă după toate prin câte trecuse. Când a plecat spre galerie, Francesca era încă sub impresia celor petrecute și nu și-a luat toată ziua gândul de la ei. Își dorea să-i poată ajuta cu ceva, dar, mai mult decât să le fie alături, nimeni nu putea face. Se împrieteniseră repede și își purtau de grijă unii altora. Era mai bine decât sperase Francesca atunci când se decisese să ia chiriași. Acum, cei care locuiau în strada Charles 44 alcătuiau o familie.

capitolul 9

Imediat ce Ian s-a instalat în casă, atmosfera s-a schimbat cu totul. Erau o familie, într-o casă adevărată, cu un copil printre ei. Marya gătea și avea grijă de Ian când Chris avea prea multă treabă ca să se ocupe de el după școală. Francesca îl lua la galerie și în weekend făceau tot felul de lucruri împreună. Băiețelului îi plăcea să atârne tablourile la galerie, să stea de vorbă cu artiștii care treceau pe-acolo și era fascinat de picturi. Și Eileen își demonstra talentele de profesoară și inventa jocuri minunate pentru el, îl învăța să facă origami. Îndrumați de Eileen, într-un weekend, au făcut marionete din papier-mâché și au transformat bucătăria într-o harababură generală, dar rezultatele au fost minunate și Ian a fost tare încântat. Eileen era uimitor de pricepută la copii și Ian se ținea după ea ca un cățeluș. Se ducea în camera ei și ea îi citea ore întregi din cărțile lui preferate. Chris îi era recunoscător, Ian o iubea.

De Paște au vopsit cu toții ouă împreună cu el și le-au pus în coșulețe viu colorate, cu „iarbă" din fâșii de hârtie. Eileen se ocupa de aprovizionare. Dintr-odată, Ian avea o bunică și două mătuși cum nu avusese niciodată. Tatăl Francescăi și Avery au fost invitați la masa de Paște, pentru care Marya a preparat o minunată șuncă și a decorat masa cu ouă roșii, iar în mijlocul ei a pus un ou uriaș de ciocolată, pe care Ian l-a mâncat la desert. S-a dus să-și vadă bunica din partea mamei de mai multe ori, dar în casa din strada Charles se simțea cel mai iubit și se distra cel mai bine. Femeile din casă îi erau devotate, fiecare în felul ei, și Ian le iubea.

Chris radia când vedea că Ian înflorea, iar ziua din mai, când a trebuit să se ducă la tribunal, pentru că mama lui Ian susținea că își revenise după tratamentul de la dezintoxicare, a fost una foarte tristă. Ea voia ca Ian să se întoarcă acasă. Când a plecat spre tribunal, Chris era negru de supărare, iar la întoarcere arăta chiar și mai rău. Tot cu ajutorul tatălui ei, Kim reușise și de data asta să-l convingă pe judecător. Chris era nevoit să i-l ducă pe Ian înapoi a doua zi și să revină la programul de vizitare pe care îl aveau înainte ca ea să ia supradoza. Coșmarul lui cel mai negru devenea din nou realitate. La tribunal se purtase ca un înger, plină de remușcări.

Când și-a luat rămas-bun, Ian era tare supărat.

–Vii înapoi săptămâna viitoare, i-a amintit Marya. O să facem prăjituri cu migdale. La revedere, Ian, i-a mai spus și l-a sărutat de plecare, iar Francesca a simțit un nod în gât când l-a îmbrățișat.

Eileen i-a dăruit ursulețul ei de pluș. După ce Ian și Chris au plecat cu un taxi, cele trei femei au început să plângă.

Când s-a întors acasă singur, Chris era complet răvășit. Părea bolnav și Francesca știa că așa și era. S-a dus sus și s-a așezat în pat, unde a stat două zile, refuzând să mănânce tot ce-i ducea Marya pe tavă. Tot weekendul a fost îngrozitor de deprimat, bolnav de grijă. Dacă i se întâmpla ceva lui Ian? Sau dacă ea se droga și îl punea în pericol? Chris nu putea să-și revină până când Ian nu se întorcea în weekendul următor. Copilul le lipsea îngrozitor, și, după plecarea lui, duminică seara, casa părea un mormânt.

Fără Ian, casa a revenit la vechiul ritm al adulților. Marya a plecat în Vermont, să vadă cum mai stăteau lucrurile acolo. Eileen a început din nou să-și dea întâlniri și ieșea aproape în fiecare seară. Un timp o lăsase mai moale. Când locuise Ian acolo, stătuse acasă mai mult

ca de obicei și îi plăcea să-și petreacă vremea cu el. În ultimele luni avusese mai mulți iubiți, dar în iunie s-a încurcat cu altul. Francesca se străduia și ea să se gândească la o întâlnire. Dar cât a stat Ian la ei, viața tuturor a rămas pe loc. Cum a plecat, au devenit din nou niște adulți singuri, preocupați de propriile vieți. În schimb, în weekendurile când se întorcea, toți se concentrau asupra lui. Era un lucru care îl înduioșa pe Chris. În casa din strada Charles aveau o nouă familie. Trei prieteni buni aveau să-i vină în ajutor în clipele grele. Cel puțin pentru moment, conform testelor, fosta nevastă era curată, capabilă să aibă grijă de Ian. Dar, gândindu-se la cele întâmplate în trecut, Chris știa că nu va dura.

În iunie, toți au fost foarte ocupați. Marya a lucrat din greu la noua carte. În fiecare seară încercau noi feluri de mâncare. Și pe Chris îl amuza s-o tachineze pe marea lor bucătăreasă. Cu cât trecea timpul, părea mai relaxat și mai puțin îngrijorat pentru Ian, cu toate că era încă sceptic în legătură cu capacitatea fostei lui neveste de a rămâne multă vreme cu mintea trează.

–Dacă nu găsesc în fiecare seară acasă un meniu de cinci stele, mă simt nedreptățit. De când m-am mutat, cred că am luat cinci kilograme, i s-a plâns el într-o zi Maryei, în glumă.

–Aveai nevoie, i-a zâmbit ea.

Când Ian venea la ei, din două în două săptămâni, îl învăța să gătească. Până acum, Kim, mama băiatului, se comportase bine, dar Chris știa că era doar o chestiune de timp până când avea s-o facă din nou lată. Timp de zece ani trecuse cu ea prin așa ceva. Descoperise că era dependentă de droguri înainte ca Ian să fie conceput. A fost internată de două ori la dezintoxicare și apoi a rămas însărcinată. Singura perioadă când s-a abținut de la droguri a fost când era gravidă cu băiatul. Apoi a luat-o

de la început, la trei luni de la nașterea copilului. Chris n-o mai credea în stare să rămână curată o perioadă lungă de timp. Era sigur că în orice zi se putea apuca din nou de droguri. Spera doar că, atunci când se va întâmpla, Ian va fi, nu se știe cum, scutit de suferință. Chris aștepta ca inevitabilul să se producă și știa că momentul nu era departe. Singura întrebare care îl preocupa era când.

Eileen și-a făcut într-o zi apariția cu noul ei iubit, și Francesca a constatat cu disperare că era tot un individ cu piercinguri și tatuaje. Părea că pendulează între studenți, tipi care lucrau la agenții sau bănci, care erau profesori sau aveau alte meserii tradiționale, și indivizi mai duri, care lucrau în domenii conexe ale artei sau legate de ea. De data asta mersese cam departe pe un drum nebătătorit; noul ei iubit era mecanic de motociclete. Francesca nu-l suporta și îl considera inadmisibil de grosolan. Arăta bine, nimic de zis, era sexy și foarte conștient de faptul că era atrăgător din punct de vedere fizic. Însă, la nivel mai profund, îi făcea pe toți să se simtă prost și voia să controleze toate acțiunile lui Eileen. De câte ori fata aducea vorba despre asta, Francesca își ieșea din fire. Lăsa impresia că o controlează lingușind-o, iar ea confunda asta cu dragostea. Atitudinea aceasta o făcea pe Francesca să se gândească mai degrabă la un abuz. Tipul nu ezita s-o defăimeze în fața lor și s-o umilească. Exact așa s-a întâmplat într-o dimineață, când după ce Marya pregătise micul dejun pentru toți, Brad, noul iubit, a făcut o remarcă urâtă la adresa lui Eillen. Francesca s-a zburlit imediat, dar n-a spus nimic. El a repetat faza. De data asta ea i-a atras atenția, dar Eileen părea îngrozită și se uita fix în farfurie. Nu-i plăcea să-l supere.

–De ce spui astfel de lucruri despre ea? l-a repezit Francesca.

Nu-l văzuse decât de câteva ori, dar îi displăcea totul la el.

–Ce te-a apucat? a încercat el s-o intimideze, ultându-se urât la ea, peste masă.

Însă n-a reușit. N-a făcut decât s-o înfurie și mai tare.

–Vorbesc serios. E o femeie minunată și e drăguță cu tine. Suntem prieteni. De ce spui astfel de lucruri despre ea?

O făcuse pe Eileen idioată de mai multe ori, ceea ce sigur nu era, decât poate în legătură cu el. Și n-o spusese în glumă.

Câteva minute mai târziu, Francesca și Brad au ajuns în același moment lângă cafetieră, pe care el i-a tras-o din față, încă furios că îl apostrofase. Se simțea umilit. Câțiva stropi de cafea fierbinte au sărit pe mâna Francescăi, și sigur asta fusese intenția lui. Arsura a făcut-o să scoată un țipăt ascuțit și i-a cedat cafetiera.

–Oh, te-ai ars? a întrebat-o el rânjind sarcastic. Iartă-mă, dragă, i-a spus în timp ce-și turna cafea în cană. Apoi s-a îndreptat din nou spre masă, ciocnindu-se de Chris, care, în picioare, se uita la el gata să-l ucidă cu privirea.

–Să nu mai faci niciodată așa ceva. Nici măcar să nu-ți mai treacă prin minte, i-a spus Chris. Asta este o familie. Ne apărăm unii pe alții, iar tu ești norocos că împarți acest spațiu cu noi. Câtă vreme ești aici, ai face bine să te porți frumos cu toată lumea, inclusiv cu Eileen. Limpede, domnule?

Văzând privirile pe care și le aruncau cei doi bărbați, Francesca a rămas cu gura căscată. Chris tremura de furie. Brad s-a uitat urât, a aruncat șervetul și a ieșit în trombă din bucătărie. Eileen a rămas exact cât a fost nevoie ca să le ceară scuze tuturor, apoi a alergat după el. L-au auzit cum urla la ea la ușa din față și, o clipă mai târziu, motocicleta se depărta huruind.

–Nu-mi place tipul ăsta, a spus Chris printre dinți. E periculos. Nu știu de ce umblă cu un astfel de individ.

Nimeni nu știa, dar el era sexy, ea era tânără, și așa era el. Sindromul băiatului rău. Poate ieșea cu el doar pentru că își imagina că ținea situația sub control. Francesca s-a gândit o clipă să-i ceară să nu-l mai aducă în casă, dar era și casa lui Eileen. Se întreba dacă izbucnirea lui Chris îl putea ține la distanță sau intenționa să se întoarcă. Era îndoioșată de vorbele lui Chris și îi plăcea sentimentul de familie pe care îl împărtășeau.

În luna aceea, Francesca a început și ea să se întâlnească cu cineva. A ieșit numai de trei ori și părea destul de drăguț, cu toate că nu era îndrăgostită. Dar îi făcea plăcere să aibă din nou întâlniri.

Era artist, dar nu unul pe care îl reprezenta. Se simțeau bine împreună, cu toate că nu era nimic serios. El avea păreri radical de stânga și îl considera pe tatăl ei un trădător pentru că avea succes și cerea prețuri mari. Credea că artiștii ar trebui să creeze pentru popor, ceea ce era puțin cam prea mult. Dar era inteligent, nostim și ușor iresponsabil. Într-un fel îi amintea puțin de tatăl ei când era mai tânăr. Avea ceva din aerul și farmecul lui și se purta cam la fel ca el în tinerețe. Ceva din el îi era foarte familiar. Cunoștea genul, cu toate că nu avea aceeași răbdare ca Avery. Nu dorea să-l schimbe. Să ia cina cu el era suficient. Mai mult decât atât ar fi fost prea mult. Dar, realmente, a fost prima persoană cu care s-a întâlnit după Todd. Ca antrenament îi făcea bine, dar știa că nu va fi niciodată nimic serios. O făcea să râdă, ceea ce era plăcut, și se simțea din nou femeie, ceea ce nu era rău deloc. Dar nu exista nici un pic de atracție între ei. Era naiv, nerealist și i se părea un copil. Dacă avea să facă din nou pasul ăsta cu cineva, nu voia să fie un băiat, voia să iasă cu un bărbat. Cunoștea genul; o mulțime dintre artiștii pe care îi știa și îi reprezenta se purtau ca niște copii. Iar ea nu voia să fie mama nimănui.

A doua zi după cearta din bucătărie dintre Chris și iubitul lui Eileen, Marya a vrut să încerce o rețetă nouă. Toți au promis să ajungă acasă la cină și o așteptau cu nerăbdare. Chiar înainte de a se așeza la masă, Eileen a sunat-o pe Francesca pe mobil și i-a spus că era teribil de răcită și avea febră. Nu coborâse toată ziua, ceea ce o îngrijorase pe Marya.

–Sărmana, o să-i trimit puțină supă, a spus Marya.

A aranjat totul pe o tavă pe care Francesca a dus-o sus, în camera ei. A bătut la ușă, dar a constatat uimită că ușa era încuiată, iar Eillen n-o lăsa să intre.

–Marya ți-a făcut ceva de mâncare, i-a explicat Francesca prin ușă, dar Eileen i-a răspuns că era prea bolnavă ca să mănânce.

–Nu pot s-o duc înapoi, s-ar simți jignită.

–Las-o afară, i-a cerut Eileen de la distanță. Nu vreau să te îmbolnăvești.

–Nu mă îmbolnăvesc. Sunt sănătoasă ca un cal.

Dar Eileen tot nu i-a deschis.

–Hei... ești bine? a insistat Francesca. Mă sperii. Lasă-mă să intru. Ți-am adus și Tylenol pentru febră.

–Lasă tava la ușă! O s-o iau imediat.

Francesca nu-și putea da prea bine seama, dar i se părea că fata plângea și era speriată.

–Vreau să mă lași să intru, i-a cerut, serioasă, simțindu-se ca o intrusă, dar cu sentimentul că ceva nu era în regulă.

În plus, Eileen nu părea răcită. A urmat o pauză lungă, nimic n-a mișcat de partea cealaltă a ușii, dar Francesca nu s-a clintit. Apoi a auzit cheia răsucindu-se în broască, dar, cum nu se deschidea, Francesca a lăsat tava jos și a răsucit încet clanța. Eileen era de cealaltă parte a ușii, plângând încetișor, în cămașă de noapte, cu un ochi înnegrit și cu niște vânătăi pe față cum nu mai văzuse. Era

plină de vânătăi și pe corp, pe brațe și pe sâni. Cineva o bătuse măr și Francesca bănuia cine.

–Brad ți-a făcut asta?

Eileen n-a răspuns, dar a aprobat din cap și a început să plângă în hohote.

–Nu spune nimănui... te rog, promite-mi că nu spui... a zis că l-am umilit în fața voastră, a tuturor... și nu m-am putut apăra.

–Vreau să suni la poliție, i-a cerut Francesca, privind-o tremurând. Văzând în ce hal era, îi venea să plângă. Eileen suspina, și ea a luat-o în brațe și a strâns-o la piept.

–A spus că mă omoară dacă pun polițaii pe urmele lui și sunt convinsă c-o s-o facă. Promite-mi că nu încerci nimic, Francesca. Nu mă mai întâlnesc cu el niciodată. Promit.

–Nu vreau să-l mai văd în casa asta.

Dar Francesca nu și-a exprimat gândul până la capăt: dacă Eileen îl aducea din nou, voia să-i ceară să plece din casă. Evident, Brad era un pericol pentru toți, nu numai pentru ea. O arsese pe Francesca pe mână intenționat și numai Dumnezeu știa ce i-ar fi făcut lui Chris, dacă ar fi avut ocazia. Chiar voia să cheme poliția, dar evita s-o supună pe Eileen unui risc și mai mare.

–Vrei să te duc la Urgență?

–Nu, a suspinat ea deznădăjduită. Pot raporta la poliție. Sunt bine. Am mai trecut prin asta. Când eram copil, tata ne bătea mereu pe mine și pe mama. Era un bețiv. De-asta am plecat de acasă.

–Îmi pare atât de rău, i-a spus Francesca, dorind să i se întâmple ceva lui Brad, cum ar fi să ajungă la închisoare, acolo unde îi era locul. Eileen, nu poți continua să te întâlnești cu astfel de indivizi. Nu-i cunoști. Poate fi simpatic și incitant să-i cunoști pe internet, dar unii dintre ei sunt periculoși. Și nu poți aduce pe oricine în casă.

–N-o mai fac, jur, suspina ea, agățându-se de Francesca. Te rog, nu-mi cere să plec. Îmi place aici. Este singurul cămin adevărat pe care l-am avut vreodată.

Spusele ei îi sfâșiau Francescăi inima.

–De-acum înainte vreau să fii atentă.

–Promit... O să fiu...

Apoi a privit-o plină de vinovăție pe Francesca.

–Mi-a luat cheia. Am încercat să-l opresc, dar a luat-o și, când am alergat după el, m-a luat la bătaie. A spus că dacă spun cuiva se întoarce și mă bate din nou.

–O să schimb broaștele, a declarat Francesca înverșunată.

Apoi a sărutat-o blând pe frunte, i-a promis că se întoarce după cină și a alergat înapoi, la parter. Lipsise o jumătate de oră.

–De ce a durat atât de mult? a întrebat-o Chris când s-a întors. Erau la jumătatea felului principal, căci Marya nu voia să se răcească.

–Trebuie să fie foarte bolnavă.

–Bolnavă ca un câine, a confirmat Francesca, nedorind să întristeze pe nici unul dintre ei și neștiind exact ce să spună.

Cât a durat cina aproape că n-a scos nici un cuvânt, iar Chris și-a dat seama că era supărată. Începeau să se cunoască bine unii pe alții. Cât Marya a scos sufleul de ciocolată din cuptor și a preparat crema chantilly și sosul englezesc, i s-a adresat în șoaptă:

–Ce s-a întâmplat?

Francesca a ezitat o clipă, după care s-a decis să-i spună. Avea nevoie de sfatul lui.

–A bătut-o Brad. Este plină de vânătăi pe față și pe corp și are un ochi înnegrit.

–Iisuse! Chris părea furios. A anunțat poliția?

Francesca a negat din cap.

–Zice că a amenințat-o că o omoară dacă spune cuiva. Nu s-a dus nici la serviciu. Arată groaznic.

–Crezi că vrea să se mute? a întrebat el practic, în timp ce Marya bătea frișca și făcea atât de mult zgomot, încât nu auzea ce vorbeau.

–M-a implorat să n-o dau afară. I-am spus că nu-l mai poate aduce în casă. I-a luat cheia. Mâine am să schimb broaștele. Noaptea asta pot pune lanțul.

Chris a oftat și s-a lăsat cu scaunul pe spate.

–Sper că nu e dependentă de tipul ăsta sau de bătaie. Abuzul fizic creează o dependență greu de înlăturat, una dintre cele mai rele.

Dar, de când o știau ei, nu se mai întâmplase așa ceva. Pentru Francesca era o încurajare.

–Cred că e doar un tip pe care l-a găsit întâmplător pe internet. Nădăjduiesc să scape de el. Nici ea nu și-a dat seama și e un copil bun, doar că ne pune pe toți în pericol.

Chris a aprobat din cap, iar Marya a sosit cu desertul. Francesca a ciugulit puțin, dar cea mai mare parte a mâncat-o Chris. A fost o cină delicioasă. Rețeta Maryei era fără cusur, dar Francesca și Chris erau prea tulburați de cele întâmplate. Nu i-au spus nimic Maryei și au căzut de acord că nici nu era nevoie să știe.

După ce a ajutat-o pe Marya să facă curat în bucătărie, Francesca s-a dus sus s-o vadă pe Eileen. Arăta îngrozitor, dar mâncase puțin din mâncare și se simțea ceva mai bine. Înainte ca Francesca să coboare ca să discute cu Chris, i-a făcut o mie de promisiuni. Amândoi erau îngrijorați din cauza lui Brad, dar sperau s-o lase în pace pe Eileen. Îi jurase Francescăi că n-o să se mai întâlnească niciodată cu el.

Francesca a pus lanțul și Chris a promis că, a doua zi, avea să cheme lăcătușul și să-i ceară să schimbe broaștele. Pentru moment nu mai era nimic de făcut decât

să nu-l scape din ochi pe Brad. Și Francesca a avertizat-o pe Eileen că ar fi bine să cheme poliția dacă-și mai face apariția în casă. A adormit cu greu, gândindu-se la vânătăile de pe fața lui Eileen și încercând să înțeleagă ce a vrut să spună Chris când a afirmat că abuzul fizic e o dependență de care se scapă cu greu. Cine ar putea fi dependent de abuz? Era absurd. Era sigură că Eileen își învățase lecția și că de-acum înainte va sta cât mai departe de Brad. După ce văzuse ce i-a făcut, Francesca nu se mai îndoia de asta.

capitolul 10

Chris a avut grijă să schimbe broaștele, iar Eileen și-a luat o săptămână de concediu de la serviciu. Le-a spus că a avut un accident de mașină și până la urmă i-a mărturisit și Maryei ce s-a întâmplat, ceea ce a șocat-o pe aceasta. S-a simțit ușurată că Francesca a schimbat încuietorile, regretând enorm ce i s-a întâmplat lui Eileen, o fată atât de naivă și de inofensivă. Chiar dacă era înnebunită după întâlnirile ei pe internet, nu merita să fie bătută. Nimeni nu merita. Francesca înțelegea însă că problemele lui Eillen n-aveau nici o legătură cu internetul, care pentru ea nu era decât un loc ca oricare altul unde să întâlnească bărbați. Adevărata problemă erau naivitatea față de bărbații cu care se întâlnea și atracția ei pentru băieții răi.

Tuturor le-a luat ceva timp până și-au dat seama de asta.

Francesca s-a întâlnit din nou cu artistul ei și a fost chiar mai puțin impresionată decât în primele dăți. Era un bărbat drăguț, dar nu aveau nimic în comun, ba chiar erau foarte diferiți. Nu voia să facă din nou o greșeală, așa că s-a decis să nu mai continue. Tipul se comporta ca un copil iresponsabil, altfel decât Todd, care era un bărbat în toată puterea cuvântului. Nu avea sens să forțeze lucrurile, așa că l-a anunțat că nu se mai poate întâlni cu el. Prefera să fie singură, cu toate că Thalia o tot sâcâia în legătură cu asta. Aceasta nu putea înțelege de ce Francesca preferă să trăiască fără un bărbat și i-a sugerat să se ducă din nou la psihiatru. Fiica ei a început să râdă, susținând că se simțea bine. Nu era grăbită să se implice din nou într-o relație, fusese prea multă vreme cu fostul ei iubit.

Următoarea veste șocantă a primit-o chiar de la Todd. A sunat-o la galerie, a întrebat-o ce mai face, au discutat câteva minute și apoi a anunțat-o că s-a logodit.

–Deja? s-a mirat ea. Te-ai mutat doar de cinci luni. De ce atâta grabă?

–Am patruzeci și unu de ani. Vreau să mă însor și să am copii.

Ea avea treizeci și cinci și încă nu simțea absolut deloc această nevoie.

–E femeia cu care te-am văzut acum câteva luni? E înaltă și blondă și ați fost împreună de Crăciun.

Francesca părea tristă. Era greu să se obișnuiască cu ideea că el era cu altcineva.

–Probabil. Mă întâlnesc cu ea din februarie. Avem de gând să ne căsătorim pe 1 ianuarie. M-am gândit că ar trebui să știi înainte să anunțăm ori să le spunem altora.

–Mulțumesc, a șoptit.

Dacă asta își dorea, se bucura pentru el. Dar încă o durea s-o audă. El știa că așa se va întâmpla. Erau persoane diferite, cu nevoi diferite. Acesta era și motivul pentru care o luaseră pe căi diferite. Și acum el se logodise. După ce i-a mulțumit că i-a spus și după ce i-a urat noroc, a rămas toată ziua cu o senzație de ameteală.

Seara, când a ajuns acasă, era încă deprimată. Când a pășit pe treapta de la intrare, Chris cobora dintr-un taxi. Livrase un proiect unui director artistic din zona selectă a orașului, de data asta pentru o capsulă New Age ce trebuia să conțină detergent de rufe. Părea încântat s-o vadă.

–Cum a fost astăzi? a întrebat-o când descuia ușa din față.

Era plăcut pentru amândoi că exista cineva care se întorcea acasă în același timp. Nici unul nu-și dorea altceva.

–Nu grozav. Todd m-a sunat ca să-mi spună că s-a logodit.

În afară de speranțele și de visele lor, pe care le păstrau pentru ei, aveau acum puține secrete unul față de altul. Dar după nenorocirea cu mama lui Ian și după ce Eileen fusese bătută, discutau în fiecare zi aproape despre orice li se întâmpla și se considerau prieteni, așa cum erau cu Marya și Eileen.

–Vai, asta e o lovitură, a comentat Chris, în timp ce o urma în holul de la intrare.

Ca de obicei, din bucătărie venea un miros extraordinar. Erau obișnuiți cu el, le plăcea, dar nu îi mai impresiona la fel de tare ca la început, cu toate că în seara asta aromele care ajungeau până la ei erau deosebit de plăcute. Toți erau dispuși să participe la cheltuielile pentru mâncare, dar de cele mai multe ori Marya insista să o ofere ea. Era un dar generos și foarte apreciat. De câte ori puteau, toți îi făceau cadouri, iar Chris îi cumpăra un vin bun.

–Ești supărată?

Când s-a întors spre el, Francesca părea marcată. Nu se așteptase la asta din partea lui Todd și, oricum, nu atât de curând.

–Da, sunt, a răspuns cinstită. Cred că ar fi trebuit să fiu drăguță cu el și să-i spun că mă bucur, dar nu sunt sigură că e așa. Încă regret pentru mine că lucrurile n-au mers între noi.

–Cel puțin ați acceptat amândoi situația și ați limitat pierderile. Eu am avut nevoie de zece ani ca s-o fac, a fost o porcărie și pe urmă am ajuns să nu-mi mai doresc deloc o relație. Voi ați făcut-o în jumătate din timp și v-ați purtat civilizat unul cu celălalt. Eu am așteptat până mi-am distrus viața alături de ea. Am continuat să cred că ea va reuși să renunțe la droguri pentru totdeauna. Am avut o relație bolnavă. Am fost dependent de ea și am crezut că o pot ajuta să-și revină. Nimeni nu poate face însă așa ceva. Totul e o ruină. Tu și Todd sunteți oameni cu scaun la cap, dar vreți lucruri diferite.

Consideră că s-a terminat și mergi mai departe. El și-a găsit pe cineva. Așa o să faci și tu. Dacă sunteți despărțiți, nu vă mai puteți distruge unul pe altul.

Auzindu-l vorbind despre mama lui Ian, i s-a strâns inima. Abia dacă își putea imagina coșmarul pe care l-a trăit, și încă îl trăia, prin intermediul copilului lor, ceea ce era și mai rău.

–Nici tu nu ești prea bătrân ca să-ți găsești pe cineva, știi asta, i-a amintit, drăguță.

–Nu prea bătrân, a acceptat el.

Avea treizeci și opt de ani.

–Dar probabil că sunt prea distrus și m-am fript prea tare. Nu sunt sigur că aș mai putea avea vreodată încredere în cineva, într-o relație. M-a mințit mereu și eu am crezut-o. S-a culcat cu furnizorul ei de droguri. Dependenții sunt incredibil de convingători și uimitor de mincinoși. E foarte pricepută la asta. Acum îmi pare rău pentru ea, dar am urât-o pentru ce i-a făcut lui Ian.

Francesca a aprobat din cap. În fapt, nu mai era căsătorit de doi ani, de când renunțase la ea, cu toate că o părăsise numai de șase luni. La început a stat la prieteni, apoi la hotel și, în cele din urmă, a venit aici. Francesca era sigură că avea să-și găsească din nou pe cineva, iar el avea aceeași certitudine. Erau amândoi prea tineri ca să renunțe la iubire pentru totdeauna.

–Să mergem să vedem dacă Marya a terminat de gătit, i-a spus, ca să schimbe vorba.

Aproape în fiecare seară Marya încerca o rețetă nouă pe pielea lor. Gătea într-o frenezie și toți se îngrășaseră.

Francesca l-a urmat pe Chris pe scări, spre bucătărie, unde se așteptau s-o vadă pe Marya, dar au rămas cu gura căscată descoperind în locul ei un bărbat înalt, cu părul alb. Avea ochi albaștri, tăioși, și o coamă de păr alb, lungă până la umeri. I-a privit suspicios, apoi un zâmbet larg i-a înflorit pe față.

–Francesca și Chris? a întrebat, cu un puternic accent franțuzesc.

Părea să știe cine sunt. S-a prezentat drept Charles-Edouard, și, brusc, Francesca a înțeles cine era. Numele de familie era Prunier și era unul dintre cei mai faimoși bucătari din Franța, evident, unul dintre prietenii Maryei. După un moment a apărut și ea și le-a explicat că Charles-Edouard venise de la Paris și că în seara aceea a gătit pentru ei. Le-a promis că va fi o experiență de neuitat, iar el a privit-o cu ochi strălucitori. Era un bărbat foarte frumos.

Au împărțit o sticlă de șampanie adusă de el și așteptau toți cu nerăbdare cina. După câteva minute a venit acasă și Eileen, cu flori pentru Francesca și Marya și o sticlă de vin pentru Chris. Când a intrat, formau un grup animat, care discuta despre Franța. Charles-Edouard spunea că el și Marya se cunosc de treizeci de ani. Era ușor de văzut că o plăcea tare mult și flirta cu ea în timp ce găteau. În seara asta ea făcea pe ajutorul de bucătar și tăia legumele pentru el, în timp ce el jongla cu vreo șase tigăi și de două ori mai multe boluri. Ea îi arunca din când în când un zâmbet afectuos și părea că se simt foarte bine împreună.

Când s-au așezat la masă, rezultatul a fost uimitor. Toți au căzut de acord că n-au mai avut parte de o cină ca aceea niciodată în viața lor. El era modest, simpatic și amuzant și îi arunca mereu Maryei ocheade drăgăstoase, pe care ea se făcea că le ignoră. Îi plăcea să gătească împreună cu el și se gândeau să scrie o carte despre delicatese și ierburi din Provence și modul în care să fie folosite. Dar era evident că frumosul francez voia să colaboreze cu ea în mai multe privințe.

–E încântător, i-a șoptit Francesca Maryei în timp ce spălau farfuriile. E nebun după tine.

Oricine putea s-o vadă cu ușurință, așa cum și ei observaseră în timpul minunatei cine pregătite de francez. În timp ce femeile făceau curat, el și Chris și-au fumat trabucurile în grădină. Apoi, Eileen a urcat în camera ei.

–Care e situația lui? a întrebat-o Francesca pe Marya.

Considera că fac o pereche frumoasă, iar el era chiar de vârsta Maryei.

–Nu fi prostuță, i-a răspuns Marya, chicotind timidă.

–Și nevastă-sa?

–E un adevărat francez. E însurat cu o femeie foarte drăguță, care de obicei este una dintre ajutoarele lui. O înșală de ani de zile.

Povestea de parcă vorbea despre un frate foarte obraznic.

–N-ar divorța niciodată? a întrebat Francesca, plină de interes.

După o seară foarte plăcută și o masă rafinată alături de prieteni buni și vinuri fine, își mai revenise din șocul provocat de vestea logodnei lui Todd.

–Bineînțeles că nu. E francez. Bărbații francezi nu divorțează. Înșală până la moarte, sunt mereu în patul altcuiva. Nu știu sigur dacă ea i-a fost credincioasă, dar el declară că n-au fost niciodată fericiți. Dar se culcă cu oricine, în fiecare bucătărie în care lucrează. Nu vreau să mă bag într-o astfel de încurcătură. Îmi place mai mult ca prieten.

–Păcat! E tare simpatic. Arată foarte bine. Ține-l departe de mama, altfel îl ia pe sus și îl duce la cel mai apropiat avocat specializat în divorțuri. Poate ar trebui să te gândești la asta.

Marya a clătinat din cap, râzând.

–Mama ta poate fi exact ce-i trebuie. Eu nu. Nu mă pot înțelege cu astfel de bărbați. John și cu mine ne-am fost credincioși toată viața. Prefer un astfel de bărbat,

Charles-Edouard este frumos și atrăgător, dar este un băiat foarte, foarte rău.

Marya nu era foarte sigură de asta.

–Seamănă cu tata înainte de a se însura cu Avery. Uneori astfel de bărbați se schimbă.

–Da, unu la o sută de milioane. Nu am nevoie de asemenea ciudați. Prefer să lucrez cu el și să-l păstrez ca prieten, a replicat Marya hotărâtă, cu un zâmbet. În felul ăsta este problema altcuiva, nu a mea.

Chris și Charles-Edouard s-au întors în bucătărie să arunce mucurile trabucurilor cubaneze aduse prin contrabandă de faimosul bucătar. Și-au turnat apoi coniac și, luat de val, el le-a mărturisit că era îndrăgostit de Marya de treizeci de ani. O privea cu adorație, iar ea îi zâmbea. Accepta declarațiile lui de dragoste cu mult umor.

–Da, de mine și de alte zece mii de femei. E o listă lungă, Charles-Edouard, l-a tachinat ea, în timp ce el râdea.

–Dar tu ai fost întotdeauna în fruntea listei.

Când glumea cu ea, chipul i se lumina.

–Asta pentru că nu ai putut să mă ai și nici acum nu poți. În plus, țin la nevastă-ta.

–Și eu, a răspuns el cu un râs malițios. Doar că nu sunt îndrăgostit de ea. Nu cred că am fost vreodată. Acum suntem buni prieteni. Odată m-a fugărit cu un cuțit de măcelar, a adăugat, arătând cu mucul de trabuc spre părțile intime, și toți au izbucnit în râs. De atunci am fost foarte drăguț cu ea.

Le-a spus că nu aveau copii, la fel ca Marya, și că n-au vrut niciodată.

–Sunt eu prea copil, a mărturisit.

Era fermecător și o companie plăcută. Fusese o seară minunată pentru toți, iar el le-a promis că o să le mai gătească și înainte de plecare. Francesca îl plăcea și spera să fie disponibil pentru Marya. Era evident că se respectau

foarte mult unul pe altul și că se distrau bine împreună, iar lui îi plăcea să flirteze cu ea. În seara aceea, Marya înflorise ca un boboc primăvara. Era plăcut s-o vezi curtată astfel de un bărbat. Era o femeie atât de drăguță, atât de bună și de talentată, încât Francescăi îi părea rău s-o știe singură. Ea lăsa impresia că n-o interesează, dar Francesca era sigură că uneori se simțea singură. Marya nu se purta provocator, ca Thalia, care era disperată să-și găsească un bărbat, dar asta o făcea și mai atrăgătoare. Era foarte feminină și, aici nu mai încăpea discuție, Charles-Edouard era nebun după ea. Era mare păcat că era însurat. Dar își dădea seama că Marya avea dreptate și că îl cunoștea bine. Vorbea despre soția lui cu tandrețe și n-ar fi divorțat niciodată. Era tipic pentru un francez.

După ce i-au spus noapte bună Maryei, Francesca a plecat împreună cu Chris până pe palierul unde era camera lui. Au discutat câteva minute despre Charles-Edouard. Era, fără îndoială, un personaj și avea un talent uriaș ca bucătar. Nici unul dintre ei n-a mai adus vorba despre Todd. Chris nu voia s-o amărască și, deși Francesca încă se mai gândea la vestea primită, se simțea mult mai bine după seara petrecută. Apoi a urcat, iar Chris a intrat în camera lui. Vorbise cu Ian în timpul cinei și totul părea în regulă.

După ce s-au retras cu toții în camerele lor, casa s-a liniștit. Băuseră mult. Vinul fusese din plin și încă foarte bun. Charles-Edouard le servise la desert Château d'Yquem și coniacul îi dăduse gata. Când Eileen a coborât pe vârfuri, în liniște, cu pantofii cu tocuri în mână, toți dormeau fericiți în paturile lor. Tăcută ca un șoricel, a deschis ușa din față, apoi a închis-o încetișor în urma ei. Brad o aștepta afară. Avea motocicleta parcată după colț și părea plictisit.

–Ce ți-a luat atât de mult? Am așteptat o oră.

–Îmi pare rău.

Îl privea îngrijorată. Își acoperise urmele vânătăilor cu fard. El o convinsese că era singura vinovată pentru că o pedepsise, din cauză că nu-i luase apărarea, așa cum ar fi trebuit, și îl enervase.

Când le târa pe ea și mama ei pe scări, tatăl său o acuza întotdeauna că era vina ei. Îi rupsese mâna de două ori.

–A trebuit să aștept să se culce toți, i-a explicat ea lui Brad, care o privea furios, în timp ce dădeau colțul spre locul unde era parcată motocicleta.

–Câți ani ai? Doisprezece? Îi plătești chirie. Târfa nu-ți poate spune ce să faci.

–Ba da, poate. Este casa ei. Poate să mă dea afară.

–S-o ia dracu', a înjurat Brad furios, i-a întins o cască și, după o clipă, au plecat în grabă, cu Eileen în spate. Lui puțin îi păsa, dar Eileen era de neclintit în privința asta, așa că nu putea urca în casă. Erau nevoiți să se ducă acasă la el. Voia să-l determine să se ducă acolo, ca să-l enerveze. El avea dreptate. Nu-l apărase în fața celorlalți. Și a convins-o, exact așa cum făcea și tatăl ei, că e rea și vinovată. În seara asta avea să-i demonstreze contrariul.

capitolul 11

Eileen s-a strecurat în casă a doua zi, dimineața, înainte să se trezească cineva. Se simțea din nou ca un copil și nimeni n-a bănuit că ieșise. Brad nu a adus-o acasă, pentru că n-a vrut să se audă motocicleta, așa că a luat un taxi. A ajuns la timp ca să facă un duș și să se îmbrace pentru lucru. Brad se purtase incredibil, fusese drăguț, iubitor, bun și avusese parte de o partidă de sex mai bună ca oricând. Se gândea cât de păcat era că vecinii ei nu-l cunoșteau mai bine. Era un bărbat foarte rezonabil. Doar că au început prost. Spera că Francesca se va liniști în privința lui cu timpul și o să-l ierte. Eileen o făcuse deja. Diseară se vor întâlni din nou. Aveau o legătură plină de pasiune.

Toți și-au petrecut seara acasă, liniștiți. În timp ce Francesca își spăla rufele, Marya studia niște rețete, iar Chris citea în pat. Eileen le-a comunicat că iese cu prietenii de la serviciu. Seara dinainte, când le-a gătit Charles-Edouard, fusese tare agitată, așa că toți aveau nevoie de odihnă.

Când Chris a ieșit ca o furtună din cameră, Marya punea niște supă la foc și Francesca urca scările cu rufele.

–Iar a făcut-o, le-a anunțat, iar furia și spaima i se citeau în ochi. A luat din nou o supradoză. Este în comă. Când au găsit-o era cu Ian, care era disperat. Era în stare de șoc. În casă mai era un tip. E mort. Poliția spunea că de data asta nu mai scapă.

Și, în fundul sufletului, Chris spera să fie așa. Ar fi fost mai simplu pentru Ian. Era disperat să ajungă la Ian. A luat-o la fugă pe scări și a ieșit pe ușa din față. Francesca se uita după el, rugându-se ca Ian fie bine.

L-a așteptat să se întoarcă, iar când a apărut în sfârșit, era ora patru. Îl ducea în brațe pe băiețel, care părea adormit. Auzind ușa de la intrare, a ieșit din cameră și a coborât.

–Cum e? E bine? Poate vorbi?

Părea la fel de îngrijorată ca și Chris, iar el arăta de parcă îl lovise un autobuz. Fusese o noapte lungă.

–A rostit câteva cuvinte înainte de a adormi. Mi-au spus că-l pot lua acasă. L-a văzut pe tip murind când a luat supradoza, ceea ce e o traumă pentru un copil. Vinovată e considerată Kimberly. Așa se întâmplă când moare cineva în urma unei supradoze, supraviețuitorii sunt învinuiți de moartea lui. De asta, când cineva ia o supradoză, nimeni nu cheamă poliția. Din cauza asta o să ajungă în arest, până când avocații tatălui ei o vor scoate din nou.

–Ea cum se simte?

–Din nefericire e vie, a răspuns el, furios. Când am plecat era acolo. Nu-l puteam lăsa pe Ian să treacă din nou prin așa ceva, a mai zis el, cu o privire disperată.

L-a urmat în camera lui, și el l-a pus pe Ian în pat.

Copilul nici n-a mișcat.

–L-au sedat. La spital se purta ca un nebun. Credea că maică-sa a murit. De data asta am de gând să mă bat pentru custodie și să câștig. Nici un judecător sănătos la minte nu i-l mai poate da înapoi acum. N-o să las să i se întâmple din nou așa ceva. E prea bolnavă.

Francesca a aprobat din cap, întrebându-se cine putea fi tatăl ei ca să aibă avocați așa de puternici. Chris îi pomenise ceva despre asta. Dar n-a întrebat nimic. Nu era important. În acel moment, Ian era singura lui grijă.

Francesca a coborât în bucătărie să-i aducă lui Chris o cană cu lapte cald. Exact când se întorcea, a zărit-o pe Eileen, care se furișa în casă. Era foarte târziu pentru o seară cu prietenii de la serviciu. Și a bănuit de ce Eileen era îmbrăcată ca pentru o întâlnire, dar nu-i trecea prin cap cine era individul. Cel puțin nu l-a mai adus în casă.

Tot ce spera era că ieșise cu un tip cumsecade. Părând în culmea fericirii, Eileen a luat-o la fugă spre camera ei, în timp ce Francesca a urcat la Chris să-i ducă laptele. El stătea pe un scaun și îl privea pe Ian, care dormea în patul de sus.

–Dacă maică-sa ajunge în arest, o să fie mare scandal, a zis Chris în timp ce-și bea laptele.

Dar, dacă obținea custodia unică a lui Ian, nu-i mai păsa. Nu-l interesa decât fiul lui. Încetase să-i mai pese de Kimberly cu mulți ani în urmă, singura lui preocupare erau consecințele purtării ei asupra lui Ian.

–Nu te mai necăji, i-a șoptit Francesca. Dormi puțin. O să rezolvi asta mâine.

Dar știa că în următoarele zile avea să fie nevoit să meargă la o altă audiere pentru custodia temporară. Așa mergeau lucrurile. Cazurile de custodie aveau prioritate și se rezolvau înainte de orice altceva.

–Îți mulțumesc, i-a răspuns, și ea a ieșit încet din cameră, îndreptându-se spre dormitor.

Prima pagină a ziarului de a doua zi a rezolvat pentru toți misterul mamei lui Ian. Chris fusese însurat cu Kimberly Archibald, care făcea parte din una dintre cele mai influente familii de pe Coasta de Est. Tatăl ei era un important om de afaceri, care își mărise considerabil averea prin investiții. În mare, Francesca a aflat din articol ceea ce Chris deja îi povestise cu o seară înainte. Mai scria în articol că femeia era acuzată de omor prin imprudență pentru moartea drogatului care fusese găsit în apartamentul ei. În articol era acuzată că făcuse rost de droguri și le plătise. Informațiile au întristat-o profund pe Francesca, dar, când a văzut numele lui Chris menționat în paragraful al doilea, s-a oprit. Și-a dat seama cât de naivă a fost. În articol se spunea că femeia fusese măritată, dar divorțase de Christopher Harley, dintr-o importantă familie de politicieni din Boston. Mai mult, mama lui

era o Calverson. Erau înrudiți cu senatori, guvernatori și cu doi președinți. Căsătoria lui Chris cu Kimberly însemnase o fuziune între două dintre cele mai puternice familii din țară, una financiară și cealaltă politică. Chris nu era un simplu grafician care ducea o viață liniștită și care închiriase o cameră de la ea, în strada Charles. Era moștenitorul unei familii importante, care divorțase ca să poată duce o viață liniștită, simplă, până când fosta lui nevastă l-a adus pe prima pagină a tuturor ziarelor din New York. Era foarte rezervat. Francesca a pus ziarul în sertar, așa că, în momentul când a coborât la micul dejun, după câteva minute, Ian n-a dat cu ochii de el. Marya încă nu știa ce se întâmplase cu o noapte înainte. S-a mirat să-l vadă pe Ian, dar n-a comentat nimic despre faptul că era palid, nici despre tulburarea lui vizibilă. Copilul nu zâmbea și abia dacă a scos un cuvânt la micul dejun, chiar și când a primit clătita lui favorită, Mickey Mouse. Părea încă amețit de la sedativele care îi fuseseră administrate cu o noapte înainte și abia dacă s-a atins de mâncare.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Marya pe Francesca după ce Chris le-a mulțumit pentru micul dejun și l-a luat sus pe Ian.

Chris părea îngrijorat și epuizat și nu văzuse ziarul. Francesca i l-a dat Maryei, care a citit articolul pe nerăsuflate.

–O, Doamne, ce îngrozitor! Sper că de data asta Chris o să câștige custodia.

–Ar putea, mai ales dacă va fi arestată. Dar Chris crede că tatăl ei nu va accepta una ca asta.

–Poate că nu are de ales, a zis Marya, înțeleaptă. Ian arată îngrozitor.

–L-a văzut pe tip murind și pe mama lui drogată.

–Nici un copil n-ar trebui să treacă prin așa ceva.

La fel ca Francesca, regreta și ea cele întâmplate lui Chris și Ian. Chris s-a întors fără Ian. Îl lăsase sus și voia să vadă ziarul. În timp ce citea, strângea din dinți.

–Simpatic, nu? a comentat cu cele două femei, încruntat.

Povestea era destul de urâtă, dar detesta și mai tare când îi urmăreau familia până la ultimul ascendent. Măcar mare parte din cei care îl cunoșteau nu puteau face legătura cu el. Nu menționaseră nici faptul că Ian asistase la scenă, ceea ce era un lucru foarte bun. Țineau totuși cont de faptul că nu avea decât șapte ani.

–Vreți să-i dați foc, vă rog? a întrebat, întinzându-i ziarul Francescăi, după care s-a întors sus.

După ce a plecat Chris, a apărut Eileen și i-au explicat ce s-a întâmplat. Și pe ea a afectat-o profund ceea ce a auzit. Nici ea, nici Francesca n-au făcut vreo aluzie la ora la care s-a întors acasă sau la locul unde-și petrecuse timpul. Francesca se ținea cu tărie de principiul că nu era treaba ei, câtă vreme indivizii pe care Eileen îi aducea în casă nu-i puneau pe ceilalți în situații riscante. Spera doar că de data asta a judecat bine.

În acea zi, Chris nu l-a dus pe Ian la școală și, când Francesca și Eileen s-au întors acasă de la serviciu, băiatul era încă toropit. Charles-Edouard era și el acolo. Toată după-amiaza verificase rețete cu Marya, discutând despre cartea lor. S-a oferit să le pregătească o masă ușoară și o pizza specială pentru Ian. Cumpărase carne de crab, câțiva homari și punea la cale un nou festin cu Marya. Ea îi povestise ce se întâmplase cu Ian și el părea foarte afectat. Când băiatul a intrat în bucătărie, Charles-Edouard s-a prezentat și l-a întrebat dacă era dispus să-l ajute câteva minute. Atunci se vedeau prima oară. Charles-Edouard l-a rugat pe Ian să țină un ou în mână și să stea nemișcat. Pe fața băiatului nu se putea citi nimic, dar

Charles-Edouard părea extrem de serios când, dintr-odată, a scos un ou de după urechea lui Ian.

–De ce ai făcut asta? l-a întrebat pe băiat. Te-am rugat să ții oul, nu să-l pui după ureche.

Fără să vrea și cu tot necazul prin care trecuse, Ian a zâmbit.

–Acum, fii atent! Ține oul! Ah, așa, și un morcov în mâna asta. Excelent! Te rog, ascultă instrucțiunile mele, căci sunt un mare bucătar.

Ian a zâmbit. De data asta oul părea să iasă din nas, iar morcovul de după gulerul cămășii. Trucurile lui Charles-Edouard l-au făcut în cele din urmă pe Ian să râdă cu hohote. În primele cinci minute începuse deja să chicotească, apoi să se tăvălească de râs, în timp ce alt ou ieșea de sub tricou, iar din blugi, o lămâie.

–Nu pot deloc să am încredere în tine? l-a întrebat Charles-Edouard, jonglând cu trei ouă, mai multe legume și două linguri.

A făcut toate trucurile fără cusur, până când un ou a căzut și s-a spart pe dușumea, în timp ce Ian se prăpădea de râs. Charles-Edouard s-a prefăcut că s-a încurcat, apoi a scăpat toate ouăle, și mizeria a devenit de nedescris. Au început să râdă cu toții și băiatul s-a uitat la bărbatul înalt, cu ciuf alb, spunându-și că este foarte caraghios. Ian începuse din nou să vorbească și chiar râdea. Privindu-i, ochii Francescăi s-au umplut de lacrimi. Francezul se purta minunat cu băiatul. Era un clovn la fel de bun pe cât era de bun ca bucătar.

Marya a făcut curățenie, iar Charles-Edouard s-a așezat și l-a luat pe Ian pe genunchi.

–Ai vrea să mă ajuți să pregătesc cina? l-a întrebat, și băiatul a dat însuflețit din cap.

După câteva minute, băiatul a primit o bonetă de bucătar, a aflat cum se prepară homarul și crabii și, în timp

ce servea, Charles-Edouard le-a cerut tuturor să-l aplaude pe ajutorul de bucătar.

Apoi l-a învățat pe Ian să facă pizza, învârtind și aruncând aluatul în aer. Și de data asta mâncarea a fost delicioasă. Dar cel mai bine a fost că Ian a turuit fără încetare. În timp ce-și fumau trabucurile cubaneze în grădină, Chris i-a mulțumit, iar Charles-Edouard s-a comportat ca și cum era ceva normal. Pentru Chris însemna mult. Bucătarul celebru în toată lumea îi câștigase inima pentru totdeauna, datorită felului cum se purtase cu Ian. Se descurcase mai bine decât un asistent social sau un psihiatru.

După plecarea lui Charles-Edouard, restul serii s-a petrecut în liniște. El a promis să se întoarcă și să le pregătească cina în weekend. Marya i-a sugerat Francescăi s-o invite pe Thalia, de care fiica ei se temea, deoarece știa că i-ar face plăcere.

Ea și-a sunat mama în ziua următoare, a invitat-o, iar aceasta a acceptat. A doua zi, Chris s-a prezentat la audierea pentru custodie, un adevărat scandal de presă. Avocații fostei soții n-au încercat să se împotrivească. Și-au unit forțele ca să obțină o pedeapsă cât mai mică pentru acuzația de omor prin imprudență de care se făcea vinovată Kimberly. Avocatul lui Chris i-a avertizat că va încerca să obțină custodia permanentă și că, de data asta, era foarte decis. După câte făcuse ea și după ce îl pusese în pericol pe Ian de atâtea ori, nu-i mai era milă de Kim. La audiere i s-a încredințat custodia temporară. Asta a fost una dintre știrile de la jurnalul de seară, pe care Thalia l-a văzut din întâmplare și a sunat-o imediat pe Francesca.

–Știi cine e tipul?

Era extraordinar de impresionată de rudele lui. Dar Francesca era mai impresionată de modestia și de discreția lui.

–Da, știu.

–E înrudit cu unii dintre cei mai puternici oameni din țara asta.

–Presupun că așa este. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Și toată povestea cu fosta lui nevastă chiar este o mare problemă pentru el și fiul lui.

–Pare total dezechilibrată. Îmi pare foarte rău pentru părinții ei.

–Mie îmi pare rău pentru fiul ei. Are doar șapte ani și din cauza ei a fost târât în tot felul de nenorociri.

Thalia n-a mai comentat.

–Nu-mi vine să cred că Charles-Edouard Prunier o să ne pregătească masa mâine seară. Abia aștept, a spus ea, trecând la un subiect mai plăcut. Cum ai reușit?

–E prieten cu Marya.

–E clar, te-ai ales cu niște chiriași interesanți, a spus Thalia, încântată, ca și cum fusese ideea ei.

Dacă lucrurile mergeau prost, era vina altcuiva. Dacă mergeau bine, era meritul ei și îi revenea întreaga onoare. Francescăi-ar fi plăcut să-i invite și pe Avery și pe tatăl ei, dar îi plăcea mult mai mult să-și întâlnească părinții separat, și nu împreună. Uneori mama ei intra în competiție cu Avery, ceea ce era stresant pentru Francesca.

Thalia a venit la cina de sâmbătă seara îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie scurtă, neagră, cu tocuri foarte înalte. Când a apărut, Francesca a observat că Charles-Edouard a făcut ochii mari, dar Marya părea că se amuză. Era încălțată cu niște mocasini, avea un pulover negru și blugi, și sacou de bucătar. Ian purta din nou boneta de bucătar și părea tare încântat.

La cină aveau capelini cu caviar, friptură Chateaubriand cu foie gras și trufe negre. Era o masă rafinată; amețită de vin, Thalia arbora un zâmbet cam prostesc și, așa cum era ușor de prevăzut, a flirtat în disperare cu Charles-Edouard. Maryei părea că nu-i pasă.

–E minunat, nu? a comentat Thalia cu fiica ei când bărbații au ieșit să-și fumeze trabucurile și Ian a plecat cu ei, purtând amândouă inelele de la trabucuri.

–Nu te strădui prea mult, mamă, a tachinat-o Francesca. Este însurat. Și francez. Asta înseamnă că n-o să divorțeze pentru tine.

–Nu se știe niciodată, se pot întâmpla lucruri ciudate, i-a răspuns ea, încrezătoare.

–Nu în Franța, au spus într-un glas ea și Marya, izbucnind în râs.

Apoi, Eileen a plecat în oraș. Le-a spus că se întâlnește cu un tip nou. Era fata cea mai populară din oraș și cea mai fericită. Părea că lucrurile îi merg foarte bine. Francesca era încântată. Își iubea slujba și chiriașii, iar după incidentul cu Brad se simțea mult mai bine. Motociclistul era de domeniul trecutului.

–E fără îndoială un tip prezentabil, fermecător, a spus Thalia, plină de admirație la adresa lui Charles-Edouard, dar Francesca a adus-o cu picioarele pe pământ, anunțând-o că era îndrăgostit de ani de zile de Marya.

–Nu e cinstit, i s-a plâns Thalia direct Maryei. Tu nu-ți dorești un bărbat. Ai recunoscut singură. Eu îmi doresc, dar el este îndrăgostit de tine.

–Nu e îndrăgostit de nimeni, i-a răspuns Marya. Doar că îi plac femeile. Multe. Suntem prieteni de ani de zile.

–Ce risipă, a făcut Thalia tristă, în timp ce bărbații se întorceau în bucătărie, dându-i ocazia să-și încerce din nou farmecele asupra celebrului bucătar.

Și, chiar dacă era de părere că o pune în situații delicate, Francesca trebuia să recunoască faptul că mama ei încă mai era frumoasă. Arăta senzațional în rochia neagră, cu tocuri înalte, și avea picioare ca la douăzeci de ani, pe care și le încrucișa ademenitor, dar Charles-Edouard nu avea ochi decât pentru Marya și nu părea impresionat. La plecare, Thalia era dezamăgită. Pentru prima oară,

frumusețea și farmecul ei nu funcționaseră, deși el o considera o femeie foarte frumoasă, dar nu pentru el. Și, pe deasupra, după spusele Francescăi, avea și nevastă. Cam multe femei amestecate în povestea asta.

Datorită lui au avut din nou o seară perfectă, cu o mulțime de discuții interesante și mâncare grozavă. Era la fel de pasionat de istorie și de literatură ca și de mâncare.

A doua zi a urmat o duminică de leneveală. Charles-Edouard a venit s-o ia pe Marya în oraș, căci voia să încerce împreună un restaurant chinezesc nou. Îl știa pe bucătar, pe care îl cunoscuse la Beijing. Chris și cu Ian s-au dus să se plimbe cu vaporașul pe lac. Francesca avea de lucru acasă, iar Eileen nu venise acasă noaptea trecută.

După-amiază, când a auzit-o venind, Francesca se uita la niște diapozitive cu artiști noi. A strigat-o de sus, pentru că n-o putea vedea din locul în care ședea, dar Eileen a luat-o direct spre scări. Francesca s-a ridicat să mai ia niște diapozitive și aruncat o privire spre Eileen, care mergea cocoșată, abia mai putând să se miște. S-a întors și a privit-o pe Francesca, distrusă, lăsând-o fără suflare. Fusese bătută din nou.

–Cine ți-a făcut asta? a întrebat-o, cuprinzând-o cu un braț, ca s-o ajute.

Eileen plângea și refuza să vorbească.

–Te-ai văzut din nou cu Brad?

Fata a dat încetișor din cap.

–A fost atât de drăguț cu mine. Atât de iubitor... Pe urmă l-am supărat din nou. A crezut că mă distrez pe seama lui. A zis că l-am umilit în fața prietenilor.

–Eileen, jură-mi că ceri ajutor. Nu te mai poți întâlni cu el.

–Știu. A spus că nu vrea să mă mai vadă niciodată. A zis că a terminat-o cu mine și să nu-l mai sun niciodată. A plecat.

Francesca știa însă că el n-a făcut-o și n-o va face niciodată. O să se întoarcă și o s-o bată din nou. Ea era cea care trebuia să plece. Cel mai tare se temea de faptul că Eileen era lipsită de curaj și de putere ca să facă un astfel de lucru.

A ajutat-o să se urce în pat și a lăsat-o acolo. Gândul la ea îi făcea rău, așa că a coborât. Temerile lui Chris în legătură cu ea erau îndreptățite. Eileen era dependentă de bărbați – și de abuz.

capitolul 12

De data asta locuitorii din strada Charles 44 n-au mai fost atât de îngăduitori cu Eileen. Marya a certat-o ca o mamă, după ce i-a cărat cinci zile supă. Brad nu numai că-i înnegrise un ochi și îi zdrobise fața, dar o lăsase și fără dinți. A trebuit să se ducă la dentist de două ori în trei zile. După părerea Maryei, trebuia să-și impună să nu se mai vadă cu el. Francesca a fost fermă cu ea și a implorat-o să ceară ajutor. Însă Chris nici n-a vrut să mai audă de ea.

–Sunt sătul de nebuni, dependenți și autodistructivi, i-a spus el fără înconjur Francescăi. E dependentă de tip și, chiar dacă o legi cu lanțuri de zidul camerei, tot se va strecura afară ca să-l întâlnească, iar el o s-o bată din nou. Este prea bolnavă. Am trecut prin astfel de lucruri cu Kim și cu drogurile ei. Nu te poți lupta cu viciile oamenilor și mi se pare că e mai înțelept să nici nu încerci. Nu există nimic care s-o salveze de dependență. Nu se întâmplă altfel decât cu drogurile. Nu poți s-o vindeci, nici s-o oprești și o să-ți frângi inima încercând.

–Dar pur și simplu nu pot să stau cu mâinile încrucișate și să nu-i zic nimic, a insistat Francesca. Chris i se părea mult prea dur.

–Îți pierzi timpul. Trebuie să vrea să fie ajutată și, cât timp n-o să vrea, nimic din ce o să faci sau o să-i spui nu va avea nici un efect asupra ei.

Era dureros s-o privești. Francesca detesta s-o vadă în starea în care era. Era o fată atât de dulce, dar fără nici un pic de respect de sine. Acum era clar. Tatăl ei îi distrusese încrederea în ea. Nu se aștepta decât la bătăi, la violență, asta credea că i se cuvine.

Până și șefii se săturaseră de ea. Și-a luat o săptămână liberă, până când a reușit să-și acopere vânătăile cu fard. Dar când s-a întors la serviciu, a fost concediată. În după-amiaza aceea s-a întors acasă în stare de șoc. Nu mai avea slujbă. Brad nu mai vorbea cu ea și îi spusese că nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. O dăduse afară, dar ea o tot întreba pe Francesca dacă ea crede că o s-o mai caute. Era absolut dezgustător.

–Sper că nu, i-a răspuns scurt Francesca, dându-și seama că totuși Chris avea dreptate și că abuzul crea dependență.

Cu toate că el abuzase de ea, Eileen intrase în sevraj pentru că nu-l mai vedea. Francesca nu mai spera decât ca Brad să stea departe de ea până își revenea și se dezintoxica de el.

Mama lui Ian a cerut să vadă copilul în timp ce se afla în arest. Chris a refuzat scurt, declarând că asta îl va distruge. Doi psihiatri care au stat de vorbă cu Ian au fost de aceeași părere. Băiatul era fericit cu tatăl lui și ducea o viață normală alături de el. Împreună cu Chris avea o viață sănătoasă.

În ultima vreme, Charles-Edouard petrecea tot mai mult timp împreună cu ei, ca să fie cu Marya și să pună la punct ultimele detalii pentru cartea pe care o scriau. Cât a stat la ei, Ian s-a ținut după el ca o umbră. Îl învăța franceză și să gătească lucruri simple. Îi era drag băiatul și se purta minunat cu copiii, cu toate că nu-și dorise niciodată să aibă. Dar îi părea rău pentru Ian și pentru chinurile prin care trecuse. Băiețelului îi plăcea mai ales când Charles-Edouard se făcea că îi scoate un ou de după ureche, uneori chiar două, și îl ruga să repete figura, iar exuberantul bucătar se executa.

–Zilele astea n-a ieșit prea mult, nu ți se pare? a întrebat-o ca din întâmplare Francesca pe Marya, într-o zi când erau amândouă în bucătărie.

–Lucrăm la carte, a răspuns ea, nevinovată.

–Ești sigură că nu-și înșală nevasta? a întrebat-o Francesca, sperând că lucrurile stau exact invers.

Le stătea bine împreună. I-ar fi plăcut ca ei doi să se cupleze, deși Marya susținea că nu se va întâmpla niciodată și o credea. Marya nu avea de gând să aibă o aventură cu un bărbat însurat, iar Charles-Edouard știa, cu toate că încă încerca s-o convingă, așa cum făcea de treizeci de ani încoace. Ea râdea de el și îi amintea mereu de căsătorie și de soția pe care o lăsase acasă.

Peste puțin timp, pe la sfârșitul lunii, avea să plece la Paris, și apoi spre sudul Franței. Marya plănuia să se întâlnească acolo cu el, în iulie, ca să lucreze la carte. Apoi avea de gând să se ducă singură în Spania, pe urmă în Italia, numai pentru a întâlni câțiva bucătari pe care îi cunoștea și pentru a vedea restaurante pe care voia să le cerceteze. Voia să-și petreacă luna august în Vermont, înainte să se întoarcă la New York, în septembrie. Avea să lipsească mai bine de două luni, și Francesca știa că o să-i lipsească. Încerca și ea să-și facă planuri de vacanță. Marya a încercat s-o invite în Europa, la fel ca Thalia, dar Francesca voia să se ducă să navigheze în Maine, cu prietenii, cum făcea în fiecare vară și cum o făcuse timp de patru ani alături de Todd. Erau prietenii lui, dar ținea sincer la ei și deveniseră și prietenii ei. Todd plănuia să-i viziteze împreună cu logodnica sa, dar într-o perioadă diferită.

–Nu e sănătos, i-a atras atenția Thalia. Vrei să faci tot ce făceai când erai cu el. Trebuie să încerci ceva nou.

Thalia intenționa să se ducă la Saint-Tropez și în Sardinia, ca în fiecare an. Era și ea o persoană cu tabieturi. Chris însă a avut aceleași obiecții în legătură cu vacanța Francescăi.

–Ești sigură că vrei să te duci în același loc unde se duce și el, chiar dacă în perioade diferite? Mie mi se pare destul de riscant.

Amândoi știau că Todd intenționa să meargă acolo împreună cu logodnica lui.

–Îmi place să navighez în Maine, a răspuns ea, încăpățânată.

–Poți să vii și să ne faci o vizită pe Marta's Vineyard. Ne-ar plăcea să fii cu noi.

Chris și Ian aveau să-și petreacă pe insula Marta's Vineyard luna iulie și mare parte din august. Cât stătea acolo, el intenționa să muncească. Familia lui avea pe insulă un enorm complex, dar ei i se părea că n-avea ce căuta acolo. Ea și Chris erau doar prieteni și acum, când știa cine era familia lui, considera că erau prea importanți pentru ea. S-ar fi simțit mult prea intimidată. Se gândea să se ducă la o fermă din Montana sau Wyoming ca să vadă Grand Tetons, dar nu voia să meargă singură. Tatăl ei și Avery aveau de gând să plece la Aspen, dar ea nu voia nici acolo, nici în Europa cu Thalia sau Marya. Era nehotărâtă și nici nu-și permitea o vacanță scumpă. Cel mai simplu era să navigheze din nou în Maine, pe vasul prietenilor. Refuza gândul că totul era legat de Todd. Galeria pe care o conducea și pe care o deschisese împreună cu el, casa în care locuia, cumpărată tot cu el, vacanța de vară pe care o petrecuseră împreună ani de zile.

–Poate ai nevoie să uiți ceva din toate astea, i-a sugerat Chris blând.

Era blocată în rutină. Părea că nu se putea gândi la altceva decât la ce trăise alături de Todd. Dar nu voia să recunoască asta, nici măcar față de sine. Până la urmă, își spunea, să navigheze în Maine ar însemna o schimbare de peisaj, relaxare și aer curat. Întotdeauna se distrase bine acolo. O să plece în primele trei săptămâni din august.

Singura care nu avea planuri pentru vară era Eileen și, din moment ce rămăsese fără slujbă, nu-și permitea să plece nicăieri. Avea destui bani puși de-o parte ca să reziste două luni și se gândea că în timpul acesta își putea

găsi un serviciu. Francesca i-a sugerat să se ducă acasă, în San Diego, să-și vadă familia, dar ea nu voia. Știind ce știa despre tatăl ei, Francesca n-a mai insistat. Îi părea rău pentru ea, că nu avea unde să se ducă. Acum, că nu mai avea de lucru, pentru Eileen fiecare zi era o vacanță. A început să-și trimită CV-ul peste tot, la diferite școli speciale, dar deocamdată nici una nu-i oferise nimic. Referințele de la slujba precedentă nu erau bune, pentru că lipsise prea mult de la muncă, din cauza lui Brad, iar asta o împiedica să-și găsească un alt serviciu. Omul acela nu numai că o rănise, dar o lăsase și fără surse de venit. De la ultima bătaie, nu mai dăduse nici un semn, și Francesca se simțea ușurată. Poate plecase pentru totdeauna. Chris însă știa mai bine cum e cu cei dependenți și se îndoia.

–Un agresor nu-și scapă niciodată prada. O să se întoarcă.

–Poate și-a găsit alta pe care s-o bată, a spus Francesca, cinică.

–Oricum se va întoarce.

Nici acum nu vorbea prea mult cu Eileen. Dependența ei îi amintea prea mult de Kim, suferise prea mult din cauza asta și nu mai voia un alt dependent în viața lui, fie el și prieten. După părerea lui, era vorba despre aceeași boală, și considera că dependența lui Eileen de bătăi era patologică, ceea ce făcea să fie foarte greu să scape de ea. Iar ea, rămasă fără slujbă, își petrecea prea mult timp în pat, plângând și tânjind după Brad, în loc să-și caute de lucru, așa cum ar fi trebuit. Francesca vedea cum se duce la fund și nu avea nici o soluție ca s-o oprească.

Întoarcerea în Franța a lui Charles-Edouard l-a făcut primul din grup care pleca, lăsând în urma lui un mare gol. Viața era mult mai amuzantă când excentricul francez era prin preajmă. Până și Marya a recunoscut că-i lipsește, dar aveau să se întâlnească peste câteva săptămâni, în Provence, ca să lucreze cu el la carte.

–Poate vara asta o să-și lase nevasta, s-a arătat plină de speranță Francesca, dar Marya a râs.

Nu se aștepta s-o facă și chiar dacă divorța n-ar fi știut ce să facă cu el.

–În viața mea nu e loc pentru un bărbat, i-a spus Francescăi. Îmi place viața mea așa cum este. Mă simt bine. În plus, sunt prea bătrână ca să găsesc un bărbat și nici nu vreau unul.

Francesca nu se putea împiedica să nu se gândească la cât de diferit vedea lucrurile mama ei. Thalia spera să-și găsească un bărbat la Saint-Tropez sau la Porto Cervo. Avea prieteni peste tot și plănuia să plece două luni, așa cum făcea în fiecare an. Și-a dat chiar întâlnire cu prietenii la Veneția, la o uriașă petrecere. Vara ei era întotdeauna mult mai fascinantă decât a fiicei sale, sau a oricărei altei persoane cunoscute de Francesca.

Chris și Ian au plecat spre Martha's Vineyard ca să-și petreacă acolo sărbătoarea de 4 iulie, ziua Statelor Unite. Familia lui Chris pregătea picnicuri și grătare, jucau fotbal în familie, iar Ian avea să-și petreacă vara cu verii lui, departe de suferințele prin care trecuse cu mama lui. Avea să fie bine și pentru el, și pentru Chris. Pe insulă o țineau dintr-o petrecere în alta și se întâlnea acolo cu toți vechii prieteni. Era o viață pe care Chris o evita tot anul, dar întotdeauna se ducea acolo vara. Aveau să fie prezenți și părinții lui, de care nu era prea apropiat și care voiau să-l vadă pe Ian. În drumul de întoarcere spre casă, Ian voia să meargă și la familia mamei lui, în Newport. Lui Chris nu-i plăcea viața de acolo, era prea mondenă pentru gustul lui, dar a promis să-l ducă pe Ian să stea cu ei o săptămână. Nu era dispus să facă mai mult. Încă își apărau fiica, îl acuzau pe Chris că a părăsit-o și nu voiau să vadă că are probleme, cu toate că acum, când ea era acuzată de omor prin imprudență, era destul de greu să se mai ascundă după deget. Kim era încă în arest și, în pofida

tuturor sforilor trase de tatăl ei, judecătorul refuzase s-o elibereze pe cauțiune. Se dezintoxica în arest.

Marya a plecat în Franța pe zece iulie, așa că putea petrece ziua națională acolo. Înainte de a se duce în Provence, s-a oprit în Paris câteva zile ca să-și viziteze amicii bucătari, dintre care câțiva conduceau cele mai bune restaurante din oraș. Acolo își făcuse ucenicia în tinerețe și avea mulți prieteni la care ținea. Apoi intenționa să plece în Provence și să lucreze cu Charles-Edouard.

După ce au plecat toți, în casă s-a așternut o liniște mormântală. Francesca își petrecea timpul făcând unele reparații și relaxându-se. Închidea devreme în fiecare zi, pentru că vara galeria era moartă. N-a vândut nimic în iulie și a ținut închis mare parte din luna august. Își petrecea timpul făcând ordine în dosare și privind diapozitivele cu noii artiști. Când se întorcea acasă se simțea ca într-un cavou. Din pură plictiseală, a făcut imprudența să iasă cu unul dintre artiștii ei. S-au îmbătat foarte tare, și el a plâns după iubita de care tocmai se despărțise. Pentru Francesca a fost o seară deprimantă. A doua zi a sunat-o să-și ceară iertare. Seara a fost un eșec total și i-a adus aminte că nu trebuie să iasă cu artiștii. Întotdeauna fusese o idee proastă.

Eileen părea ceva mai veselă, cu toate că nu-și găsise serviciu. Tot mai suferea după Brad, despre care Francesca refuza să vorbească. Nu voia să-i hrănească boala. Înainte de plecarea Francescăi, au petrecut câteva seri liniștite. Părea întotdeauna că le leagă ceva mai profund, iar inocența înnăscută și dulceața lui Eileen îi sfâșiau întotdeauna inima. Era atât de încrezătoare, de iubitoare și de deschisă. Părea să fie lipsită de scutul necesar de protecție de care avea nevoie ca s-o apere de lume. Francesca își dorea ca ea să fie mai dură și mai puțin vulnerabilă, dar tocmai asta îi lipsea lui Eileen. Se simțea vinovată că o lăsa singură trei săptămâni și chiar s-a oferit s-o ia cu ea în Maine,

dar Eileen a susținut că se simțea mai bine. Își făcuse din nou prieteni pe internet, ceea ce o îngrijora pe Francesca, dar nu considera că era treaba ei să i-o spună. Internetul era epicentrul vieții lui Eileen și modul în care își făcea ea prieteni. A întâlni bărbați era doar o parte a acestei activități. Eileen aparținea unei generații legate ombilical de computer. Ori era pe net, ori trimitea mesaje, ceea ce Francesca făcea foarte rar. Prefera să ridice receptorul, să-i sune pe oameni și să le audă vocile. Dar generația lui Eileen comunica prin e-mail și mesaje. Pentru cei mai mulți funcționa, la fel ca internetul. Pentru Eileen, acesta părea un magnet cu care atrăgea numai indivizi nepotriviți.

În ultima lor seară la New York, Francesca a invitat-o la cină. Au mers la Waverly Inn și a fost foarte plăcut. Era încă multă lume în New York și Eileen părea într-o dispoziție mai senină și mai luminoasă decât în ultima vreme. Francesca a remarcat că locuința lor semăna cu un internat de unde toată lumea pleca acasă vara. Și-a amintit astfel că Eileen era singura care nu avea unde să se ducă. Toți ceilalți aveau familie, prieteni sau alte locuințe. Dar fata a liniștit-o. Când n-o să-și mai caute de lucru o să se ducă la plajă și totul va fi foarte bine. Părea nerăbdătoare să rămână un timp singură. A doua zi, când a părăsit-o, Francesca a simțit din nou că i se strânge inima. Eileen părea o fetiță. Stătea în vârful picioarelor și îi făcea cu mâna, zâmbind, în timp ce taxiul se îndepărta, ducând-o pe Francesca la aeroport, de unde pleca la Bangor, ca să-și întâlnească prietenii. Eileen își împletise părul în cozi și purta pantaloni scurți. După ce Francesca a plecat, s-a întors în casă. I-a sunat mobilul și ea a răspuns. Era Brad.

capitolul 13

Vara a trecut în zbor pentru toți. Marya a călătorit cel mai mult. A mers de la Paris în Provence, apoi a coborât spre Saint Paul de Vence și a petrecut un weekend cu prietenii în Antibe. A zburat de la Nisa în Spania, ca să-și vadă un prieten, Ferran Adria, la celebrul restaurant elBulli din Roses, cu toate inovațiile lui creatoare. El inventase gastronomia „moleculară", în care zdrobea alimentele și le reconstituia. Închisese restaurantul pentru un timp și avea de gând să-l redeschidă după mai multe cercetări. Marya fusese întotdeauna fascinată de ideile și de geniul lui creator. De acolo s-a dus la Florența, Bologna, Veneția, Padova, apoi a coborât spre Roma și s-a întors la Paris pentru câteva zile, înainte de a zbura spre Boston și apoi acasă, în Vermont. Marya avea prieteni peste tot și toți erau încântați de vizitele ei. Avusese o vacanță grozavă și acum era fericită să se întoarcă în Vermont, în patul ei, și să gătească în bucătăria ei, cu toate că simțea încă lipsa soțului. O părăsise de un an. Încă îi era dor de el, dar era ocupată și avea o viață plină.

În Provence a lucrat mult cu Charles-Edouard și au descoperit rețete noi pentru carte. Erau gata să trimită editorului rezumatul și aveau de gând să-l scrie în septembrie. Cât a stat în Vermont, a adăugat încă două capitole, apoi a plecat în New Hampshire. Serile începuseră să se facă rece și toamna plutea în aer. Când s-a întors acasă, frunzele începeau să se scuture. Petrecuse în North Conway, cu prietenii, mai mult timp decât intenționase, dar pe urmă s-a întors încetișor spre casă. Se distrase bine toată vara și începuse să se gândească să se întoarcă la New York după Ziua Muncii. A pornit deci spre casă

și nu mică i-a fost mirarea să-l vadă pe Charles-Edouard instalat pe veranda ei. Când a ieșit din mașină, părea nerăbdător și ușurat.

–Ce cauți aici? l-a întrebat mirată.

Părul lui părea mai lung și mai răvășit ca oricând, iar ochii la fel de albaștri ca cerul din Vermont.

–Credeam că ești la Saint-Tropez.

Avea o casă în Ramatuelle, chiar lângă Saint-Tropez, și plănuise să-și petreacă acolo luna august. Nu mai avusese vești de la el de când fusese în Provence și nici nu se aștepta. Se înțeleseseră să se sune când se întorcea ea la New York. Și habar n-avea ce căuta în Vermont.

În clipa când a pășit pe verandă, a început să-i povestească:

–M-a părăsit pentru ajutorul meu. Poți să crezi una ca asta? Pur și simplu a plecat, a împachetat și a plecat.

–Cine a plecat?

Era sigură că vorbea despre bucătăreasa care conducea restaurantul lui din Paris. Aveau relații furtunoase de ani de zile și din trei în trei săptămâni îl amenința că pleacă.

–Arielle, nevastă-mea, a răspuns indignat, după care a izbucnit în râs, uitându-se la Marya. Era fericit s-o vadă.

–Nevastă-ta te-a părăsit pentru ajutorul tău?

Marya părea uimită.

–Are de gând să divorțeze. Acum cinci zile am primit o scrisoare de la avocatul ei, zise el întinzându-i o hârtie. Am luat primul avion până aici, dar erai plecată.

–Dacă voiai să vorbești cu mine, de ce nu m-ai sunat?

Ea îl privea perplexă, întrebându-se ce căuta acolo.

–Am vrut să vorbesc cu tine între patru ochi, a insistat Charles-Edouard, în timp ce ea căuta în poșetă cheile de la casă ca să descuie ușa.

–Despre ce? Editorul nostru este încă în vacanță. Apropo, săptămâna trecută am mai adăugat două capitole.

Cred că o să-ți placă. Unul se referă în întregime la condimente și la modul lor de întrebuințare, iar celălalt la pește.

–N-am venit aici ca să discut despre pește, a replicat el, puțin agasat.

–Atunci de ce ai venit?

Părea nedumerită că a intrat după ea în casă, dar în cele din urmă s-a așezat pe canapea, iar el pe jos, lângă ea, privind-o în ochi.

–Am venit să-ți spun personal că sunt un bărbat liber. Timp de treizeci de ani ai refuzat să mă iei în serios pentru că eram căsătorit, ca și tine.

Fusese un detaliu nesemnificativ în planul lui, dar acum nici unul nu mai era căsătorit.

–Nu mai sunt cu ea și vom divorța în curând. Vrea să se mărite cu idiotul ăla, dar mie nu-mi pasă. N-o mai iubesc de ani de zile. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut, Marya. N-am de gând să te mai las să mă trimiți la plimbare. Te iubesc. Ești o femeie grozavă și un mare maestru bucătar. Ești unica femeie pe care am întâlnit-o vreodată căreia i-aș fi credincios. Nu plec de-aici până nu accepți să te măriți cu mine. Asta am venit să-ți spun.

Și, pentru a-și face propunerea și mai convingătoare, imediat ce a terminat de vorbit a sărutat-o, luând-o cu totul prin surprindere și lăsând-o fără suflare. O clipă a rămas fără replică, apoi a început să râdă.

–Charles-Edouard Prunier, ești complet nebun. Nu ești întreg la minte. Eu nu vreau să mă mărit, deși, ce-i drept, te ador. Dar nu mai vreau să mă mărit la vârsta asta. Mai am puțin și fac șaizeci de ani. La șaizeci de ani oamenii nu se mai căsătoresc. Aș fi ridicolă, și tu la fel.

Declarația lui o tulburase însă profund; ținuse mereu la el ca la un prieten, dar nu se simțise niciodată atrasă

de el. Deodată, brusc, parcă totul se schimbase, toate obstacolele fuseseră înlăturate.

–Nu-mi pasă, a replicat el hotărât, cu o privire sălbatică în ochi. *L'amour n'a pas d'âge.* Iubirea n-are vârstă. Nu-mi pasă, poți să ai și o sută de ani. Eu am șaizeci și cinci și sunt îndrăgostit de tine de când aveai treizeci. Nu am de gând să mai aștept încă treizeci de ani.

Și a sărutat-o încă o dată și, de data aceasta, spre marea ei uluire, i-a întors și ea sărutul. Deodată, părea că sentimentele pe care le ignorase ani de zile își croiseră drum la suprafață, din străfundurile ființei ei. Cu toate acestea, ea chiar își iubise enorm soțul.

S-a uitat la el cu o expresie îngrozită.

–Oh, Doamne, acum ce-o să facem?

–O să faci exact ce trebuie după atâția ani și o să te măriți cu mine, a explicat el plin de hotărâre, iar ea i-a zâmbit din nou.

–Nu, nu mă mărit.

–Ba da, te măriți, a insistat el. Nu mă las până nu o faci.

–Ești nebun. Suntem prea bătrâni ca să ne căsătorim, a insistat ea.

–Nu suntem. În plus, vreau să am un copil cu tine.

Auzind asta, a apucat-o un râs nebun.

–Ori să scriem cărți împreună. Sau să facem orice altceva vrei tu. Apropo, i-am lăsat ei casa din Ramatuelle și apartamentul din Paris. Cred că ar trebui să ne luăm o casă a noastră. Niciodată nu mi-a plăcut cartierul ăla. O să cumpăr o casă pentru tine.

–Stai o clipă, a spus Marya gravă. Ia-o ușor! Tu chiar vorbești serios?

Părea complet uluită și nu-și dădea seama dacă el glumea sau nu.

–Crezi că am stat pe veranda ta în fiecare zi, timp de o săptămână, fără un motiv? Am așteptat clipa asta o viață, Marya.

Ținea la el ca la un prieten, îi plăcea să lucreze cu el și să-i fie alături, dar niciodată nu-și permisese să se gândească la el altfel decât așa. Însă Charles-Edouard părea absolut înnebunit de fericire și credea că se potriveau de minune.

–Dacă vorbești serios, am nevoie de timp ca să mă gândesc la asta. Și nu știu dacă vreau să mă mărit.

–De ce nu? Nu-mi spune că ești prea bătrână. Ăsta nu e un motiv pe care să-l accept.

–Nu știu dacă avem nevoie să ne căsătorim. Tu ești francez. Bărbații francezi au aventuri. Putem avea o aventură care să țină vreo treizeci de ani. Poate e destul.

–Nu ești genul ăla de femeie, a spus el, cu un aer de-a dreptul șocat.

–Poate că în momentul ăsta al vieții mele așa am devenit. Nu știu.

Nu avusese absolut nici o intenție sa fie cu alt bărbat, însă acum vorbea despre căsătorie și aventuri cu Charles-Edouard.

–Pot să încerc o vreme, să văd dacă merge?

Apoi l-a privit serioasă.

–Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care o să mă înșele și știu ce ai făcut toată viața. Nu i-ai fost niciodată credincios lui Arielle.

–A fost un mariaj pe care mi l-au aranjat părinții. Nu m-a iubit niciodată. Și îți promit solemn că o să-ți fiu credincios.

Lăsa impresia că era foarte convins de ceea ce spunea, însă dar ea nu-l credea în stare de așa ceva.

–Dovedește-mi! Dacă îmi ești credincios și nu mă înșeli, mă mărit cu tine. Poate, a adăugat, izbucnind în râs.

Nu știa ce să creadă și nu-și permitea să fie altfel decât rezervată. Trăia deodată un moment încântător. La aproape șaizeci de ani, un francez arătos îi declara că era îndrăgostit de ea și o cerea de nevastă. Începea să-i placă ideea.

–Cine o să gătească dacă ne căsătorim? a întrebat, interesată.

Și el se gândea tot la asta. Era o întrebare care îl amuza.

–Amândoi. Împreună.

–Cine va fi ajutor? Eu sau tu?

–Tu. Ești fată.

–Ești misogin, a remarcat ea, privindu-l amuzată.

Însă ideea îi plăcea, și lui la fel. Dintr-odată se simțea foarte tânără.

Seara au luat cina în oraș și au discutat unde vor locui, la Paris sau la New York. Amândoi erau siguri că preferau Parisul. Marya tânjise toată viața să locuiască acolo. El se gândea să găsească un apartament pe malul stâng, în arondismentul șase sau șapte. În drum spre casă, încă nu stabiliseră dacă se căsătoreau. Dar ea vorbea serios. Aștepta să vadă dacă îi va fi credincios. Sigur era un lucru pe care nu-l încercase niciodată în viață. Avea nevoie de câteva luni ca să afle. Dacă se purta frumos, la sfârșitul anului avea să se mute cu el la Paris. Aveau să stabilească data căsătoriei după ce ajungeau acolo. El i-a propus să rămână amândoi la New York în următoarele câteva luni, să lucreze la carte.

A condus-o în casă și apoi totul s-a întâmplat firesc. S-au pierdut în dormitor, hainele au dispărut și au sfârșit în pat unul în brațele celuilalt. Și când el a atins-o, i s-a părut că erau împreună de-o viață și că ar putea rămâne astfel încă o sută de ani. În brațele lui, se simțea din nou ca o fetiță.

Perioada petrecută de Chris cu familia a fost exact ce avea nevoie Ian și, mai ales anul ăsta, a fost un lucru bun și pentru Chris. Jucându-se cu verii lui și înotând în fiecare zi, Ian își regăsea copilăria. A învățat să schieze pe apă și și-a făcut o grămadă de prieteni noi. Totul a fost atât de plăcut, de lipsit de griji și de normal, încât aproape că a uitat că mama lui era în arest. Îl suna o dată pe săptămână. Chris se temea de telefoane. Ele îl aduceau pe Ian la realitate și îi reaminteau de toată suferința prin care trecuse, numai din cauza mamei lui. Chris era încă furios pe ea pentru că îl târâse pe Ian într-o astfel de situație. Dar la Vineyard, rănile păreau să se vindece, cu toate că discuțiile lui Chris cu părinții săi despre mama lui Ian se lăsau mereu cu scântei. Ei considerau că Ian ar trebui îndepărtat cu totul de mama lui, chiar dacă asta însemna să-l trimită la internat, ceea ce Chris nici nu voia să audă. Ian era mult prea mic și trebuia să rămână aproape de tatăl său. Părinții lui nu erau de acord.

–Nu-i oferi un cămin potrivit pentru el, i-a spus mama lui, severă, într-o după-amiază. Nu înțeleg de ce, dar nu îi oferi ce trebuie. Trăiești într-o casă plină de oameni, cu „chiriași", sau cam așa ceva, ca un student. Ai un copil, Chris, și dacă nu-i poți oferi un cămin corespunzător, ar trebui să-l trimiți la internat. Sau măcar închiriază un apartament și ia o bonă care să aibă grijă de el. Cu cât îl vei ține mai departe de mama lui, cu atât îi va fi mai bine. Ar trebui s-o vadă cât mai puțin posibil.

Chris era de acord cu partea asta, dar se opunea hotărât tuturor celorlalte idei, iar Ian era copilul lui, nu al lor. Era simplu pentru ei să stea de-o parte și să-l critice. Nu erau genul de bunici care să vrea să se implice în creșterea nepoților, dar credeau că au tot dreptul să comenteze modul în care îl creștea pe Ian și nu erau de acord cu ce făcea.

–Nu trăiesc la comun, a spus Chris, iritat, iar colegii mei de apartament sunt minunați, sunt persoane inteligente, care adaugă o nouă dimensiune vieții lui Ian, mult mai mult decât o bonă. M-am mutat de nevoie, înainte ca Ian să vină să locuiască cu mine, pentru că nu mă simțeam în stare să stau singur într-un apartament, dar acum îmi dau seama că oamenii ăștia îi fac mult mai frumoasă viața lui Ian. Ar fi o adevărată pierdere pentru amândoi dacă ne-am muta.

Credea cu adevărat asta, însă mama lui nu era convinsă.

–Totul e puțin cam prea modern pentru mine, i-a trântit ea, fără menajamente. Copiii au nevoie de o mamă și de un tată, și de o casă a lor. Într-un caz ca al vostru, cu o mamă cum e Kimberly, sigur că lui Ian îi e mai bine singur cu tine, dar numai dacă poți să-i oferi o viață sănătoasă, normală, într-o casă adevărată, nu într-o cămăruță, în casa altcuiva. Îmi pare rău, dar chiar nu înțeleg asta, Chris. Ai zice că nu-ți permiți un loc al tău. De fapt, pur și simplu ți-e lene. Și Ian o să plătească mai târziu. Ce le spune colegilor de la școală? Cine spune că sunt toți oamenii ăia? Ești prea bătrân să trăiești la comun, Chris, și ai un copil.

–Sunt foarte conștient de asta, mamă, a spus Chris cu răceală.

În mai multe rânduri, tatăl lui făcuse aceleași observații. El se referea la „stilul de viață alternativ", inadmisibil pentru un copil. Erau amândoi foarte conservatori și faptul că fiul lor închiriase o cameră într-o casă din West Village, unde trăia împreună cu Ian, li se părea o idee foarte proastă. Tatăl lui îl considera irresponsabil și mama lui avea cam aceeași părere. Era imposibil să-i explice vreunuia dintre ei cât de bune erau Francesca, Marya și Eileen cu fiul lui. Ian trăia într-o lume deosebită, cu patru adulți care îl adorau. Până și Charles-Edouard,

bucătarul francez, fusese drăguț cu el. Ian nu trăia singur cu un părinte unic, trăia într-un trib și, într-un fel, Chris simțea că era cel mai bun antidot pentru suferințele prin care mama lui îl făcuse să treacă. Faptul că fosta lui soție era cu totul nepotrivită pentru rolul de mamă nu-l putea nega nimeni. Dar Ian o iubea și era mama lui, așa că avea dreptul să aibă legături cu ea, câtă vreme era în siguranță. Chris știa că părinților lui le părea rău că ea nu murise când luase supradoza, că ei credeau că ar fi mult mai bine pentru Ian dacă ar lăsa tot coșmarul acesta în urmă și ar începe o altă viață. Însă realitatea nu era chiar atât de simplă și Kimberly era încă vie.

–Sper să-ți schimbi părerea despre internat, a reluat mama lui Chris, în timp ce el se încrunta.

Ura să aibă astfel de discuții cu oricare dintre părinții lui. Aveau idei rigide și de modă veche, și erau mai preocupați de ceea ce era „potrivit" și tradițional decât de ce era mai bine pentru un copil. Îl duseseră și pe el pe același drum, dar în acest mod îi creaseră o puternică aversiune față de stilul lor de viață și de tot ce reprezenta el. Avea un respect profund pentru tradițiile familiei și pentru verile petrecute la Vineyard, unde se adunau toate generațiile, ceea ce-l făcea să se ducă acolo în fiecare vară, dar nu putea tolera felul în care se agățau de tradiții din obișnuință, nici ideile de modă veche care nu funcționau în situația lui complicată. Niciodată nu l-ar fi trimis pe Ian în altă parte la școală. Cel puțin așa, copilul avea un părinte iubitor alături de el și, pentru moment, o casă plină de oameni care țineau la el cu adevărat și își petreceau timpul cu el. Părinții lui Chris nu făcuseră niciodată asta. Își iubeau nepoții și le plăcea să-i aibă în jur, câtă vreme părinții sau bonele erau prin preajmă, dar ei stăteau deoparte și îi observau fără să comunice cu ei, fără să încerce să afle ce personalități aveau. N-o văzuse niciodată pe mama lui luând în brațe un nepot și singurul lucru pe care tatăl

său îl întreba era cum a fost la școală și ce sporturi făceau.

Nici Chris nu primise nicicând mai mult de la vreunul dintre ei. În cele din urmă, răceala lor îl făcuse să plece din Boston și să se mute la New York. N-ar fi putut rezista zi de zi în limitele rigide ale lumii lor. Știa că țineau la el, că îl iubeau, dar felul în care își exprimau ei sentimentele și și le arătau nu-i fusese niciodată pe plac. Înțelesese de mult că toată copilăria fusese avid după contactul emoțional și după comunicare și nu voia să i se întâmple asta lui Ian, prin urmare, în nici un caz nu voia să-l arunce într-o școală și să-l lase acolo. Indiferent dacă greșea sau nu, cel puțin îl avea pe Ian cu el și îi putea oferi toată dragostea și atenția de care el nu avusese parte în copilărie. Demnitatea și reputația familiei fuseseră întotdeauna mai importante pentru părinții lui decât fericirea copiilor. Nu era vorba de lipsă de generozitate sau de indiferență, era pur și simplu o idee pe care nu o înțelegeau și n-aveau s-o înțeleagă niciodată. Fuseseră crescuți și trăiseră îngrădiți de atât de multe restricții, reguli sociale și obligații, încât n-ar fi putut evada singuri din lumea lor artificială. Dar pentru generația lui Chris, lucrurile se schimbaseră, ca și pentru Ian. Totuși, schimbările nu-i atinseseră deloc. Trăiau încă așa cum familia lor o făcuse de generații, ghidându-se după reguli care pentru Chris erau lipsite de sens. Tot ce dorise el, odată devenit adult, era să scape de toate astea, de tot ce făcuse din el un fel de rebel și un neadaptat printre ei. Continua să-și petreacă acasă vacanța de vară și sărbătorile, dar rareori dădea pe-acolo în restul timpului. Îi venea îngrozitor de greu să se ducă acolo. Se simțeau îndreptățiți să-și bage nasul și să comenteze viața lui și a lui Ian, pe care nu o înțelegeau. Dar veșnicele lui probleme cu Kimberly făceau din el o țintă ușoară pentru dezaprobarea, preocuparea și părerile lor, pe care el nu le împărtășea.

În unele momente, Chris se gândea la Francesca și atunci își dădea seama că îi era dor de casă. Dacă primea custodia lui Ian, se gândea că și-ar putea lua un apartament, dar se temea că se va simți singur fără ei, colegii lui de apartament, care fuseseră atât de buni cu Ian. Se gândea și la faptul că Marya și Francesca aveau grijă de Ian, și la avantajul oferit de cele două femei care se ocupau de el și îi erau ca niște mătuși. Și Eileen era o prietenă iubitoare pentru Ian. Erau multe de spus despre toți cei care locuiau în casă. În timpul verii, lui Chris i-au lipsit discuțiile cu Marya și cu Francesca. Nu mai avea nici o veste de la ele, dar era sigur că s-au odihnit și spera că s-au distrat bine. Nu ținea însă la Eileen, în ciuda bunătății pe care i-o arăta lui Ian. Îi amintea prea mult de fosta lui nevastă, cu dependența ei de comportamentele autodistructive și de băieții răi. În cazul lui Kim, prețul îl plătise Ian. Și înainte de el, Chris.

Tot restul verii a avut mare grijă să evite alte discuții serioase cu ai lui și singura parte din vacanță care l-a umplut de nervi a fost vizita la părinții lui Kim. Nu mai suporta să-i audă cum se văitau în legătură cu ceea ce i se întâmplase fiicei lor, ca și cum altcineva era vinovat. Tatăl ei făcuse tot ce-i stătea în puteri s-o scoată din arest, dar fără succes. Îi vorbeau lui Ian despre ea ca despre o martiră, o sfântă. Dar, din punctul de vedere al lui Chris, și mai ales pentru fiul său, ea era un adevărat demon.

Ian a înțeles clar că lui Chris nu-i plăceau deloc bunicii din partea mamei și știa că părinții lui nu aveau să mai fie împreună. Știa și că nici părinții tatălui său n-o iubeau pe Kimberly. Și era îngrozitor că fiecare era supărat pe altcineva. A vorbit mult despre Francesca și Marya, câteodată și despre Eileen, și le spunea tuturor că erau prietenele lui. I-a mărturisit lui Chris că abia aștepta clătitele Mickey Mouse făcute de Marya. S-au amuzat gândindu-se la Charles-Edouard și la trucurile pe care

le făcea cu ouăle. Lui Ian îi plăcea când le scăpa pe jos și făcea mizerie.

Una peste alta, au avut o vară grozavă. Ian crescuse cu doi centimetri și în sfârșit se relaxase și Chris. Îi plăcea să-și petreacă timpul împreună cu fratele și sora lui și cu copiii lor, cu toate că nu erau foarte apropiați. Ei se schimbaseră, semănau prea mult cu părinții lor și rămăseseră blocați în tiparele în care crescuseră. Dar erau totuși frații lui, se bucura mult să-i vadă, iar lui Ian îi plăcea să se joace cu verii săi, în casa bunicilor. Erau acum amândoi bronzați, aveau un aer fericit, și tânăra generație petrecea foarte mult timp pe vasul părinților lui Chris. Era un velier foarte frumos, cu patru cabine și platformă de tec, diferită de cea pe care o aveau când era el copil. Lui Ian îi plăcea mai mult decât orice. Avea să le lipsească amândurora la întoarcerea în New York. În toamnă, Chris era pregătit să înceapă lupta pentru custodia permanentă. Era decis să câștige. Nu avea să-l mai dea pe Ian niciodată.

Timpul petrecut de Francesca în Maine, pe vas, a fost plăcut și fără griji. Prietenii lui Todd s-au purtat minunat cu ea și n-au scos un cuvânt despre el și logodnica lui, cu toate că fuseseră acolo cu o săptămână înainte. Se distraseră foarte bine cu ei. Dar s-au distrat bine și cu Francesca. Ea s-a relaxat și s-a simțit minunat, mai ales că nu mai muncea la galerie. Pentru prima oară nu s-a mai gândit la altceva decât la vânt și la vele, la ce oră era cina și dacă voia homar sau friptură. Și-a permis să fie mult mai îngăduitoare cu ea.

Cât a fost în vacanță, n-a primit nici măcar un telefon, nici un mesaj, nici un e-mail. Timp de trei săptămâni, telefonul ei BlackBerry a tăcut. A fost exact ce-i trebuia, dar în cele din urmă și-a dat seama că mama ei avea dreptate. Anul viitor, trebuia să facă ceva nou. Era destul de ciudat să-și petreacă vacanța cu prietenii lui

Todd și să meargă pe urmele lui ca o umbră. Anul viitor se va duce în Europa sau în altă parte, singură. Era aproape pregătită s-o facă.

La sfârșitul vacanței, Francesca le-a mulțumit gazdelor pentru ospitalitate. A zburat de la Bangor la Boston, a schimbat avioanele și de acolo s-a întors la New York. Pe când ateriza pe aeroportul La Guardia, gândul i-a zburat la Ian și la Chris. Fuseseră plecați multă vreme și i se făcuse dor de ei. Îi era dor să vadă mutrița nostimă a lui Ian și să stea de vorbă cu Chris. Se întreba cum o ducea mama lui Ian în arest.

Când taxiul a lăsat-o în oraș, Francesca avea un aer mulțumit și relaxat. Se bronzase zdravăn și părul îi era mai blond ca oricând. Avea impresia că lipsise luni întregi. Abia aștepta să se întoarcă la confortul și intimitatea casei ei. Pe când răsucea cheia în broască, s-a întrebat dacă Eileen își găsise o slujbă. Spera că da, că lucrurile merseseră bine pentru ea și că stătuse departe de Brad. Abia aștepta să afle. Nu mai știa nimic de ea de câteva săptămâni. Îi trimisese câteva mesaje, dar Eileen nu-i răspunsese.

În clipa când a intrat, a fost cuprinsă brusc de o senzație îngrozitoare. Totul în casă părea în ordine și habar n-avea de ce simțea ceea ce simțea, dar dintr-odată i s-a ridicat părul pe brațe și a simțit o răceală care îi urca pe șira spinării. Senzația era îngrozitor de neplăcută. Totul era în ordine, dar aproape că simțea prezența cuiva în casă A strigat-o pe Eileen, dar nu i-a răspuns nimeni. Când s-a întors a văzut ușa de la livingul ei deschisă, a văzut un scaun zdrobit de perete și a înlemnit de frică. Și-a dat seama de îndată că se întâmplase ceva rău. Instinctul o îndemna s-o ia la fugă. S-a dus în goană spre ușa din față și s-a repezit afară ca o nebună. S-a oprit însă pe trepte și a tras lacom aer în piept. Tremura din cap până-n picioare și nu-și dădea seama de ce.

S-a gândit să-l sune pe Todd, dar nu-i mai venea deloc s-o facă și, cum nu știa la cine să apeleze, l-a sunat pe Chris, pe mobil, ca să se liniștească și să-i ceară sfatul. A coborât scările și s-a așezat pe prima treaptă, afară. El i-a răspuns destul de repede, dar se auzea mult zgomot. Abia îl auzea, părea că era într-un loc de joacă, înconjurat de copii, ceea ce era perfect adevărat. Era la complexul familiei, cu nenumărații copii ai fraților săi în jurul lui. Părea încântat s-o audă.

–Francesca, bună! Ce mai faci?

Auzindu-i vocea, ea a zâmbit.

–Mi-a mers grozav, i-a răspuns, cu glas tremurător.

Se simțea acum ca o proastă că l-a sunat. Probabil că în casă totul era bine. Cu toate acestea, nu-și putea explica scaunul făcut țăndări în living, nici părul zburlit de pe brațe. Se întreba dacă hoții au furat ceva. Dar dacă a fost un spărgător, de ce n-a sunat-o Eileen? Piesele din această ghicitoare nu se potriveau deloc.

–Am avut o vacanță grozavă. Tu cum ai petrecut?

–Minunat. Acum câteva zile am ajuns la Newport și asta este ultima noastră săptămână aici. N-o să-l recunoști pe Ian. Are trei metri.

Ea a zâmbit la această descriere, apoi a respirat adânc, ca să-și recapete calmul.

–Îmi pare rău că te deranjez și mă simt ca o proastă că te-am sunat. Dar abia acum vreo cinci minute m-am întors acasă și am avut un sentiment ciudat când am pășit înăuntru. Sună ciudat, dar ușa de la livingul meu era deschisă și cineva a zdrobit un scaun. Nimic altceva nu părea deranjat. Dar locul are un aer sinistru și n-am putut decât să mă năpustesc pe ușă afară. Stau pe treptele din față și mă simt ca o idioată, dar mi-e frică să intru în casă. Dacă e cineva înăuntru? Străini sau un spărgător. Am strigat-o pe Eileen, dar nu e acasă.

Alarma nu era pusă. Francescăi nici măcar nu-i trecuse prin cap s-o activeze și, dându-și acum seama de asta, s-a simțit din nou ca o proastă. A fost foarte slabă că l-a sunat, ca o domniță în pericol sau o ca lașă care stătea pe treptele din fața propriei case. Dar era speriată.

Chris n-a ezitat nici o clipă.

–Ai încredere în instinctul tău. Orice ar fi, nu te întoarce în casă. Cheamă poliția! Poate fi cineva înăuntru. Vara umblă o grămadă de spărgători care cred că lumea este plecată. Să chemi poliția imediat!

–O să creadă că sunt nebună, a replicat ea, simțindu-se ridicolă, deși se întreba dacă nu avea dreptate.

–Mai bine să fii ridicolă decât rănită sau împușcată de un spărgător în propria casă. Cheamă poliția! Și sună-mă imediat după ce au verificat.

–Bine.

Apoi a închis și a sunat la poliție. A anunțat că abia s-a întors din vacanță și că avea impresia că în casă ar putea fi un spărgător sau altcineva. Nu-și putea explica scaunul rupt, decât poate dacă unul dintre iubiții lui Eillen de pe internet s-a îmbătat și și-a pierdut mințile.

Cei de la poliție au liniștit-o, spunându-i că nu e nici o problemă, i-au dat instrucțiuni să nu se întoarcă în casă și au promis să ajungă în zece minute. Nu au avut însă nevoie decât de cinci minute; era o mașină cu două patrule din zonă. Le-a descris senzația pe care a avut-o și ce a văzut, iar ei i-au cerut să aștepte afară. Au întrebat-o dacă mai locuia cineva în casă. I-a descris pe ceilalți ocupanți ai casei și le-a spus că toți erau plecați, cu excepția unuia dintre ei, care a rămas în oraș și putea fi la serviciu, dacă nu cumva dormea sus. A descris planul casei și a precizat cine locuia acolo și unde. Eileen ocupa etajul de sus, dar toți ceilalți erau plecați. Amândouă patrulele au intrat, vigilente, cu armele în mâini, ceea ce i-a dovedit că au luat-o în serios. S-a gândit să-l sune pe Chris în timp

ce aştepta, dar nu voia să-l deranjeze din nou şi, mai mult decât probabil, se gândea că nu vor găsi nimic altceva decât un scaun rupt. Nu voia să pară isterică, aşa că a început să se liniştească singură. Evident că nu era nimic în neregulă, nu se întâmpla nimic, nu se auzeau focuri de armă, nici un spărgător n-a ieşit în fugă. S-a dat la o parte din dreptul uşii, iar după douăzeci de minute unul dintre poliţişti a ieşit. Făcuseră o cercetare minuţioasă. Ofiţerul a coborât încet treptele şi a privit-o pe Francesca cu o expresie greu de descifrat.

–Totul e în regulă? i-a zâmbit, simţindu-se din nou ridicolă.

Partenerul lui era încă înăuntru. Omul i s-a adresat încet, cu voce calmă.

–Instinctul dumneavoastră a funcţionat corect. Chiriaşa de la etaj este moartă.

Eileen, o, Doamne! Nu putea fi adevărat. Nu era cu putinţă. O clipă, a fost pe punctul să leşine. Poliţistul a condus-o din nou pe scări şi a ajutat-o să se aşeze. Era atât de palidă, încât bărbatul i-a cerul să-şi bage capul între picioare şi a ţinut-o aşa un minut, ca să-şi recapete respiraţia.

–Nu poate fi moartă, a spus Francesca, cu vocea înecată în lacrimi. Are doar douăzeci şi trei de ani.

Ca şi cum asta făcea lucrurile imposibile. Mintea Francescăi plutea într-o ceaţă groasă. Nu putea gândi.

–A fost bătută rău şi strangulată. Nu suntem siguri, dar probabil a fost violată. Am găsit-o goală în patul ei. E moartă de aproape trei zile. Aveţi idee cine putea să facă asta? Avea un iubit? Un fost soţ? Nu arăta că a făcut-o un străin. Foarte puţine lucruri sunt deranjate în casă. Două scaune şi cam atât.

Francesca se holba la el cu ochii mari.

–Avea un iubit foarte violent, dar când am văzut-o ultima oară, nu se mai întâlnea cu el de ceva vreme.

A bătut-o de două ori. Am plecat acum trei săptămâni și credeam că nu mai e cu el din iunie. Nu știam. Nu mi-a spus mereu totul despre asta. Probabil a fost cu el... sau cu cineva nou, pe care l-a cunoscut pe internet... făcea mereu asta...

El își nota, după care celălalt polițist l-a chemat înăuntru. În timp ce ei vorbeau, au sosit trei echipaje de poliție și o ambulanță.

–Știți cum se numește iubitul ei? a întrebat-o ofițerul, luând notițe, în timp ce toți ceilalți au intrat în casă.

–Brad. Brad Turner, cred. Era chiar un tip rău.

–Știți unde lucrează?

–Nu, habar n-am. Este mecanic de motociclete, dar asta este tot ce știu. Avea multe tatuaje.

–Vă amintiți cum arătau?

În timp ce se străduia să răspundă la această întrebare, a închis ochii, încercând să-l vadă din nou în minte. Asta a făcut-o să tremure și mai tare; avea senzația că i se făcea greață.

–Un vultur... un trandafir... un șarpe mare jos pe brat... câteva chestii chinezești... altceva nu-mi mai amintesc.

A deschis ochii din nou. Nu-și mai putea lua gândul de la Eileen, care zăcea sus, în cameră, omorâtă probabil de Brad. Ofițerul i s-a adresat cu un chip serios:

–Îmi pare rău că vă cer asta, dar o să avem nevoie de cineva care să identifice cadavrul, ca să fim siguri că ea este. Credeți că puteți s-o faceți?

Francesca s-a uitat la el cu ochi în care se citea groaza.

–Trebuie s-o fac?

Nu putea s-o vadă pe Eileen astfel. Nu mai văzuse nici un om mort până atunci.

–Numai pe dumneavoastră vă avem. Nu vrem să identificăm o altă persoană. Pentru noi toți este o străină într-un pat.

Francesca a dat din cap. Între timp a mai sosit un echipaj. Casa ei devenise scena unei crime și era plină de polițai. Patrula s-a întors din nou în casă, pentru un minut, iar ea, cu mâna tremurândă, l-a sunat pe Chris.

El i-a văzut numărul pe telefon și a răspuns imediat.

–Bună, Francesca! Ce au spus? Cale liberă? a întrebat-o plin de optimism.

Răspunsul ei a venit după o tăcere ce părea fără sfârșit.

–Eileen a murit. Cineva a bătut-o și a sugrumat-o, probabil a și violat-o. Probabil că s-a întâlnit iar cu Brad după ce am plecat eu. Sau cu altul, la fel de rău.

El a rămas tăcut un moment, șocat de veștile primite.

–Îmi pare foarte rău.

–Era doar un copil. Polițiștii vor să identific eu cadavrul și nu știu dacă pot. Ei spun că se poate să nu fie ea. Dar e goală, în pat.

Se agăța de un pai. Chris nu se îndoia că era ea și nici Francesca nu avea nici un dubiu. Voia să nu fie așa, dar era sigură că era.

–Vrei să mă întorc imediat? s-a oferit Chris. Pot să ajung în câteva ore.

–Nu, mă descurc. L-ai speria pe Ian. Când ai planificat să te întorci?

–În trei zile. Pot să-mi scurtez vacanța și să mă întorc mâine. Nu cred că ar trebui să fii singură.

–N-o să stau acasă. Nu mai pot. O să mă duc la hotel.

–Îmi pare rău că trebuie să identifici cadavrul. Dacă pot să aștepte, fac eu asta când mă întorc.

Nici el nu avea deloc dorința să facă așa ceva, dar s-ar fi dus pentru ea.

–Va trebui s-o identific. Ca să-i anunțe părinții.

Nu că tatălui ei i-ar fi păsat. Dar avea cinci frați și o mamă, și ei trebuiau să știe. Merita cel puțin asta. Eileen

îi dăduse numărul mamei ei, în caz că i se întâmpla ceva. Avea numărul în birou.

Doi polițiști au ieșit, apoi au ajutat-o să se ridice și au rugat-o să intre, după ce au întrebat-o dacă se simțea în stare. Eileen era pe o targă, în holul din față. Au întrebat-o dacă era gata și ea a aprobat tăcută, strângând mâna polițistului. El o sprijinea cu brațul, pentru cazul în care leșina; știau cât de dură era o astfel de experiență pentru oricine. Unul dintre polițiști a tras pătura și cearșaful și Francesca a recunoscut-o imediat. Avea fața zdrobită, dar putea fi recunoscută. Francesca a dat din cap, ei au acoperit-o la loc și au scos targa. Ea s-a așezat pe podea, iar ei au scos targa afară din casă, au băgat-o într-una dintre mașinile de poliție și i-au dat o sticlă de apă pe care o aveau la îndemână pentru astfel de situații. Știa că vecinilor li se putea părea că era arestată, dar nu-i păsa. Când l-a sunat din nou pe Chris, plângea.

–Ea e. Aproape i-a distrus fața.

–Îmi pare rău. Ce-ar fi să-l las pe Ian aici cu verii lui și să vin în oraș? Nu vreau să fii singură acolo.

–Mulțumesc, a fost tot ce-a putut îngăima și a închis.

Au condus-o pe Francesca la secție și au pus-o să semneze declarația. După descrierea ei, au făcut portretul robot al lui Brad și au pus peste tot afișe cu el. După ce Francesca le-a dat numărul de telefon pe care îl avea în birou, au sunat-o pe mama lui Eileen. Apoi casa a fost închisă. Mama lui Eileen voia ca fiica ei să fie incinerată, și cenușa trimisă la San Diego. Nu aveau să fie nici funeralii, nici serviciu memorial în New York. Ea nu avusese prieteni, în afară de colegii ei de apartament și de bărbații întâlniți pe internet. În cele din urmă, obsesia ei pentru internet o ucisese. Francesca știa că, dacă nu era Brad, putea fi oricare altul întâlnit pe internet. Riscase prea mult. Nu-i venea să creadă, dar fetița dulce din vecini, cu pistrui și părul roșcat strâns în coadă, dispăruse. Părea

atât de nevinovată și de drăguță în ziua când Francesca plecase. Ultima oară când a văzut-o, iar ea îi făcea cu mâna de pe scări.

Poliția a dus-o pe Francesca la hotelul Gansevoort. Ea și-a luat o cameră și s-a închis acolo, tremurând. Nu voia să se întoarcă acasă. I se părea că trecuseră ore întregi de când l-a sunat pe Chris. Pierduse măsura timpului. Apoi el i-a telefonat, de pe drumul de la aeroport, vrând să știe cum se simțea. A ajuns în câteva minute. Ea i-a deschis ușa și aproape i-a căzut în brațe. El a sprijinit-o, apoi s-au așezat amândoi pe pat, iar Francesca a izbucnit în lacrimi.

–Copil prost, a fost tot ce a reușit și el să spună.

Era furios și trist în același timp. Același lucru i s-ar fi putut întâmpla lui Kim de zeci de ori. Continua să aibă noroc, dar totul până într-o zi. Atunci se va duce ca Eileen, doar cu un ac în braț, și Ian va rămâne cu inima zdrobită. Le ura pe toate aceste ființe dependente pentru riscurile pe care și le asumau, pentru oamenii pe care îi răneau, pentru inimile pe care le zdrobeau, pentru toate lacrimile care se vărsau pentru ele. În seara aceea, Francesca a plâns până a adormit în brațele lui. S-a întins pe pat alături de ea și a ținut-o în brațe, la fel cum făcuse de nenumărate ori cu Ian. De dimineață, ea a primit un telefon de la poliție. Îl prinseseră pe Brad. Îi comparaseră amprentele cu cele de la locul crimei. Amprentele se potriveau. El era. Ar fi trebuit să facă analiza ADN-ului, dar totul se potrivea. Concluzia era cât se poate de limpede. Brad o omorâse pe Eileen.

capitolul 14

Când s-a trezit, Francesca se simțea ametită și confuză și i se părea că visase tot ceea ce se întâmplase. Adormise îmbrăcată, alături de Chris, în camera pe care o închiriase la Hotel Gansevoort. Când a deschis ochii, s-a întors să-l privească. El stătea întins alături de ea și era treaz.

–Am visat?

Drept răspuns, el a clătinat din cap. Nu era cu putință. Nu s-a putut întâmpla. Nu era corect. Eileen era moartă. Nebunia ei cu internetul o ucisese. Dar nu doar asta, ci și înspăimântătoarea determinare cu care o făcea, dependența ei de băieții răi și obișnuința de-o viață cu violența. Toate contribuiseră la sfârșitul ei tragic. Toți cunoșteau o mulțime de oameni drăguți care se întâlneau pe internet, se îndrăgosteau și se căsătoreau. Dar printre cei buni se amestecau și cei îngrozitor de răi, iar Brad era unul dintre ei. Eileen devenise prea dependentă de el și de abuz ca să se mai poată salva. Se întorsese de prea multe ori la el. Până și o singură dată ar fi putut fi prea mult.

Chris vorbise cu cei de la poliție și aflase că Brad nu fusese încă acuzat oficial de omor, ci doar suspectat. Polițiștii voiau ca Francesca și Chris să-l identifice dintr-un șir, iar a doua zi urma să fie deferit justiției. Se efectuaseră deja testele ADN din probele de piele prelevate de la el, pentru a fi comparate cu fragmentele găsite sub unghiile lui Eileen. Rezultatele parțiale aveau să fie gata în trei zile. Trupul ei fusese dus la morgă și, peste câteva zile, după autopsie, urma să fie incinerată. Cu inima sfâșiată, Francesca nu se putea împiedica să se întrebe ce se mai putea face. Orice ar fi făcut, tot moartă era. Își aducea aminte cum făcuse origami cu Ian. Deodată, i-a venit

în minte scena din ziua precedentă, când a identificat-o. Amintirea a fost atât de oribilă, încât a luat-o la fugă spre baie și a vomitat din nou. Stătea în genunchi pe podeaua băii, iar Chris o freca pe spate și îi ridica părul, oferindu-i un prosop.

–Îmi pare rău, s-a scuzat ea, ștergându-și fața.

El a dat din cap.

–Mie îmi pare rău pentru ea. Legăturile bazate pe abuz sunt un lucru îngrozitor. Abuzul psihic este foarte periculos și creează dependență. Oamenii nu se pot desprinde ori se întorc, și în acest fel ei își conving agresorul că este un om bun pe care ei nu-l merită. Întotdeauna sunt acuzați. Și uneori sunt uciși. Pur și simplu n-a fost destul de puternică sau destul de sănătoasă la cap ca să nu se mai vadă cu el.

Amândoi știau că fata fusese bătută prea des. Francesca s-a întors în pat și s-a întins. Până și gândul de a se ridica i se părea prea mult. Voia să zacă acolo pe vecie, cu Chris lângă ea, mângâindu-o pe păr.

Când Chris a sunat pe mobil, Marya și Charles-Edouard tocmai se întorceau de la o plimbare în grădină și se pregăteau să prepare micul dejun. Marya era în birou și nu se grăbea să răspundă. Nu aștepta nici un telefon important, voia să se bucure de Charles-Edouard și era încă într-o dispoziție de vacanță. N-a recunoscut numărul, dar s-a gândit totuși să răspundă și a rămas surprinsă să audă vocea lui Chris.

–Bună, Marya, a salutat-o el cu o voce răgușită, posomorâtă.

Nu dormise prea mult în noaptea trecută, căci dorise să rămână treaz și s-o vegheze pe Francesca. Ea se trezise de mai multe ori plângând, iar el era obosit și trist.

–Ce surpriză plăcută, a spus fericită Marya. Ce face Ian? Unde sunteți? Eu sunt încă în Vermont.

Nu mai vorbise cu el de când plecaseră cu toții din New York, în vară.

–Sunt la New York, cu Francesca, a răspuns Chris, calm.

Francesca asculta convorbirea. Ea îl rugase să sune.

–Ian e la Vineyard. Mă duc după el peste vreo două zile.

–S-a întâmplat ceva rău? Francesca este bine?

Maryei i se părea ciudat faptul că Chris era cu Francesca, dar o intrigau și felul în care i-o spunea și faptul că glasul lui părea supărat.

–S-a întors ieri. Îmi pare rău că te sun cu vești rele, dar s-a întâmplat ceva îngrozitor în casă. Eileen a fost omorâtă acum câteva zile, probabil de Brad.

–O, Doamne, ce grozăvie!

Ochii Maryei s-au umplut pe loc de lacrimi, imaginându-și cele întâmplate. Era o fetiță atât de dulce, de prostuță și de nevinovată. Charles-Edouard o privea cuprins de îngrijorare, cu ochii întrebători.

–Francesca a găsit-o?

Spera că nu. Nu-și putea închipui ceva mai zguduitor decât asta.

–Când s-a întors acasă din vacanță, a avut senzația că era ceva în neregulă. M-a sunat pe mine și i-am zis să aștepte afară și să cheme poliția. Ei au găsit-o. Era moartă în camera ei. A bătut-o și a strangulat-o. L-au prins. Astăzi trebuie să-l identificăm.

Nu a mai adăugat și că Francesca identificase cadavrul cu o zi înainte. Întinsă pe pat, ea asculta discuția cu ochii închiși, îngrozitor de palidă, și el o ținea de mână. Erau doi prieteni foarte triști, și el era bucuros să-i poată fi alături.

–Vrei să ne întoarcem? Am putea ajunge acolo în câteva ore.

Chris a remarcat acel „ne", dar a crezut că era tulburată din cauza emoțiilor puternice stârnite de veștile îngrozitoare despre Eileen.

–Nu poți face mare lucru. Suntem bine.

Erau doar vorbe, pentru că nici unul dintre ei nu se simțea deloc bine.

–Sunteți acasă?

Ceea ce se întâmplase era absolut șocant și ea nu era deloc sigură că era în stare să se întoarcă la New York.

–Suntem la hotelul Gansevoort, a răspuns el calm.

Poliția le dăduse numele unei firme specializate, care făcea curățenie după cazuri de crimă. Imediat ce poliția ridica toate probele de care aveau nevoie și după ce făceau fotografii, cei de la firmă veneau și înlăturau orice urmă a crimei. Aveau nevoie de câteva zile. Dacă era nevoie, zugrăveau din nou camera. O făceau adesea când existau urme de gloanțe. Lui i se părea o slujbă macabră.

–Când o să te întorci, totul va fi în ordine.

Dar, în ordine sau nu, Eileen n-avea să mai fie niciodată acolo. Dimineață, Francesca își dăduse clar seama că nu mai voia să închirieze nimănui camera. Nici ea nu mai voia s-o vadă niciodată, ar fi întristat-o prea tare. În pofida nebuniei ei cu bărbații, ținuse cu adevărat la Eileen, o luase sub aripa ei, în casa ei. Iar acum ea era moartă.

–Îmi pare atât de rău, a spus Marya încă o dată. Nu vreau s-o bat la cap pe Francesca, dar dacă pot face ceva, sună-mă. Dacă o ajută, mă urc în mașină și ajung în câteva ore. O să încerc să mă întorc în câteva zile. I-a sunat cineva pe părinți?

–Poliția. După autopsie, corpul va fi incinerat, și cenușa trimisă părinților. Nu se fac funeralii la New York.

–Poate facem o mică slujbă între noi, a propus ea nehotărâtă, prea tulburată ca să se gândească la altceva acum. L-a rugat să-i transmită Francescăi toată dragostea ei și au închis.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Charles-Edouard, cu o privire preocupată.

–Eileen, fetița de la etajul de sus, pe care ai cunoscut-o, a fost omorâtă în casă. Bătută și strangulată.

–De un spărgător?

–Ei cred că a fost bărbatul cu care se întâlnea. L-au reținut și este acuzat de crimă. A bătut-o foarte rău de două ori.

Marya părea bolnavă. S-a așezat pe canapea cu o expresie absentă. Charles-Edouard a venit lângă ea, a înconjurat-o cu brațul și a strâns-o la piept. Era un început trist pentru prima zi a noii lor vieți. Începuturi și sfârșituri, nașterea unei prietenii și moartea unei femei tinere. Amărăciunile și plăcerile vieții. Și întâmplarea asta era ceva foarte amar. Marya s-a uitat în ochii lui, s-a ghemuit la pieptul lui și a început să plângă.

La secția de poliție, alinierea a durat foarte mult și, când au fost aduși, cei care trebuiau identificați alcătuiau un grup pestriț de bărbați. Erau doi înalți, unul scund și trei de înălțime medie. Toți aveau tatuaje. Unul avea părul lung. Trei erau acuzați de altceva, unul era polițist sub acoperire, altul era proaspăt eliberat și unul era Brad. Amândoi l-au recunoscut imediat, atât din profil, cât și din față. De cealaltă parte a oglinzii, bărbații aliniați și-au schimbat locul, dar Chris și Francesca au confirmat identificarea fără nici un dubiu. El era. Apoi au fost scoși din cameră. Se terminase. Brad avea să fie dus în fața instanței a doua zi. Chris și Francesca puteau să plece.

Pentru că aveau nevoie să ia aer, s-au întors la hotel pe jos. În timp ce se plimbau, a sunat Ian. Chris l-a asigurat că totul era în regulă, iar Francesca i-a transmis că-l iubește. Ian știa că tatăl lui a trebuit să vină la New York pentru că avea treabă și ca s-o ajute pe Francesca cu casa. Nu voia să-l sperie, crezând că s-a întâmplat ceva cu mama lui în arest. Ian își făcea întotdeauna griji pentru

ea, și pe bună dreptate. Acum era acuzată de omor prin imprudență. Până și Chris se îndoia că tatăl ei o putea scăpa de așa ceva. După cum nimeni nu fusese în stare s-o oprească, s-o influențeze ori s-o salveze pe Eileen. Femeile înclinate spre autodistrugere se întorceau mereu la sursa chinurilor lor, iar Chris o știa prea bine.

Poliția le-a comunicat că locuința va fi curată pe la mijlocul săptămânii. Până atunci s-au decis să rămână la hotel. Înainte să se ducă să-l recunoască pe Brad, Chris își luase și el o cameră la hotel. Îi era indiferent dacă o folosea sau nu, dar putea să aleagă și nu-i păsa nici dacă dormea pe un scaun în camera Francescăi în fiecare noapte. De asta venise de la Vineyard, ca să fie lângă ea. În drum, au ocolit cu grijă casa, pentru că Francesca nu era sigură că voia s-o mai vadă. Se întreba dacă nu cumva acest sentiment avea s-o bântuie toată viața, dacă vor putea trăi liniștiți. Nu era sigură.

Pentru că nu mai mâncase nimic din ziua trecută, Chris a reușit în cele din urmă s-o convingă să meargă la Da Silvano, un restaurant italian, să mănânce niște paste. Au ales o masă departe de forfota obișnuită într-un restaurant popular, dar ea nu s-a putut atinge de mâncare. Nu se putea gândi decât la Eileen. Apoi s-au întors pe jos la hotel, și Chris a dat drumul la televizor. Era un meci de baseball l-a care s-a uitat din scaunul de lângă pat, în timp ce ea a ațipit. S-a răsucit de câteva ori, a avut coșmaruri de două sau de trei ori, s-a sculat ca să se ducă la baie, dar în cele din urmă s-a liniștit și a dormit până dimineață. El a moțăit în scaun, îmbrăcat, cu televizorul deschis. A doua zi, amândoi se simțeau mai bine.

Au comandat micul dejun în cameră, apoi a sunat Marya, care voia să știe cum se simțeau. De data asta a vorbit cu Francesca și amândouă au plâns-o pe Eileen. Discuția i-a amintit Francescăi ce dor îi era de Marya. Ea însă nu a scos un cuvânt despre relația cu Charles-Edouard,

pentru că veștile bune nu păreau deloc potrivite într-un moment când erau atât de supărați.

–Vrei să vii cu mine la Vineyard câteva zile? i-a propus Chris la micul dejun, dar Francesca a refuzat.

–Nu știu ce vreau să fac. Nu vreau să văd oameni. Trebuie să deschid galeria și să mă întorc la muncă.

Era recunoscătoare că voia s-o facă să se gândească la altceva. Dacă simțea nevoia să plece, putea să se ducă să stea la tatăl ei, în Connecticut. El și Avery tocmai se întorseseră de la Aspen.

În aceeași după amiază a sunat-o pe Avery și i-a spus ce s-a întâmplat. Ea a fost îngrozită, dar s-a mulțumit doar să remarce, pe un ton liniștit:

–Poate că până la urmă ideea cu chiriașii n-a fost una prea grozavă.

Îi părea foarte rău pentru Francesca și se întreba dacă de-acum înainte va mai putea locui în casă. Francesca întorcea aceeași întrebare pe toate părțile. Nu era sigură. Avea să vadă cum se va simți la întoarcere.

–Ce-ai de gând să faci acum? Să vinzi casa?

Părea o decizie mult prea dură, dar a trăi într-o casă unde o tânără pe care toți o plăceau fusese omorâtă nu era deloc ușor pentru nici unul dintre ei. Prea multe amintiri triste o legau de casă. Avery se gândea că poate nu mai merita să lupte pentru ea. A întrebat-o dacă a vorbit cu Thalia.

–Nu încă, a răspuns ea, oftând. Nu sunt sigură că vreau s-o fac. Nu e nevoie să știe. N-o să facă altceva în afară să mă hărțuiască, să-mi spună că a avut dreptate tot timpul, să mă toace că ideea de a păstra casa și de a avea chiriași a fost una proastă și să mă preseze să vând. Vreau să mă hotărăsc singură dacă vreau s-o vând. Pur și simplu încă nu știu.

–O să știi când o să vină momentul. Dacă nu ești sigură că vrei s-o vinzi, înseamnă că e prea devreme.

–Așa e, nu sunt. Încă îmi iubesc casa. Urăsc doar ce s-a întâmplat în ea. M-am tot întrebat dacă nu puteam face și altceva pentru ea sau dacă nu trebuia să fiu mai dură. Dar eram doar o colocatară, proprietăreasa ei, nu mama ei. Nu-i puteam interzice să-l întâlnească. Tot ce puteam face era să-i spun că n-avea voie să-l aducă în casă, dar oricum a făcut-o când eu n-am mai fost acolo. Și am implorat-o să mă lase s-o ajut și să înceteze să mai agațe tipi pe internet. Cred că era mult mai complicată decât părea, din cauza unei povești urâte de abuz din copilărie. Poate că era atrasă de astfel de bărbați și l-ar fi găsit oricum pe Brad. Nu avea nevoie de internet pentru asta. Toți avem secretele și problemele noastre și suportăm consecințele. Eu mă străduiesc și acum să trec peste întâmplarea cu Todd, Marya vrea să uite de moartea soțului ei, Chris se luptă cu dependența de heroină a fostei neveste și încearcă să-și apere fiul. Toți avem zbaterile noastre și cred că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. N-au fost nici pentru Eileen. Și uite ce i s-a întâmplat.

Francesca plângea în timp ce vorbea. Ținuse foarte mult la Eileen. Și până la ea nu-i murise nici un prieten. Era îngrozitor să mori așa, bătut și sugrumat în propriul pat. Omul acela dăduse nenumărate dovezi că era periculos, iar ea încercase s-o întoarcă din drum, ceea ce ar fi fost lucrul cel mai normal și mai sănătos pe care putea să-l facă. Pur și simplu, Eileen era bolnavă, dependentă de Brad și de abuzul lui, de aceea a trebuit să plătească. Avery i-a amintit că statisticile referitoare la bărbații care abuzează și femeile abuzate erau îngrozitoare. Șaptezeci și cinci la sută dintre bărbații care le amenințau cu moartea pe femeile cu care se combinau chiar ajungeau la crimă. Eileen nu mai era acum fata dulce și pistruiată de la ultimul etaj, ci încă o dată statistică. Jocul ei de-a

întâlnirea cu străinii și modul greșit în care îi aprecia o duseseră la moarte.

A doua zi, Chris s-a întors la Vineyard, ca să-l ia pe Ian, promițându-i că se va întoarce repede. Dar Francesca insista că se simte bine. A deschis galeria și a păstrat camera de la Gansevoort. Maryei i-a cerut să nu se grăbească. Nu aveau nimic de făcut. Camera lui Eileen fusese golită, curățată și zugrăvită, iar mobila aruncată. Lucrurile ei au fost puse într-o cutie și trimise la San Diego, după ce poliția le-a controlat și a luat tot ce trebuia ca dovadă. Francesca a decis să încuie camera și s-o sigileze. N-a vrut nici măcar să intre în ea. Pentru moment, ultimul etaj al casei era închis. Nu-și putea închipui că cineva ar vrea să trăiască acolo, știind că în cameră a fost omorât un om. Asta însemna că va trebui să plătească jumătate din taxa pe ipotecă, în loc de un sfert, ca în perioada când erau patru. Tot atât plătea și când locuia cu Todd. Dar nu-și putea închipui cum avea să se descurce acum. Nu voia alt chiriaș în locul lui Eileen, erau de ajuns Chris, Marya și, desigur, Ian. Erau adulți, gândeau corect, duceau vieți normale și nu-i puneau în pericol nici pe ceilalți, nici pe ei. N-ar mai fi putut trece din nou printr-o traumă cu cineva ca Eileen, indiferent cât de mult ținea la ea. Și nici nu poți bănui niciodată ce face un om în intimitate. Nici ea, nici Marya, nici Chris nu aveau o relație sau un partener. Erau trei adulți pe picioarele lor și un copil, pe care toți îl iubeau. Eileen fusese prea imatură și prea bolnavă ca să fie responsabilă, iar Francesca se învinuia că nu a înțeles asta mai repede, înainte să se întâmple ce s-a întâmplat. Poate că dacă ar fi dus o altă viață n-ar fi fost omorâtă. Ei au lipsit toată vara și ea a rămas pradă ușoară pentru Brad.

Poliția a informat-o că Brad a fost acuzat și trimis în judecată. La sfatul avocatului din oficiu, care l-a reprezentat,

a pledat nevinovat. Voia să se apere în instanță, cu toate că i-au spus că poate să-și schimbe declarația și să pledeze vinovat, ca să obțină o pedeapsă mai mică. Dar, fiind vorba de o crimă făptuită cu sânge rece, nu avea prea multe șanse. Testele ADN inițiale îl legau de crimă. Până la judecată putea trece și un an, iar el ar fi trebuit să rămână în arest fără drept de cauțiune. Asta i-a amintit de fosta nevastă a lui Chris, care era încă în închisoare, așteptând să fie judecată. Încercaseră să negocieze, dar procurorul districtului n-o lăsase să-i scape. Era acuzată că s-a drogat și l-a drogat și pe cel pe care îl aproviziona. Fusese o scenă oribilă. Iar bietul Ian îl văzuse pe omul acela murind și pe propria mamă aproape moartă. Băiatul îi mărturisise lui Chris că i-a văzut cum se drogau, că îi mai văzuse și altă dată. Chris intenționa să folosească toate aceste dovezi în procesul pentru custodie. Nu voia ca fiul lui să trăiască alături de o femeie care se droga în fața lui, chiar dacă îi era mamă, înconjurat de dealeri de droguri sau de dependenți. Și, când va ieși din închisoare, avea de gând să ceară să i se dea dreptul numai la vizite supravegheate. Nu mai voia să-l lase niciodată pe Ian singur cu ea. Și nu mai spera că va fi vreodată curată. În pofida tuturor dezintoxicărilor la modă pe care le făcea de două ori pe an, nu fusese niciodată curată. Părinții îi cereau să renunțe, ca și el, dar ea nu se lăsa. Era mult prea dependentă ca să-i pese. Tot ce voia erau drogurile, indiferent de preț. Exact așa cum Eileen îl voia pe Brad. El era drogul ei, la fel de mortal cum fusese heroina pentru prietenul mamei lui Ian. Acum, amândoi erau morți.

Îngrijorat că a lăsat-o singură, Chris a sunat-o pe Francesca de mai multe ori de la Vineyard. Ea se întorsese acasă între timp. L-a sunat și ea, asigurându-l că se simțea bine. N-a recunoscut că nu putea fi fericită decât în clipa când el și Marya se vor întoarce la New York și că îi era foarte greu singură.

Marya nu se grăbea să se întoarcă, gândindu-se cât de trist avea să fie. Încă nu-i spusese Francescăi noutățile, pentru că simțea că nu era momentul potrivit. Trăia fericită cu Charles-Edouard în Vermont și se bucura de noua lor relație. De când era aproape divorțat, nimic nu le mai stătea în cale. Charles-Edouard și-a sunat de două ori avocatul de la Vermont și totul mergea bine. Nevastă-sa voia să scape cât mai repede, ca să se poată mărita cu ajutorul lui. Voia jumătate din averea lui Charles-Edouard și, după treizeci de ani de conviețuire, el considera că era corect. Era destul de bogat încât să împartă averea pe din două cu Arielle și să-i mai rămână destul cât să ducă o viață confortabilă. Se mulțumeau cu atât și Marya nu-i cerea nimic. Nimic în afară de o viață bună, iar începutul era foarte bun. După ce rămăsese fără John, nu se gândise niciodată să-și încheie viața alături de el sau de oricine altcineva. Totul era o surpriză uriașă, o schimbare incredibilă, dar amândoi erau pregătiți, erau flexibili și toleranți cu ciudățeniile celuilalt. Erau amândoi oameni cu inimi de copil, cărora le plăcea viața, și acum se iubeau mai mult decât prieteni. El continua să vrea să se căsătorească și încerca s-o convingă și pe ea. Dar ea era decisă să aștepte dovada că-i era credincios și că era în stare să rămână astfel. După treizeci și șase de ani de căsătorie fericită cu John, nu era dispusă să se mărite cu cineva care s-o înșele, nici măcar să stea cu el. Iar Charles-Edouard își înșelase toată viața soția și nici nu încerca altceva. Spunea că era o tradiție la care contribuise și faptul că nu și-a iubit nevasta. Dar Maryei nu-i păsa, nu voia să împartă viața cu un bărbat care avea aventuri. Dar el îi jurase că va renunța.

S-au distrat minunat în Vermont, au făcut excursii în împrejurimi și au luat telefericul spre muntele Stowe. Au fost împreună în New Hampshire. Au mâncat homari și feluri simple în hanurile din zonă. Au mers la piața

fermierilor, au gătit acasă, au tras la sorți cine să gătească, iar la unele feluri au colaborat. Au încercat rețete pentru carte, au plantat legume în grădină, au cules flori, au făcut plimbări lungi, au înotat în lacul din apropiere, au pescuit și au preparat peștele, s-au scăldat în izvoare și au făcut dragoste cel puțin o dată pe zi, ceea ce a uimit-o pe Marya. Charles-Edouard era un bărbat foarte sexy, cu energia unui bărbat mult mai tânăr, și știa cum s-o pună în valoare. Atenția pe care i-o dădea și dragostea pe care o împărtășeau au revigorat-o și întinerit-o pe Marya. Singura pată întunecată în perioada petrecută împreună au fost veștile despre moartea lui Eileen. Marya era foarte tristă și se ducea la biserică împreună cu Charles-Edouard ca să se roage. Când aprindea o lumânare pentru sufletul ei, începea să plângă. Îi era dor de Eileen. Se întreba dacă Francesca avea de gând să ia un alt chiriaș în locul ei.

Când au plecat din Vermont, după Ziua Muncii, la sfârșitul săptămânii, Marya arăta bine, bronzată și fericită, iar ochii de un albastru strălucitor ai lui Charles-Edouard străluceau pe fața bronzată, făcându-i părul să pară și mai alb. Când au coborât din mașină în strada Charles nr. 44, el purta o cămașă albastră, blugi și espadrile, și un pulover roșu pe umeri. Au descărcat valizele și sacoșele cu cumpărături, pline de legume proaspete și fructe din grădina ei și din piața fermierilor din Vermont. Marya a oftat când s-a uitat la casă, gândindu-se cât de diferită va părea fără Eileen. Ea le dăduse tuturor putere cu tinerețea ei.

Când au urcat cu bagajele, Chris și Ian erau acasă. S-au mirat să-l vadă pe Charles-Edouard, dar era clar că fusese în Vermont cu Marya. Chris nu și-a dat seama de ce, dar păreau mai fericiți ca oricând împreună. Părea că se potrivesc perfect.

–Bine ați venit acasă, a strigat Chris, coborând scările, când i-a auzit intrând.

Ian a apărut în viteză din bucătărie, cu mustăți de lapte și o prăjitură în mână. Îi zâmbea Maryei cu gura până la urechi și a sărit imediat în brațele larg deschise ale lui Charles-Edouard.

–Am un ou în ureche! a strigat agitat, iar Charles-Edouard a scos o monedă și i-a întins-o.

–Vinzi oul? l-a întrebat, sărutându-l pe băiat pe amândoi obrajii, apoi l-a îmbrățișat pe Chris.

Se obișnuiseră cu manifestările exuberante ale francezului. Ian i-a ajutat să care sacoșele cu mâncare în bucătărie, în timp ce Chris îi șoptea Maryei că nu i-a spus nimic lui Ian despre Eileen. Îi zisese doar că ea s-a mutat în California, ca să fie alături de părinți, ceea ce era adevărat. Nu-i explicase că s-a întors într-o urnă, sub formă de cenușă. Ideea că a fost omorâtă în casă l-ar fi speriat pe Ian, care trecuse deja prin destule traume cu mama lui. Marya a acceptat fără discuție și i-a atras atenția lui Charles-Edouard să nu-i pomenească nimic de crimă și nici despre moartea fetei. Era o situație tristă pentru toți. L-a îmbrățișat și ea pe Chris, schimbând o privire caldă, plină de iubire și de înțelegere.

–Deci, cum v-a mers astă-vară? i-a întrebat. Noi ne-am distrat grozav la Vineyard.

Arătau bine amândoi. Erau sănătoși și bronzați, ca și ea. Cu excepția tragediei care se întâmplase cu Eileen, toți avuseseră o vacanță reușită.

–Ne-am distrat grozav în Vermont, a spus Marya, strălucind, și Europa e întotdeauna minunată. M-am întors de o lună. Mi se pare că a trecut o veșnicie.

Chris și Ian se întorseseră de la Vineyard cu o săptămână în urmă. În casă nu existau urme de spargere. Camera lui Eileen de la etaj fusese încuiată. Și până la urmă, Francesca își cumpărase mobilă pentru living, ca s-o înlocuiască pe cea luată de Todd cu opt luni înainte. Acum era o cameră foarte plăcută și, cu toată nenorocirea

cu Eileen, se hotărâse să nu vândă casa. L-a anunțat de decizia luată pe Chris când a venit acasă. A fost o tragedie, dar vor merge mai departe. Chris a fost de acord cu decizia ei, simțindu-se ușurat. El și Ian erau fericiți acolo. Pentru ei era cea mai bună formulă și nu-și putea imagina viața fără prietenia Maryei și a Francescăi, mătuși iubitoare pentru Ian, cu toate că știa că băiatului îi era dor și de Eileen, de poveștile pe care i le citea, de păsările origami pe care i le făcea.

Și așa cum se întâmpla când Marya era acasă, s-au adunat cu toții în bucătărie. Ea a pus la încălzit supa de ciuperci pe care o pregătise de dimineață în Vermont, înainte să plece. Mirosea minunat. Charles-Edouard s-a jucat cu oul lui Ian, care țipa încântat. Dintr-odată, casa s-a umplut din nou de mirosuri plăcute, de bucurie, de zgomot și de râsete. La întoarcere, lui Chris și lui Ian casa li se păruse foarte tristă. Acum era mult mai bine. Marya și Charles-Edouard le redaseră energia și pofta de viață. Fără ei era prea multă liniște.

Când s-a întors de la serviciu, în clipa în care a descuiat ușa de la intrare, Francesca i-a auzit râzând în bucătărie. Văzând-o pe Marya, i s-a întors și ei zâmbetul pe față. Pusese deja în cuptor puiul pentru cină. Charles-Edouard aranja pe o farfurie niște pateu preparat de el și, când a văzut-o pe Francesca, a luat-o în brațe și a sărutat-o.

–Ahhh! Castelana! a întâmpinat-o el încântat.

O numea „stăpâna castelului". Casa din strada Charles nr. 44 nu era nici pe departe un castel, dar era căminul lor și îl iubeau.

–Îți stă minunat bronzată, Francesca.

Și părul ei semăna cu un fuior de aur.

Vorbeau cu toții în același timp, iar Marya se învârtea prin bucătărie. Se făcuse puțină dezordine, așa că a aranjat lucrurile și apoi a pus fiecare obiect în sertar. Pe urmă a văzut că laptopul din bucătărie dispăruse.

Francesca îl dăduse poliției ca să caute dovezi. Fiecare avea computerul lui în cameră și, oricum, nu era nevoie de unul în bucătărie. Marya bănuia doar că a dispărut din cauza lui Eileen.

Cei cinci nu se puteau opri din vorbit, voiau să afle totul și, pentru prima oară de când Francesca se întorsese din Maine, casa răsuna de viață, de fericire și de veselie. Fiecare contribuia la asta cu farmecul lui și împreună alcătuiau o familie.

În timp ce luau cina la masa din bucătărie, străduindu-se să nu simtă lipsa lui Eileen, Francesca a observat că se schimbase ceva în relația dintre Charles-Edouard și Marya. N-a scos o vorbă la masă, dar, în timp ce spălau farfuriile de supă, i-a șoptit Maryei:

–Am înebunit eu, sau între tine și Charles-Edouard s-a întâmplat ceva?

Nu era nimic bătător la ochi, dar se observa. Chris își dăduse și el seama, dar n-ar fi întrebat niciodată. Era mult prea politicos.

Marya a zâmbit ca un copil prins cu o șotie și a răspuns tot în șoaptă:

–Nevastă-sa l-a părăsit astă-vară. A depus actele de divorț și are de gând să se mărite cu principalul lui ajutor.

Francesca a făcut ochii mari, uimită.

–O, Doamne, vorbești serios?

De emoție, ridicase puțin glasul, dar s-a corectat imediat.

–Ai de gând să te măriți?

–Încă nu știu. Vreau să văd dacă e în stare să-mi fie credincios mai mult de cinci minute. Dar suntem fericiți și ne simțim bine. Abia s-a întâmplat. A venit în Vermont acum câteva săptămâni. Totul e foarte nou pentru mine.

În timp ce vorbea, părea frumoasă și tânără. Charles-Edouard se uita la cele două femei care șușoteau

la chiuvetă, bănuind despre ce vorbeau. I-a zâmbit Maryei.

Când s-au așezat din nou și Marya a servit puiul, a privit-o pe Francesca și i-a zâmbit cu căldură.

–Ți-a spus Marya?

Ea a aprobat din cap, foarte încântată pentru amândoi, în timp ce Chris se făcea că nu pricepea.

–Mă bucur pentru voi, le-a zis ea, privindu-i cu drag, apoi l-a sărutat pe amândoi obrajii, după obiceiul francezilor. E o veste minunată.

–Mi-a scăpat ceva? a întrebat Chris derutat. S-a întâmplat ceva cu voi doi vara asta?

Lui așa i se păruse încă de la început.

–Ne-am îndrăgostit. Nevastă-mea a divorțat.

Francezul se uita la Chris cu un aer tare fericit.

–Vă felicit pe amândoi! a spus Chris, zâmbind. Mă bucur pentru voi.

Se bucura cu adevărat, dar nu-l interesa să fie în pielea lor. El o terminase cu dragostea pentru totdeauna. După experiența cu Kimberly, iubirea nu mai era decât o vorbă goală pentru el. Susținuse mereu că nu-i ducea lipsa. Avea o viață liniștită și normală, împreună cu Ian.

–Emoționant! Când s-a întâmplat?

–În Vermont, a intervenit Marya.

Charles-Edouard s-a ridicat, a turnat șampanie pentru toată lumea și au toastat pentru cuplu. Apoi Francesca i-a privit și a cerut să țină și ea un toast. Când a făcut-o, avea un nod în gât.

–Pentru Eileen. Sper că acum se află într-un loc mai bun, a rostit încetișor, și ei au ridicat solemn paharele, luând o înghițitură.

–De ce s-a mutat în California? a întrebat Ian, trist. Mi-e dor de ea. Era drăguță.

–Da, era, a fost de acord Francesca. Uneori oamenii pe care îi iubim se mută, a spus ea simplu.

Ian a aprobat-o și a început să-și taie puiul. Apoi au vorbit despre Marya și Charles-Edouard, despre vara lor și planurile pentru toamnă. Ian începea clasa a treia, Francesca avea de organizat o expoziție dificilă la galerie și pe deasupra două expoziții personale, apoi, voia să se ducă la Art Basel, în Miami, în decembrie. Charles și Marya aveau de scris cartea. Pentru prima oară după multe săptămâni, în strada Charles nr. 44, viața intra în normal. Eileen nu fusese uitată, n-avea să fie niciodată, dar viața mergea înainte.

capitolul 15

La îndemnul Maryei, în săptămâna care a urmat după ce s-a întors din Europa, Francesca a invitat-o la cină pe Thalia. Oricum voia s-o vadă, trebuia s-o facă, și era mai simplu ca acest lucru să se întâmple la o cină pregătită de Marya și Charles-Edouard.

Thalia a acceptat încântată. Le-a povestit că a avut o vară încântătoare. Îi trimisese Francescăi mai multe e-mailuri și o sunase de vreo două ori, ceea ce însemna mult pentru ea. Rareori păstra legătura cu ea când era plecată. De obicei, când era cu prietenii, uita de familie. Niciodată invers. Stătuse la Veneția mai mult decât plănuise și se distrase grozav. La cină s-a bucurat cu adevărat de masa pregătită de Marya și Charles-Edouard. Flirta cu el de câte ori vorbeau, dar părea mai puțin insistentă. Nu mai purta rochie scurtă și tocuri înalte, ci își pusese un pulover negru și pantaloni. Erau pe la jumătatea mesei când a observat absența lui Eileen. Francesca încă nu-i vorbise despre moartea ei. La întrebarea ei s-a așternut o lungă și apăsătoare tăcere.

–S-a întors în California, a răspuns Ian. La San Diego, a adăugat el.

Nimeni n-a comentat nimic, și conversația a continuat. Francesca și Marya au schimbat o privire lungă, dar Thalia n-a observat.

–Și acum ce planuri aveți? a întrebat la desert, pentru care Charles-Edouard pregătise o tartă fină cu mere.

–Vreo călătorie? De Crăciun am de gând să plec la Gstaad.

Prietenii din Veneția o invitaseră să meargă cu ei la o cabană. Era una dintre cele mai la modă stațiuni pentru

schi din Europa și Thalia se ducea acolo cel puțin o dată pe iarnă, uneori de două ori.

Nici unul dintre ei nu-și făcuse vreun plan special. Pentru ei, sărbătorile păreau la ani-lumină distanță. Charles-Edouard și Marya ar fi vrut să termine cartea. Francesca avea să fie ocupată la galerie, iar Chris aștepta să treacă de audierea pentru custodia permanentă a lui Ian, dar nu i-a pomenit despre asta Thaliei. Nu era o perspectivă prea plăcută.

Thalia a observat că Marya și Charles-Edouard erau mai apropiați și mai calzi unul cu altul. Înainte de plecare a întrebat-o pe Marya dacă era adevărat și ea a recunoscut.

–A divorțat sau stai cu el pur și simplu? a întrebat Thalia, cu interes.

Întâlnise la Veneția câțiva bărbați atrăgători, dar toți erau însurați și ei nu-i plăcea să joace în echipă.

–Astă-vară l-a părăsit nevasta și a înaintat divorț. Am avut noroc, a recunoscut Marya simplu. Se simțea puțin vinovată că avea un bărbat, spre deosebire de Thalia, care își dorea cu disperare să se mărite din nou.

–Clar că ai avut noroc, a fost de acord Thalia, pe un ton plângăreț. Eu n-am avut. Tu n-ai vrut bărbat, eu am vrut. Tu ai unul, și eu nu. Totul e întors pe dos.

Marya n-a vrut să-i spună că, spre deosebire de ea, poate era prea insistentă. Era exact opusul ei.

–Poate așa e soarta, a replicat Marya diplomată, dar convinsă. Lucrurile se întâmplă la timpul lor. O să vină și rândul tău, a liniștit-o.

–Sper să ai dreptate, a oftat Thalia, în timp ce-și punea jacheta albă, pe care și-o cumpărase de la Paris.

Ca întotdeauna, era impecabil de îngrijită și de frumos aranjată, purta perle rafinate și cercei cu diamante, era perfect coafată. Era mai mult decât de ajuns ca să sperie orice bărbat.

–În vara asta n-am întâlnit pe nimeni potrivit, nici pe departe. În ultimul timp, Saint-Tropez geme de europeni parveniți și de ruși. Nici unul n-are mai mult de doisprezece ani. În Europa toată lumea e căsătorită și înșelă.

–O să-ți găsești și tu pe cineva, a liniștit-o Marya.

Francesca și-a condus mama și a urcat-o într-un taxi.

Chiar și când Thalia se purta amabil, ea tot se simțea ușurată când pleca. Să stai cu ea presupunea un mare efort și mult stres. Dar contesa se purtase frumos cu Marya și cu Charles-Edouard și era foarte politicoasă cu Chris, ceea ce făcuse ca vizitele să fie mai ușor de suportat pentru Francesca. Era mult mai plăcută așa decât atunci când luau cina amândouă și o făcea necontenit să se gândească la Inchiziția spaniolă. Când s-a dus în camera ei, Francesca se simțea obosită. Fusese o seară lungă.

Sfârșitul de săptămână și l-a petrecut în Connecticut, cu tatăl ei și cu Avery. Henry lucra la o nouă pictură și cea mai mare parte a timpului a stat în atelier, dându-i Francescăi ocazia să facă lungi plimbări cu Avery și să se relaxeze.

–Cum vă simțiți după întâmplarea cu Eileen? a întrebat-o blând Avery, iar Francesca i-a răspuns cu un oftat trist.

–Ne lipsește tuturor. Dădea o notă de tinerețe grupului, în ciuda nebuniei ei cu bărbații. Părea mai degrabă o elevă de liceu decât un adult în toată puterea cuvântului. Nu i-am spus nimic mamei și nici n-am de gând. Nu e nevoie să știe. Dacă află, o să mă înnebunească de cap cu asta și a fost și așa destul de rău. Un adevărat exemplu pentru genul de riscuri pe care nu trebuie să ți le asumi la întâlniri. Întotdeauna a crezut că era în siguranță, chiar și atunci când se vedea și de pe Lună că nu era. Lua decizii dezastruoase.

–Dar tu? Tu cum mai stai cu întâlnirile?

Avery era îngrijorată pentru ea. Todd se mutase de mai bine de opt luni și Francesca nu făcuse încă nici un efort real să întâlnească pe altcineva. Părea să nu-i pese.

–Nu m-am mai întâlnit cu nimeni. Și nici nu sunt sigură că vreau. Singurul lucru care mă interesează e munca mea. Artiștii cu care mă văd sunt toți fie excentrici, fie afectați, fie narcisiști. Se pare că muncesc prea mult, iar clienții cu care intru în contact sunt întotdeauna niște mizerabili. Oamenii drăguți sunt însurați.

–Ești prea tânără ca să renunți, i-a întors-o Avery, decisă.

–Nu știu. Poate că nu mai sunt. Mi-e dor să am pe cineva în viața mea, dar nu vreau o persoană nepotrivită, așa cum a fost Todd, și nici nu vreau să-mi dau seama de asta după cinci ani. Îți pierzi patru ani din viață, observi că nu este tipul potrivit, pe urmă suferi un an, te desparți și asta îți sfâșie inima. Și cinci ani s-au dus pe copcă. Mi se pare destul de greu ca să repet o asemenea experiență.

–Am auzit că Todd s-a logodit, a continuat Avery, precaută.

–Da, s-a logodit. Curajos băiat! L-a apucat brusc graba să se însoare și să aibă copii. Dumnezeu știe dacă se însoară cu femeia potrivită. Tot ce vrea e o iapă de prăsilă și pe cineva potrivit pentru petrecerea de Crăciun de la firma lui de avocatură. Eu nu sunt genul ăsta.

–Ești cam prea dură cu amândoi, a spus Avery cu blândețe.

Ei îi plăcuse de Todd, dar nu i se păruse omul potrivit pentru Francesca. Nu crezuse niciodată că era ceea ce-i trebuia ei, nici măcar la început, când erau îndrăgostiți unul de altul. Lui Avery nu i se păruse niciodată că el ar fi destul de interesat de ea.

–Poate că nu sunt, a răspuns Francesca. Nu mai știu ce vreau. Artist, conservator, căsătorit, necăsătorit, să trăim împreună, habar n-am. Este al naibii de complicat, iar

la vârsta asta oricine este în pericol. Toți au dat-o în bară cu cineva, la fel ca mine.

Spunând asta se gândea la Chris. El admitea cu ușurință că avea fobia relațiilor și ea începea să simtă la fel.

–Măcar acum mă simt bine în pielea mea.

La început se simțise disperat de singură fără Todd, dar nu mai era. Îi plăcea să facă ce dorea, fără să ceară părerea nimănui.

–Chiriașii îmi țin companie. Îl consider pe Ian copilul din viața mea, îi am pe artiști ca să mă înnebunească, sunt un fel de veșnici adolescenți. La ce mi-ar trebui un bărbat?

–Când ai făcut ultima oară sex? a întrebat-o Avery fără menajamente. Ai putea să nu vrei să renunți la asta la treizeci și cinci de ani. E un lucru plăcut.

–Oh, asta, a râs Francesca sceptică. Chiar nici de asta nu-mi mai e dor. Am renunțat.

Până să se mute Todd, trecuse mai bine de un an de când încetase să mai doarmă și să facă sex cu el.

–Și nu mai trebuie să mă epilez.

–Asta chiar că e o plăcere, a tachinat-o Avery.

Era îngrijorată pentru ea. Părea descurajată sau învinsă. Îi luase mai mult decât s-ar fi așteptat ca să treacă peste despărțirea de Todd și era limpede că dezamăgirea fusese mai mare decât i se păruse la început. Dar cinci ani însemnau mult timp. Și eforturile pe care le făcuse ca să păstreze galeria și casa au speriat-o.

–Cred că vreau să încerc lucruri noi. Anul ăsta am de gând să mă duc la Air Basel, la Miami, doar așa, fără un motiv special. Nu expun, Iar vara viitoare vreau să mă duc oriunde, dar nu în Maine. M-am distrat grozav, dar îmi amintește prea mult de Todd. Sunt prietenii lui, nu ai mei. Nu știu, poate plec în Europa la anul. Dar nu cu mama, a adăugat, făcând-o să râdă pe Avery.

Amândouă erau de acord că Thalia avea nevoie de multă atenție, și o vacanță împreună cu ea ar fi fost un coșmar pentru Francesca.

–Poate plec într-o călătorie cu Marya la anul, dacă nu se mărită până atunci, a spus gânditoare Francesca.

Îi plăcea să stea de vorbă cu mama ei vitregă. Îi deschidea perspective noi asupra vieții și era foarte de treabă. Era o prietenă grozavă.

–Maria are de gând să se mărite? Avery părea surprinsă.

–S-ar putea. Nu s-a hotărât încă. Ea și Charles-Edouard sunt îndrăgostiți. Așteaptă ca el să termine divorțul.

–Interesant. Arată grozav împreună. Știi vorba aia veche, fiecare sac cu peticul lui. Tu încă nu l-ai găsit pe al tău.

Problema era că Francesca nici nu voia să încerce și, cu siguranță, alesul ei n-avea să pice de pe coș, cu barbă albă și în costum de catifea roșie, drept în brațele ei. Avery și-a amintit și ea de toți bărbații cu care ieșise înainte de Henry, de relațiile nereușite pe care le avusese, de dezamăgiri, de inima frântă și de relațiile bune. Nici ea nu-și dorise cu disperare să se mărite, dar voia să găsească omul potrivit cu care să-și petreacă viața. Nu se mulțumise niciodată cu mai puțin. I-a luat cincizeci de ani să-l găsească și, în clipa când l-a întâlnit, a știut că Henry Thayer era omul căutat. Francescăi încă nu-i ieșise în cale și Avery spera că nu-i va lua tot atât de mult timp. Până una, alta, măcar era mulțumită cu viața pe care o ducea. Dar Avery nu-și dădea seama dacă chiriașii Francescăi erau o idee bună sau nu. Erau un fel de a-i potoli foamea de a întâlni pe cineva, dar era prea puțin să se mulțumească numai cu prezența lor, fără o relație adevărată în viața ei.

Henry a apărut din magazia transformată în atelier, le-a zâmbit celor două femei și le-a cuprins cu brațele.

–Ce face partenerul meu de afaceri preferat? a întrebat, sărutându-și fiica. Ne-am îmbogățit?

–Poate la anul.

Francesca a râs. Dar galeria mergea bine. Mai bine decât anul trecut. Își clădise afacerea treptat și nu era încă o galerie importantă. Dar avea speranțe. Persevera.

Înainte să plece din Connecticut, la sfârșitul weekendului, Francesca a promis să-i invite la una dintre celebrele cine preparate de Charles-Edouard și Marya, iar Henry s-a arătat încântat. Îi plăcea de amândoi, deși pe Marya n-o întâlnise decât de două ori, iar pe Charles-Edouard numai o dată, dar îl considera un tip grozav. Îi plăceau trabucurile cubaneze pe care le fumau împreună, chiar dacă Avery nu-l lăsa să fumeze.

În drum spre casă, Francesca s-a gândit la cele discutate cu Avery, care îi oferise o nouă perspectivă asupra vieții. S-a gândit la ce-i spusese despre întâlniri și despre povestea cu sacul și peticul. În cazul ei, nu era sigură de dimensiunea și de forma sacului, ca să nu mai vorbim despre peticul potrivit. Simțea că se schimbase enorm în ultimul an, de când nu mai era cu Todd. Se simțea mult mai încrezătoare și mai sigură pe ea. Se cunoștea mai bine acum, când nu mai era el prin preajmă, ca să-i spună o grămadă de lucruri despre relația lor și despre ea. Nu mai era jumătatea cuiva, era o persoană întreagă. Făcuse bine că închiriase casa și se obișnuise cu alți oameni. Din moment ce fusese copil unic, nu încercase deloc să se înțeleagă cu alții în tinerețe. Îi respecta pe Marya și pe Chris, iar ei erau foarte diferiți. Și era foarte plăcut să-l aibă în viața ei pe Ian. Nu mai fusese niciodată atât de apropiată de un copil. Ian însemna o pregătire foarte bună pentru legătura cu un copil. Ideea de a avea copii n-o mai speria atât de tare ca înainte, cu condiția să fie la fel de plăcuți ca Ian, deși nu exista nici o garanție că așa va fi. Copilul acesta era atât de drăguț, încât o vrăjise.

Când a ajuns acasă, a auzit zgomot în bucătărie și a coborât pe scări, să vadă ce s-a întâmplat. Era târziu pentru cină și sunetele care se auzeau nu erau prea plăcute. Se auzea un zgomot puternic și zăngănit de oale. Coborând pe scări, și-a văzut bucătăria acoperită de apă. Charles-Edouard cu o pălărie panama pe cap și în pantaloni scurți, stătea cu picioarele goale în apă, agitând un trabuc, în timp ce dădea indicații și punea întrebări. Marya era încălțată cu cizme de cauciuc și încerca să-l ajute, neputincioasă. Masa din bucătărie și scaunele erau în grădină, cu lucrurile îngrămădite pe ele. Chris era ud fleașcă, în slip și hanorac, înaintând prin apă și târându-se sub chiuvetă, încercând să găsească țeava spartă care inundase bucătăria.

–O, la naiba, a făcut ea, apoi și-a ridicat jeanșii, și-a scos pantofii și a început să înoate alături de Chris. Cum să te ajut? Îmi pare rău că trebuie să te chinui.

El i-a aruncat o privire peste umăr zâmbind, dar ea se simțea vinovată că n-a fost acasă când s-a întâmplat și că el trebuia să rezolve totul. Asta ura Todd cel mai tare la casă și era principalul motiv pentru care, cu un an înainte, dorise s-o vândă. Casa era foarte veche și era normal să se întâmple și asemenea lucruri. Charles-Edouard i-a turnat un pahar cu vin și i l-a întins. Părea o petrecere în mijlocul apelor. Charles-Edouard și Ian se distrau. Ceilalți, mai puțin.

–Am închis apa, i-a explicat Chris. Nu eram acasă când s-a întâmplat. Probabil că a curs toată ziua. Mâine va trebui să găsim un instalator. Pe mine mă depășește.

Ian a sărit de pe scări și a aterizat în apă, stropind totul în jur, încântat.

–E rece, a chițăit, dar, certat de Chris și amenințat că va fi trimis în camera lui, s-a strâmbat și s-a apropiat de Charles-Edouard.

Nu mai puteau face mare lucru. Chris a mai înaintat puțin, încercând să localizeze scurgerea, dar până la urmă a renunțat. Francesca îi ținuse lanterna sub chiuvetă, așa că acum era udă fleașcă. Avea pantalonii uzi până sus.

–Ați mâncat de seară? i-a întrebat Francesca, spășită.

Cum Charles-Edouard a recunoscut că nu, le-a sugerat să meargă cu toții la pizzeria din apropiere ori să comande mâncare chinezească și să mănânce în living. Apoi și-a dat seama că Charles-Edouard și Marya nu mai puteau dormi în camera lor. Covorul era ud. Le-a propus să se mute în camera ei, iar ea să doarmă pe canapea, în living. La început, Marya s-a opus, dar nu aveau altă soluție. Francesca a insistat, susținând că nu era nici o problemă să doarmă pe canapea.

Au optat pentru pizza și au ieșit la cină. Vorbeau tare și arătau îngrozitor. Charles-Edouard rămăsese îmbrăcat în pantaloni scurți, Marya a încălțat niște ghete, iar Chris și Francesca și-au pus niște pantaloni uscați. Ian voia să se întoarcă și să se bălăcească în piscina din bucătărie, dar Chris i-a interzis. S-au distrat bine și după cină s-au întors acasă binedispuși, cu toate că bucătăria era un dezastru. Prin ușile lăsate deschise, apa se scurgea încet în grădină, dar cei câțiva centimetri de apă care mai acopereau podeaua au pătruns și în camera Maryei. Astea erau momentele în care Francesca se întreba dacă n-ar trebui să vândă casa. Dacă nu ar fi fost Chis s-o închidă, apa ar fi trecut și prin pereți. Pe drumul de întoarcere, i-a mărturisit cât îi era de recunoscătoare.

–Poți oricând să găsești un instalator, Francesca. E o casă veche, frumoasă. Nu e un motiv suficient ca să renunți la ea.

–Da, e frumoasă și o iubesc. Dar e prea mult pentru mine singură. Și financiar, și din alte motive.

Dacă rămânea fără banii unuia dintre chiriași, lucrurile deveneau și mai complicate. A avea o casă, în special una veche, însemna o provocare și multă muncă.

–O să-mi lipsească dacă o vând, a recunoscut. Sper ca reparația să nu mă coste o avere.

De fiecare dată când punea ceva bani deoparte, apărea o urgență care îi înghițea. Era un fel de joc pe computer pe care îl juca cu viața.

Când au ajuns acasă, Chris a condus-o în living, iar Marya și Charles-Edouard au urcat în camera Francescăi. Ea le schimbase așternuturile înainte să plece la masă. Ian s-a dus în camera lui, ca să se uite la televizor din pat. Când instalase paturile suprapuse în camera lor, Chris știa că lui Ian i-ar fi plăcut să doarmă în patul de sus. Nu era ceva romantic, dar pentru ei era suficient și în felul ăsta aveau mai mult spațiu în dormitor decât cu un pat mare, dublu, de care oricum nu era nevoie, căci nu avea pe nimeni cu care să-l împartă. Erau doar el și Ian.

Ca să se relaxeze, Chris s-a așezat pe canapea, alături de Francesca. Îi părea rău că nu reușise să repare țeava din bucătărie sau să împiedice inundația să transforme bucătăria în bazin de înot. Amândoi s-au amuzat amintindu-și cum stătea Charles-Edouard cu pălăria de panama și pantaloni scurți, dând indicații, și cum sărea Ian de pe scări ca să stropească totul cu apă.

–Casa asta ar fi jalnică fără voi, a declarat ea, cu o privire recunoscătoare.

–Nu te-ai săturat să ne ții pe toți în casă? Îmi pun uneori întrebarea asta și dacă n-ar trebui să caut un apartament pentru mine și Ian. Dar ne-ar fi dor de tine. La început, pentru mine a fost un fel de experiment. În realitate însă, mi se potrivește, iar pentru Ian este foarte bine. Cred că acum s-ar simți singur numai cu mine.

–Iar eu aș fi și mai singură. Prezența voastră dă vieții mele o notă de nebunie fericită.

Și pentru ea fusese un experiment și o necesitate financiară, dar îi plăcea viața lor împreună.

–La fel și mie, a spus el râzând, și apoi s-a întors spre ea, privind-o în ochi. Însemni foarte mult pentru mine, Francesca. Sper că știi asta. Ești un prieten minunat.

–Și tu la fel, a răspuns ea timidă. Fără tine n-aș fi putut trece prin toată povestea cu Eileen.

El a dat din cap.

–Ești mană cerească pentru Ian... și pentru mine...

Apoi, pe neașteptate, s-a aplecat și a sărutat-o, iar ea a făcut ochi mari.

–Ce-ai făcut?

Arăta de parcă i-ar fi dat cu ceva în cap.

–Cred că tocmai te-am sărutat, a spus el, părând mulțumit.

Dorise s-o facă încă din noaptea după moartea lui Eileen, când au fost împreună, dar atunci nu i se păruse momentul potrivit. Nici acum nu era sigur că era momentul potrivit. Dar nu-i mai păsa și o făcuse. Acum zâmbea.

–De ce? a insistat ea. De ce m-ai sărutat?

–Ești supărată că te-am sărutat? a întrebat-o, oarecum îngrijorat, dar ea a negat din cap.

–Nu supărată. Doar confuză. Am crezut că ai renunțat pentru totdeauna să ai o relație.

–Da, renunțasem. Dar poate că mi-am schimbat părerea. N-a fost decât un sărut, Francesca, nu o cerere în căsătorie. Relaxează-te!

–Nici eu nu sunt foarte amatoare de o relație, a zis ea, amintindu-și de discuția avută cu Avery, cu o zi înainte.

–Nu, tu ești doar rănită. E o diferență. Și eu sunt rănit. Dar nu e pentru totdeauna. Ai nevoie de timp. Probabil

că anul ăsta, după ce s-a terminat relația cu Todd, ai fost amorțită.

–Da, am fost. Am simțit că a murit ceva în mine și nu se va mai întoarce niciodată la viață.

–N-a murit. Doar a adormit, a liniștit-o el.

–De unde știi? l-a întrebat, intrigată.

–O să ți-o dovedesc, i-a spus, sărutând-o din nou.

De data aceasta, după ce a sărutat-o, a râs. A fost un sărut plăcut și o umpluse de încântare. Poate că, până la urmă, nu era chiar atât de moartă pe dinăuntru, și el avea dreptate.

–Înțelegi ce vreau să spun? Cred că începi să te trezești.

A sărutat-o din nou și ea i-a răspuns, topindu-se în brațele lui, apoi l-a privit îngrijorată. Acum fusese un sărut plin de pasiune. Amândoi erau înfierbântați și era ceva cu totul neașteptat.

–Ce faci, Chris? l-a întrebat, speriată. Țin mult la tine și n-aș vrea ca vreunul dintre noi să fie rănit.

–Poate că ar trebui să ne dăm șansa asta. Cine nu riscă nu câștigă. Lacrimogenă expresie, dar, din nefericire, adevărată. Sunt hotărât să risc pentru tine.

Ca să se obișnuiască cu ideea, era nevoie să-și schimbe felul de a gândi. Veșnica ei frică de relații începea să se topească, la fel ca și platoșa ei. Și era groaznic de înfricoșător.

–Și Ian? Nu crezi că ar suferi? a întrebat Francesca, îngrijorată.

–Te iubește. Cred că ar fi încântat.

Chris se gândea de ceva vreme la toate astea.

–Și eu îl iubesc, a spus ea încet. Astăzi, în drum spre casă, m-am tot gândit la el. E un băiat minunat.

Apoi l-a privit pe Chris și a zâmbit ușor.

–Și tu la fel.

–Nici tu nu ești cea mai rea ființă de pe lume. De ce să nu vedem dacă merge? Ce-ai zice să ieșim la cină săptămâna asta?

–Asta înseamnă că-mi propui o întâlnire?

Părea șocată.

–În general, asta e ideea. Cină, știi tu, tot tacâmul. Poate chiar și un sărut de noapte bună. Ce zici de marți?

–Detest întâlnirile, a răspuns ea, încă speriată. Am renunțat la ele.

–Da, și eu. Dar am chef să încerc din nou cu tine.

O cunoștea de aproape nouă luni și îi plăcea totul la ea. Avusese la dispoziție aproape un an ca să se obișnuiască și s-o cunoască, s-o vadă în situații de viață reale. Îi plăcea tot ce văzuse și ce știa despre ea și, în plus, se purta minunat cu fiul lui. Nu-și putea dori mai mult. I se părea un început acceptabil. Se bazau pe prietenie, nu pe pasiune sau pe speranțe oarbe. Se cunoșteau bine unul pe celălalt.

–Bine, a acceptat ea aparent calmă, dar simțind că-i explodează capul.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea să existe o astfel de relație între ei. De fapt, nu s-a întâmplat nimic, dar era un licăr, posibilitatea de a se întâmpla ceva, și își dorea să încerce.

–Și dacă nu merge? O să mă urăști, o să-ți pierzi mințile, o să te muți și n-o să te mai văd niciodată. Ar fi îngrozitor, Chris.

–Da, ar fi, a aprobat el. Așa că ar fi cazul să ne străduim să nu se întâmple. O să facem în așa fel încât relația să meargă.

L-a aprobat, el a sărutat-o din nou, și apoi s-a ridicat. Ea l-a condus până la ușa livingului și el i-a zâmbit în timp ce urca scările spre camera lui. Ian adormise cu televizorul deschis. Un sentiment de bucurie sălbatică a pus deodată stăpânire pe el. O sărutase! Avea încredere

totală în ea. Și ce putea fi mai reușit decât combinația dintre doi oameni care se temeau de relații și care erau speriați de ele? Dar lucrul cel mai bun era că au fost mai întâi prieteni.

capitolul 16

Luni dimineața a venit instalatorul și a reparat țeava, iar ei au golit bucătăria de apă. Totul a intrat în normal. Reparația a costat-o pe Francesca două mii de dolari, ceea ce era mult, dar n-avea de ales.

Marți, când Chris a invitat-o pe Francesca la cină, Marya și Charles-Edouard au avut grijă de Ian. Ca să explice de ce plecau amândoi, a fost nevoită să-i mărturisească Maryei.

–Un fel de întâlnire? s-a arătat Marya șocată.

Nu i se păruse niciodată că ar exista nici măcar cel mai mic semn de iubire între ei, cu toate că ținea la amândoi și i se părea că se potriveau. Dar nu se gândise niciodată că între ei exista o atracție, lucru de care îi părea rău.

–Da, un fel de întâlnire, a acceptat Francesca, încurcată.

Era destul de stânjenită că făcea o astfel de mărturisire cuiva. Nici măcar nu se mai simțea potrivită pentru întâlniri. Aproape un an se aflase într-un punct mort.

–Cel puțin așa a zis el. Dar nu mai spune nimănui.

–Cui să-i spun? Să scriu la mica publicitate din *New York Post*?

Marya i-a zâmbit. Francesca era speriată.

–Nu știu – lui Ian, mamei, lui Charles-Edouard. Nu vreau să fac din asta ceva mai important decât este. Nu e decât o cină.

Dar era o cină cu Chris, la un restaurant, și el o numise întâlnire. Și o sărutase de mai multe ori.

–Dar e ceva serios? a insistat Marya.

–Poate... Nu știu... poate nu... poate o să fie. Poate nu va fi. Poate suntem amândoi prea speriați.

–Și dacă n-o să fiți? Dacă o să meargă?

–Asta mă sperie și mai tare, a spus Francesca, panicată.

–Așa am simțit și eu în legătură cu Charles-Edouard. Puțină teamă există de fiecare dată când începi o relație nouă, la orice vârstă. Și cu cât ești mai bătrân, cu atât mai mult îți afectează personalitatea și viața și este mai greu să pui cap la cap ambele existențe.

–Dar cu voi cum merge? a întrebat-o Francesca.

Marya părea încântată, și Charles-Edouard la fel.

–Extraordinar. După fostul meu soț, este cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut. Sunt o femeie foarte norocoasă. Am avut parte de doi bărbați minunați într-o singură viață. E poate mai mult decât merit, dar îmi place, a spus modestă.

–O meriți, i-a confirmat Francesca. Numai să nu-i spui mamei. Dar, la naiba, ea a primit cinci porții la masa vieții, iar tu numai una. Aveai dreptul la a doua.

Se bucura pentru ea.

–Cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau este să ai grijă ca lucrurile să meargă cu Chris. Nu anticipa, nu face planuri, nu te aștepta să fie altfel decât este și nu încerca să fii altcineva decât ești. Fii tu însăți. Și bucură-te de asta!

Era un sfat bun.

–Și nu fi îngrijorată din cauza lui Ian. Îmi face plăcere să mă ocup de el. Charles-Edouard îl iubește. Când te invită Chris în oraș, cheamă-ne să stăm cu Ian. O să facem prăjituri, inventăm noi ceva. Distracție plăcută, i-a spus Marya, iar Francesca a urcat să se îmbrace.

Pentru prima oară de luni de zile, stătea în cadă și se depila. Încă nu se hotărâse dacă o să se îmbrace în rochie, dar, indiferent ce ar fi ales, gestul era simbolic. „Bine te-ai întors în lume", și-a zis, izbucnind în râs.

–Ce le-ai spus? a întrebat-o Chris, în timp ce coborau în fugă scările, trăgând ușa după ei.

Purta o fustă neagră din piele, un pulover roșu și pantofi cu tocuri înalte. I se părea că seamănă cu Thalia și se temea să nu fi exagerat. Nu voia să lase impresia că s-a străduit prea mult. Nici nu-și mai amintea cum trebuie să te îmbraci la o întâlnire adevărată și nici nu avea garderoba potrivită. Fusese la foarte puține întâlniri. Știa doar că trebuia să arate bine și sexy pentru bărbatul care o interesa. Habar n-avea dacă așa era. Dar când a coborât și a bătut la ușa camerei lui ca să-i spună că era gata, el i-a zâmbit admirativ. În pijama, cu părul proaspăt spălat, Ian i-a spus că arăta bestial.

–Eu? a întrebat îngrijorată.

–Bestial e de bine, i-a tradus Chris. Adică „sexy", mai „la modă" și mai tânără.

–O, mulțumesc, Ian... și tu arăți bestial i-a aruncat peste umărul lui Chris, apoi au coborât scările în fugă și au ieșit pe ușă.

Ian știa că se putea duce din nou în bucătărie, la Marya și la Charles-Edouard, ca să se distreze făcând prăjituri.

–Deci, ce le-ai spus Maryei și lui Charles-Edouard? a repetat Chris întrebarea la care nu-i răspunsese.

–Le-am spus că nu-ți place mâncarea lor și vrei să ieși în oraș pentru o cină acceptabilă.

Cu doi dintre cei mai celebri bucătari din lume gătind pentru ei, explicația era destul de greu de acceptat. Dar asta era o altă poveste.

–Foarte amuzant.

Știa că, de fapt, nu spusese așa ceva.

–Marya știe că m-ai invitat la cină.

–Și ce-a zis?

Era curios să afle cum au reacționat la ideea că ieșeau împreună. Ian îi spusese că i se părea o idee bună, dar nimic altceva. În timp ce se îmbrăca, i-a zâmbit.

–I s-a părut grozav. Și mie la fel.

Și ea era din ce în ce mai încântată, cu toate că în ultimele două zile fusese îngrozită la gândul că, dacă se implicau într-o astfel de poveste, se putea întâmpla orice. Dar nu renunțase la întâlnire.

–Și mie îmi place ideea, a spus el, mulțumit, în timp ce se îndreptau spre Da Silvano, restaurantul italian preferat.

Alesese localul pentru că le plăcea amândurora. Și nici nu voia ceva prea la modă, unde să nu se simtă bine. Dorea să fie în largul ei. Dar era fericită. Era plăcut să se simtă din nou tânără, la o întâlnire, în fustă, cu un bărbat. Uau!

Chelnerul le-a dat o masă bună înăuntru. Era răcoare. Venise toamna și iarna era pe drum. Chris purta jeanși, o cămașă albă și o jachetă maro, din doc, și mocasini lustruiți. Arăta bine. Era proaspăt ras. Asta o încânta pe Francesca. Nu-i plăcuse niciodată barba de cinci zile, care părea țepoasă. La modă sau nu, i se părea murdară. Chris părea impecabil și prezentabil și le stătea bine împreună.

Au comandat amândoi paste și salată, iar el a cerut o sticlă mare de vin Napa Valley. Înainte să vină mâncarea au sporovăit, au râs de cât de caraghioși păreau îmbrăcați așa, elegant, și de faptul că ieșiseră împreună, s-au amuzat pe seama inundației din noaptea trecută și pe seama trăsnăilor pe care le făcea și le spunea Charles-Edouard. Mai târziu, gândindu-se la acele momente, ea nu și-a mai amintit nimic din cele spuse; știa doar că s-au simțit bine, că au petrecut clipe cu adevărat plăcute. A fost atât de bine, încât au uitat de casă, de muncă și chiar de Ian. Nu mai erau decât niște adulți care petreceau o seară împreună. A fost minunat.

Au lungit-o cu desertul și cu cafeaua și au fost ultimii care au părăsit restaurantul. Au mers încet spre casă, iar

când au ajuns, toată lumea dormea. Ian era cuibărit în patul lui de sus.

–M-am simțit minunat, i-a spus Chris, sărutând-o în fața ușii, pe palier. O condusese până sus, așa cum se făcea la o întâlnire adevărată.

–Și eu la fel, a șoptit ea, iar el a sărutat-o din nou.

–Nu știu cum de nu ne-am gândit la asta acum șase, nouă luni, i-a spus, zâmbindu-i. Mi se pare că am pierdut o grămadă de timp.

–Nu l-am pierdut. Nu eram pregătiți.

Amândoi erau conștienți de asta. Era mai bine așa.

Chris a aprobat și a mai sărutat-o o dată. S-au îmbrățișat, iar lui nu-i convenea deloc că trebuia să plece. În cele din urmă, ea a intrat în cameră și el a luat-o la fugă, pe scări, spre camera lui. Francesca a intrat în dormitor cu fața luminată de un zâmbet larg, apoi a izbucnit în râs. Prima întâlnire fusese o reușită.

Francesca și Chris s-au străduit să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar după întâlnirea de marți seara, când îi vedea împreună, Marya zâmbea, iar Charles-Edouard îl bătea pe spate, râzând.

A doua zi dimineața, la micul dejun, le-a fost destul de greu să stea unul lângă altul și să se poarte normal. Chris îi zâmbea și Francesca roșea rușinată, făcându-l să-și dorească s-o sărute, dar nu se putea. Încă nu voia să-i spună nimic lui Ian. Dar fiul lui nu era deloc prost. De câte ori îi vedea împreună, chicotea.

Vineri seara, Chris a invitat-o din nou în oraș, la un restaurant mexican și la un film, iar sâmbătă dimineață Ian i-a privit și a izbucnit într-o avalanșă de chicoteli, după care s-a apucat să-și înfulece clătita Mickey Mouse cu șuncă. Înainte să plece cu Charles-Edouard în Vermont, pentru weekend, Marya le făcuse special pentru el, care nu se mai sătura și îi cerea mereu. Povestea lor

de dragoste mergea bine și amândoi păreau fericiți. La fel erau Francesca și Chris. Era contagios.

–Deci ai sărutat-o? și-a întrebat Ian tatăl când Francesca a urcat să ia ceva din camera ei. Îi promisese lui Chris să-i dea o carte pe care o citise în vară și despre care era convinsă că i-ar plăcea.

–Despre ce vorbești? s-a străduit Chris să facă pe nevinovatul. Dar Ian nu putea fi păcălit.

–Dacă inviți o fată la masă, trebuie s-o săruți. Toată lumea știe asta. Ai invitat-o la cină de două ori. Dacă n-ai sărutat-o, o să creadă că ești homo.

–De unde ai mai scos-o și pe asta? s-a arătat Chris șocat.

–Mi-a spus unul dintr-a cincea. Mi-a spus că asta înseamnă că ești fătălău și nu-ți plac fetele.

–Bine, dar să nu-i spui nimănui așa, pentru că, dacă n-are umor îți trage o mamă de bătaie, l-a avertizat Chris.

–Bine. Deci ai făcut-o?

–Nu e treaba ta, a răspuns Chris, apărându-se.

–Ba da, este. E și prietena mea. Eu aș săruta-o dacă aș scoate-o la cină în oraș.

–Frumos din partea ta.

Francesca a intrat în cameră și Chris i-a zâmbit. I-a întins cartea, convinsă că o să-i placă. Era un thriller bine scris, al unui autor încă necunoscut.

–Voi despre ce ați vorbit? i-a întrebat nevinovată Francesca, în timp ce-și turna o cană de cafea și se așeza la masă alături de ei.

–L-am întrebat dacă te-a sărutat și nu mi-a zis, i-a răspuns Ian, ungându-și ultima clătită și privind-o drept în ochi. Te-a sărutat?

Aproape șocată, Francesca nu știa ce să spună.

–Dacă m-ar săruta te-ai supăra? l-a întrebat încet, în timp ce Ian râdea.

–Bineînțeles că nu. Te iubesc, Francesca. Cred că și tata te iubește. E prea laș să recunoască sau să facă ceva pentru asta. I-am spus că dacă n-o face e homo.

Francesca a făcut ochii mari. Nu se așteptase la una ca asta.

–Nu cred că e homo, a spus ea, apoi a sorbit din cafea, așteptând un semn de la Chris. Habar n-avea cum să reacționeze. Chris a dat din cap imperceptibil și atunci ea l-a privit pe Ian în ochi.

–M-a sărutat.

–Atunci nu e homo.

Ca recompensă pentru sărut, băiețelul a bătut palma cu Chris, făcând-o să se simtă ca o puștoaică închisă în vestiar cu doi băieți de liceu. Era aplaudată. I se întâmpla pentru prima oară.

–Mi-am închipuit eu că nu e, a confirmat Ian. Îmi convine. Ești prietena noastră.

–Da, sunt, dar nu vreau să fac nimic care să vă necăească. Amândoi însemnați foarte mult pentru mine și nu vreau să stric prietenia.

–Înseamnă că o placi și pe mama? a întrebat el.

Începuseră să înoate în ape tulburi.

–Nu o cunosc pe mama ta, Ian. E ceva ce vă privește pe tine și tatăl tău. Tot ce vreau eu este să nu vă supăr și nici să vă dezamăgesc.

–Nu ne superi, a rostit Ian convins.

Avea totală încredere în ea.

–Ce facem astăzi?

După ce povestea cu sărutul a fost rezolvată, a trecut la alt subiect. Apoi a sărit din scaun și s-a năpustit pe scări să se uite la televizor. După prânz își dorea să meargă în Central Park.

–Ei bine, n-a fost așa de greu, a zis Francesca ușurată, după ce băiatul a ieșit din cameră. Mi-a fost foarte frică să nu se supere.

Chris i-a zâmbit.

–Nici nu mi-a trecut prin cap că o să se supere.

S-a aplecat și a sărutat-o ușor, apoi s-a așezat pe scaunul de lângă ea și a îmbrățișat-o, dându-i un sărut adevărat, exact în clipa când Ian se întorcea în cameră. Până nu s-au oprit să respire, nici măcar nu l-au observat. El le zâmbea.

–Ăsta a fost reușit, tată, l-a tachinat încântat și a ieșit din nou din cameră, după ce a înhățat o cutie de prăjituri de orez, pe care voia să le rontăie la televizor.

–Asta a fost o lecție, s-a bâlbâit Francesca, destul de afectată. Nu m-am așteptat la încurajări din partea spectatorilor.

Dar era mulțumită că Ian știa. Era mai bine așa.

–Discută prea mult despre sex la școală, a replicat Chris, destul de îngrijorat.

Au făcut curat în bucătărie și pe urmă au ieșit să ia prânzul în oraș și să se plimbe în Central Park. S-au plimbat în jurul lacului, au trecut pe la grădina zoologică, au cumpărat înghețată, au jucat fotbal în trei și leapșa. Se simțeau o familie, și la întoarcere, pe seară, toți trei erau fericiți. Chris a invitat-o în camera lor și s-a uitat la televizor, așezată pe canapea lângă el, cu Ian întins pe dușumea. Francesca nu mai fusese atât de fericită de multă vreme. Dar lucrul cel mai bun era că Ian aproba relația lor.

capitolul 17

În dimineața audierii pentru custodia permanentă, Chris s-a trezit de la șase. Marya s-a oferit să-l ducă pe Ian la școală. Băiatul știa că urma să se întâmple ceva, dar habar n-avea ce. Știa doar că era una dintre acele audieri de la tribunal în legătură cu mama lui, unde tatăl lui se ducea îmbrăcat în costum. Chris nu voia să-i dea amănunte. Oricum, nu avea să se schimbe nimic. Nu voia să-l facă să se îngrijoreze. Kim era încă în arest, era tot dependentă de droguri și nu avea să iasă prea curând. Dacă avea să câștige Chris, singurul lucru care se schimba era că Ian n-ar mai fi trebuit să locuiască din nou cu Kim. Ea ar fi primit drept de vizită, dar Chris n-ar mai fi fost chemat de poliție după ce lua o supradoză sau după ce-și tăia venele sub ochii lui Ian, care trebuia să-i țină venele apăsate până când veneau paramedicii. Nu l-ar mai fi cules din sălile de detenție pentru minori după ce era arestată. Nu mai voia ca Ian să treacă vreodată prin astfel de situații. Și, în viitor, voia ca tribunalul să-i aprobe vizite supravegheate de câte ori ea avea să-l vadă pe Ian.

Francesca s-a oferit să-l însoțească la audiere, dar lui i s-a părut că ar fi prea tulburător pentru ea.

–Ce vrei să spui? l-a întrebat, după ce Ian a plecat la școală. Pentru tine nu sunt decât o lașă? Știu ce înseamnă dependența de droguri. Știu prin ce a trecut Ian. Îmi aduc aminte când Kim a luat o supradoză și ai zburat pe ușă ca să te duci să-l iei. Sunt foarte conștientă că este acuzată de omor prin imprudență și că poate ajunge la închisoare. De ce nu mă lași să fiu alături de tine?

–Și dacă pierd? a întrebat el îngrijorat.

–Ăsta este încă un motiv să fiu acolo, cu tine. Și dacă pierzi, a spus hotărâtă, o să încercăm din nou. N-o să pierzi, Chris. E o nenorocită.

–Tatăl ei e un om foarte puternic.

–Așa sunt și ai tăi. Ești rudă cu doi președinți, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu vorbesc despre Benjamin Franklin și Thomas Jefferson. Vorbesc despre unii de acum. Asta înseamnă oarecare influență.

–Familiei mele nu-i place să se implice în scandaluri publice. Îl iubesc pe Ian, dar consideră că n-ar fi trebuit să mă însor niciodată cu ea. Pe vremea aia nu lua heroină, era doar dezorientată. Am crezut că reușesc s-o fac pe eroul pe cal alb și că pe ea o s-o transform în prințesă. În loc de asta, s-a transformat într-o epavă și așa va rămâne. Ai mei consideră că pentru noi este o rușine, așa că ignoră întreaga situație, chiar și pe Ian. Cred că neagă totul. Nu vor să știe. Tatăl lui Kimberly ar minți, ar înșela, ar fura și ar ucide numai ca ea să nu suporte consecințele faptelor ei. De asta nu va renunța niciodată. N-a făcut-o niciodată. El face curățenie în urma ei. Ideea că trebuie să plătești pentru faptele tale nu există pentru ea. Oricine trebuie să plătească pentru greșelile ei, chiar și propriul copil.

–Pot să vin cu tine? a insistat Francesca, iar el a fost de acord și ea l-a sărutat.

Aveau o relație bună. Trecuseră numai câteva săptămâni, dar petrecuseră împreună clipe fericite, ieșiseră în oraș de câteva ori. Încă nu se culcaseră unul cu altul, dar nici unul nu se grăbea. Se mișcau încet, și el era preocupat de audiere. Avea să se simtă mult mai bine după ce va scăpa, mai ales dacă avea să câștige, dar și dacă nu se întâmpla. Așa cum bine îl încurajase Francesca, dacă pierdea, va încerca din nou.

Au luat un taxi până la tribunal. Au ajuns fix la ora zece, iar avocatul lui Chris îi aștepta afară. Pentru că era în arest, Kim nu avea cum să fie de față, dar avocata ei,

o femeie foarte antipatică, pe care Chris n-o putea suferi, era prezentă. Singurul ei interes era să-și apere clienta și nu-i păsa absolut deloc de fiul lor.

Avocatul lui Chris era un bărbat serios, în costum, cu cravată neagră și ochelari cu rame din metal. Chris a făcut prezentările, și el i-a strâns mâna Francescăi, iar contactul i-a dat un sentiment pozitiv acesteia. Nu-i plăcea însă deloc cum arăta avocata fostei lui soții. Părea răutăcioasă și se uita foarte urât la Chris.

Au intrat în tribunal în același timp și și-au ocupat locurile. Francesca s-a așezat chiar în spatele lui Chris și l-a bătut încurajator pe umăr. O clipă mai târziu, a intrat judecătorul, iar aprodul a cerut liniște. Alături de Chris nu erau decât avocatul și Francesca. Mama lui Ian nu fusese adusă în sala de judecată, dar, când au intrat, Chris i l-a arătat Francescăi, discret, pe tatăl lui Kim. Toată lumea știa că era prezent și cine era. Era greu să nu fie observat. Apărea pe coperta revistelor *Time* și *Newsweek* în fiecare an și de multe ori în ziare, așa că l-ar fi recunoscut și judecătorul. Prezența lui era o formă de intimidare tăcută, și mesajul nu putea fi ignorat. Își sprijinea fiica în mod necondiționat, ceea ce nu era puțin lucru.

Au fost prezentate ambele aspecte ale cazului. Avocata a vorbit despre imensul devotament al lui Kim ca mamă și despre dragostea pentru fiul ei. A explicat cât de mult îl iubea, ce persoană bună era. Cum avea de gând să se ducă la dezintoxicare imediat ce ieșea din arest, pentru că voia să fie curată pentru fiul ei. Avocata pleda cu fața spre judecător și, cu figura cea mai serioasă pe care Francesca o văzuse vreodată, a afirmat că nu exista nimic pe lume pe care Kim să nu fie dispusă să-l facă pentru băiatul ei și că i-ar putea jura judecătorului, personal, că nu vor mai exista alte riscuri pentru copil, iar custodia comună trebuia și putea fi păstrată. Cu orice preț, fiul ei de opt ani n-ar trebui să fie privat de mamă când aceasta avea să fie

eliberată, și nici să se simtă abandonat de ea dacă tatăl lui îi lua cu forța custodia, încercând să obțină custodie unică. A susținut că, spre deosebire de custodia comună, era evident că un astfel de lucru nu era în interesul copilului. Doar de muzică la orgă și de cor nu s-a folosit ca să-l convingă pe judecător. Acestuia nu i s-a clintit nici un mușchi de pe față pe când asculta cu atenție pledoaria, iar Francesca a observat că s-a uitat de mai multe ori în direcția tatălui lui Kim. Știa că și Chris observase. Se aștepta la asta. Cei puternici trag sforile prin simpla lor prezență și privindu-l fix pe judecător. Era un semnal că familia lui Kimberly nu era dispusă să piardă. Era un mesaj puternic și Chris se temea că l-ar putea convinge pe judecător să mențină custodia comună. De asta se temea cel mai tare, la fel ca și Francesca. Nici o clipă nu crezuse că ei doresc ce era mai bine pentru Ian. Nici Chris nu credea.

Inițial, când avocatul lui Chris a început să vorbească, Francesca s-a cam enervat. Pleda mai mult ca un profesionist, lipsit de patos. Era extrem de sec și de imparțial, în special prin comparație cu avocata lui Kim, care depășise toate barierele emoționale, până la un nivel alarmant. Chris angajase un detectiv particular care a lucrat pentru el și care descoperise informații pe care nimeni dintre ei nu le aflase până atunci și, cu siguranță, nici tribunalul. În discursul de deschidere, avocatul lui Chris a explicat că tatăl nu urmărea să i-l ia pe Ian mamei lui și că erau de acord cu vizitele supravegheate, în momentul când ea va putea să participe la acestea. Nu voiau să țină băiatul departe de mamă. Tot ce voiau era ca el să fie în siguranță și să trăiască într-un mediu sănătos. Dat fiind istoricul mamei și deciziile ei greșite, își dădeau seama că toate hotărârile în privința lui Ian ar trebui să fie luate de Chris. Asta însemna custodie unică pentru el. Asta însemna să decidă în legătură cu școala, să-l ducă la doctor, să facă

vizite regulate la dentist. Totul, de la educația religioasă până la aparatul dentar, ar trebui să fie decis de Chris, ceea ce Francescăi i se părea logic. Oricum, el făcea deja toate lucrurile astea. Custodia unică însemna că Kim va pierde dreptul la orice decizie. Dacă judecătorul permitea vizitele supravegheate, era de presupus că-l va putea vedea, chiar regulat, dacă era într-o stare bună, dar nu va putea decide ce școală să urmeze copilul și nici nu-l va mai putea supune din nou unui risc. Explicând la rece că Chris nu intenționa să împiedice vizitele câtă vreme erau supravegheate de o terță persoană, aprobată de curte, ci doar să obțină custodia deplină a fiului său, în mod legal, avocatul a citit principalele date din raportul detectivului. Era o listă alcătuită din cele mai îngrozitoare fapte, fărădelegi, întâmplări periculoase și expuneri șocante de culpe excesive și chiar criminale pe care Francesca le auzise vreodată. Chris îi povestise câte ceva, dar ce știa era o nimica toată în comparație cu restul.

Kimberly Harley își pusese fiul în pericol în toate felurile posibile, de sute de ori. Iar Chris s-a luptat cu ea și a încercat ani întregi să-l apere pe Ian. Jurații au încercat mereu să respecte faptul că era mama lui. Dar acumularea de dovezi era copleșitoare. Toate faptele prezentate de avocatul lui Chris erau noi pentru completul de judecată, iar unele fapte fuseseră necunoscute de el. Conform martorilor care dăduseră declarațiile, l-a lăsat pe Ian cu alt dependent de droguri, l-a abandonat în mașini cu care făcea autostopul și în restaurante de unde era adus acasă de alți oameni, uita că îl lua cu ea și îl lăsa pe marginea autostrăzii, îl scăpa din brațe pe când era bebeluș, pentru că era drogată, ceea ce Chris știa, îl uita pe capota mașinii când era mic, de unde el îl salva înainte de a pleca cu mașina, îl lăsa în case abandonate pline de drogați, l-a lăsat lângă un cadavru, a uitat să-l hrănească timp de câteva zile și a încercat de mai multe ori să se sinucidă în fața

lui, a îndreptat spre el un pistol, intenționând să-l omoare și apoi să se sinucidă. Dar alt dependent i-a luat arma și i-a salvat viața copilului. Avocatul a adăugat faptul că Ian a sunat la urgențe de nenumărate ori, când Kim lua supradoză. Și lista a continuat și a tot continuat. Nu mai conta deloc că avocatul lui Chris nu punea pasiune și nu pleda făcând spectacol, ca avocata lui Kim. Erau fapte grave, seci, pagini nenumărate de fapte, însoțite de rapoartele poliției și de declarațiile martorilor. Francesca s-a uitat la tatăl lui Kim, care părea că vrea să-l ucidă cu privirea pe avocatul lui Chris pentru că spunea adevărul despre fiica lui. Fiecare faptă era o dovadă incriminatoare pe care o auzeau cu toții și care nu putea fi negată. Ascultând și cunoscându-l pe Ian, Francesca s-a gândit că femeia aceea merita ceva mai rău decât închisoarea. Nu-și dădea seama cum a supraviețuit Ian și n-o mai surprindea faptul că pe Chris îl speria orice relație. Cum ar mai fi putut avea încredere din nou în cineva când a fost căsătorit cu o astfel de femeie, care își punea constant copilul în pericol, încă de când era doar un bebeluș? Ochii Francescăi se umpluseră de lacrimi. În sfârșit, lista grozăviilor s-a terminat, iar avocatul lui Chris s-a apropiat de judecător și i-a înmânat un exemplar. Acesta n-a scos un cuvânt, privindu-l pe Chris. Apoi le-a cerut avocaților să vină în sala de ședințe. În șoaptă, Francesca l-a întrebat pe Chris dacă judecătorul știa că fosta lui soție era în prezent acuzată de omor prin imprudență și el a aprobat din cap. Avea fața împietrită, căci se străduia din greu să nu se lase bântuită de amintirea fiecărui incident în care Kim îl pusese în pericol pe Ian. Femeia era un pericol public și ani de zile Chris considerase că locul ei era la închisoare.

Imediat ce judecătorul s-a ridicat, amândoi avocații l-au urmat și Francesca s-a aplecat din nou spre Chris.

–Acum ce se întâmplă?

–Fie ne dau decizia astăzi, fie o prezintă în scris după ce analizează cazul și citesc dosarul. Majoritatea judecătorilor obișnuiesc s-o facă în scris, în așa fel încât nimeni să nu-i atace în sala de judecată. Oamenii devin foarte furioși când e vorba de audierile pentru custodie.

După tot ce auzise, era ușor de înțeles.

–A fost o listă impresionantă, a spus ea tristă și Chris a aprobat-o.

Detectivul făcuse o treabă extraordinară. Bietul Ian! Propria lui mamă avusese probleme toată viața, dar nu se aflase niciodată în pericol. În schimb, ea pusese în primejdie viața copilului încă de pe vremea când avea numai trei luni și când începuse din nou să se drogheze, iar de atunci oscila necontenit între dependență și dezintoxicare. Pe Francesca o durea inima pentru el și pentru Chris, care încerca să-și apere fiul.

După zece minute, avocații au ieșit din biroul judecătorului. Nici măcar în clipa când au părăsit tribunalul, fața avocatului lui Chris nu exprima nimic. Avocata lui Kim s-a dus direct la tatăl ei, în fundul sălii de judecată, și au început să șușotească, ținându-și capetele aplecate, în timp ce el arăta indignat spre judecător. Nu părea deloc mulțumit, prestația ei fusese excelentă, dar numai atât. Teatru, nu lege, și în nici un caz dreptate pentru Ian.

Avocatul lui Chris i-a scos din tribunal cât a putut de repede. Când au ajuns în capul scărilor era tot cu spatele la ei. Se temea ca nu cumva să cheme cineva presa, de aceea îi scosese din sala de judecată imediat.

–Ce s-a întâmplat în birou? l-a întrebat Chris, îngrijorat.

Avocatul i-a zâmbit și l-a bătut pe umăr.

–Ai obținut custodia unică pentru Ian, Chris. Judecătorul a spus că în acest caz nu mai vrea să audă nici o vorbă din partea lor. Câtă vreme va fi el pe scaunul de judecător, custodia lui Ian va fi a ta, iar data viitoare când

îl va pune în pericol, o bagă personal la închisoare. A fost tare mirat că ea a avut custodia comună atât timp.

Ascultându-l, pe obrajii lui Chris șiroiau lacrimile. Francesca a oftat, ușurată.

–Să plecăm înainte să-și dea seama cineva cine ești și să cheme presa. De data asta, tatăl ei a pierdut.

Chris radia de fericire. I-a mulțumit, apoi a oprit un taxi și a plecat împreună cu Francesca. În timp ce taxiul se îndepărta, Francesca a izbucnit în lacrimi și l-a îmbrățișat. Pentru Chris, victoria era totală. Acasă îi așteptau Charles-Edouard și Marya, care, imediat ce au văzut fața lui Chris și lacrimile Francescăi, au înțeles ce se întâmplase.

–Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus Marya, îmbrățișându-l, așa cum a făcut și Charles-Edouard.

Era o ușurare enormă pentru toți. Chris i-a mai rugat o dată să nu-i spună nimic lui Ian, după care s-a dus să se schimbe în tricou și blugi. Era tulburat și fericit. Ian era de-acum numai al lui. Copilul lui era salvat. Era tot ce-și dorise întotdeauna, căci mama lui îi pusese viața în pericol de prea multe ori. Judecătorul aprobase și vizitele supravegheate de o terță persoană. Era o victorie pe toate planurile.

Marya a ascultat îngrozită relatarea câtorva dintre faptele îngrozitoare pe care le prezentase avocatul la tribunal.

Era o victorie totală pentru Chris și mai ales pentru Ian. De-acum înainte, mama lui nu-l va mai pune niciodată în pericol.

În săptămâna care a urmat, când Chris a citit un articol dintr-un ziar, victoria lor s-a dovedit și mai mare. Francesca l-a văzut scrâșnind din dinți și s-a speriat. Când a terminat de citit, l-a întrebat despre ce era vorba, iar

el, fără un cuvânt, i-a întins ziarul. De data asta avocata tatălui lui Kim câștigase pentru fiica lui, nu pentru Ian.

Au afirmat și probabil au plătit sume imense martorilor ca să confirme faptul că individul care luase o supradoză în prezența ei era de fapt un dealer și, ca atare, el o pusese pe ea în pericol, și nu invers. Faptul că mortul era un infractor micșora o parte din vina ei. Au cerut o expertiză psihiatrică pentru Kim, care avea o sănătate șubredă, și au pledat pentru schimbarea acuzației de crimă prin imprudență în contravenție. Judecătorul i-a dat o pedeapsă la închisoare de șase luni, din care s-au scăzut perioada petrecută deja în închisoare și o perioadă pentru bună purtare. Kim nu avea să intre la închisoare. Avea să fie eliberată din arest peste câteva săptămâni și să se întoarcă acasă de Ziua Recunoștinței. Articolul mai menționa că ea va petrece un timp într-un celebru sanatoriu de dezintoxicare, ca să-și refacă sănătatea după timpul petrecut în arest. Putea pleca oricând dorea și, așa cum o cunoștea, Chris era sigur că va suna imediat și va cere să-l vadă pe Ian. Dar, cel puțin, acum vizita se va face sub supraveghere, așa cum stabilise tribunalul. Chris era furios că i s-a permis să ceară reducerea pedepsei și că putea ieși din arest. N-avea să treacă mult până își va face apariția, cerând să-l vadă pe Ian, distrugându-i din nou viața.

–Nu-mi vine să cred că i-a manipulat și de data asta, a scrâșnit el din dinți, palid la față, referindu-se la tatăl ei. Trebuia să fie închisă. Este un pericol pentru propria persoană și pentru toți cei din jurul ei.

–Da, dar cel puțin acum Ian este în afara oricărei primejdii, l-a liniștit, delicată, Francesca. Tu ai custodie unică, iar ea, vizite supravegheate.

–Am sperat că o să dispară din viața lui pentru câțiva ani, a încheiat el, supărat.

Francesca era mai mulțumită ca oricând de câștigarea custodiei. Nimeni și nimic nu putea ascunde sub preș lista grozăviilor comise de Kim.

Chris a aruncat ziarul la gunoi, ca să nu-l vadă Ian, și, fără să scoată un cuvânt, a plecat să lucreze. Nu era un secret pentru nimeni cât de mult își ura fosta nevastă. Francesca regreta amarnic faptul că în câteva săptămâni Kim va fi din nou liberă și va pătrunde din nou în lumea lui Ian.

capitolul 18

În săptămânile care au urmat audierii pentru custodie, idila lor a început să prindă și mai mult contur. Chris a început să se relaxeze și să se împace cu gândul că fosta lui soție nu va fi închisă și că va începe iar să ceară să-l vadă pe Ian. Francesca i-a amintit că nu mai avea nimic de-a face cu mama lui Ian. Câștigase bătălia. Avea control total și custodie unică și toate vizitele se vor petrece sub supraveghere. De-acum încolo, Ian va fi în siguranță. Asta îi permitea lui Chris să se gândească și la altceva. Petrecea din ce în ce mai mult timp cu Francesca. Stăteau la ea în living sau în dormitor, noaptea, după ce Ian adormea, dar se limitau la sărutări, de teamă ca el să nu se scoale și să urce.

La sfârșit de săptămână făceau excursii minunate împreună la grădina zoologică din Bronx, mergeau cu feribotul pe State Island, la muzeul navelor și în împrejurimile cartierului Manhattan. Ea i-a dus în vizită la tatăl ei și la Avery, în Conectticut, iar Chris și Henry s-au înțeles bine. S-au îmbrăcat toți trei în costume de carnaval și au pornit la colindat de Halloween, iar pe urmă au asistat la parada din West Village. Francesca nici nu mai știa de când nu se mai distrase atât de bine. În dimineața următoare, când Ian stătea în pat cu un dovleac din plastic plin cu bomboane, Chris a urcat la ea în cameră.

–Îți dau două Milky Ways pe două Snickers, i-a propus, în timp ce intra.

–Nici vorbă! Doamna din strada Jane mi-a dat batoane de ciocolată neagră Snikers. Fac cel puțin șase Milky Way și o pungă de alune M&M. Știu că ai strecurat două în buzunar la ultima oprire.

–Ești o șmecheră, a acuzat-o Chris și a sărutat-o.

Era nebun după ea. Până la urmă, anii de singurătate monahală își spuneau cuvântul.

–Vreau să-ți fac o propunere, i-a șoptit, în timp ce-și strecura mâna sub tricoul ei, ținându-și respirația. Vreau să plecăm undeva, doar noi doi, în weekend.

Nu îndrăzneau să se lase prea mult pradă pasiunii când Ian era prin preajmă, dar erau din ce în ce mai înflăcărați.

–Când?

–Acum! a zis el, făcând-o să râdă.

Marya și Charles-Edouard plecaseră pentru câteva zile în Vermont, ca să lucreze la carte, iar sfârșitul de săptămână îi prinsese singuri cu Ian.

–Ce zici de weekendul următor? Poate Marya o să aibă grijă de Ian, a propus ea, iar Chris a făcut o mutră disperată. O s-o întreb când se întorc.

–Dacă n-o să vrea, te avertizez, pot să-mi pierd mințile și să-ți sfâșii hainele în piața publică, așa cum îmi vine acum.

–Las-o mai ușor! O să facem noi într-un fel, i-a spus, tachinându-l, în timp ce el o săruta.

Erau amândoi nerăbdători să petreacă un weekend ca între oameni mari, în care să nu mai fie nevoiți să fie cuminți, precauți ori să se gândească la Ian. Aveau nevoie de timp pentru ei. Aproape două luni fuseseră foarte prudenți. Era destul.

Duminică seara, când s-au întors acasă din Vermont, Francesca i-a pus Maryei întrebarea. Ca întotdeauna, a fost încântată să-i ajute. Îl iubea pe Ian și se bucura tare mult de iubirea lor.

–Unde vreți să vă duceți?

Se bucura pentru ei. Acum se aflau în casă două cupluri fericite. Charles-Edouard se purta minunat și îi spunea că se simțea alt om. Nu-și dorea altă femeie în afară

de ea. Francesca îi povestise despre tatăl ei, care se purta exemplar de când se însurase cu Avery. Nu era nevoie decât de femeia potrivită.

–Nu ne-am gândit unde să mergem. Mai întâi am vrut să mă asigur că poți să stai cu Ian.

Atunci, Maryei i-a venit o idee.

–Ce-ar fi să vă duceți acasă la mine, în Vermont? E izolat și liniștit. În perioada asta a anului este frumos, chiar dacă e răcoare. Și e mai plăcut decât să stai la hotel.

Francescăi i-a surâs ideea, la fel și lui Chris, așa că și-au făcut planul. Aveau de gând să plece vineri după-amiază și să se întoarcă duminică seara. Drumul era destul de lung, dar merita. Toată săptămâna nu s-au putut gândi la altceva, iar Marya a fost ocupată să facă planuri cu Ian. Aveau să se ducă la film, să se joace, să meargă la muzeu. Ian era încântat, iar Chris și Francesca abia așteptau să vină ziua de vineri. Francesca l-a rugat pe unul dintre artiști să-i țină locul la galerie. Totul era rezolvat.

Vineri după-amiază, târziu, când au plecat din casa din strada Charles nr. 44 ai fi zis că joacă într-o scenă de evadare dintr-un film. Era o oră cu trafic intens, dar lor nu le păsa de nimic. De fapt, abia se târau. Ian n-a dat nici o atenție faptului că plecau. I-a sărutat pe amândoi și nici măcar n-a întrebat unde se duceau în weekend. Era prea ocupat cu Marya. Și Chris a promis că-l sună.

Când au ieșit din oraș, au izbucnit amândoi în râs și s-au felicitat pentru reușită.

–Toată săptămâna mi-a fost teamă să nu se întâmple ceva și să nu putem pleca. Cum ar fi să facă Ian pojar, a zis Francesca, ușurată, în timp ce el conducea.

–Și eu la fel, a recunoscut Chris. Eram sigur că unul dintre noi se va îmbolnăvi sau că Marya nu va putea să stea cu Ian ori că mama lui o să fugă din arest sau își va pierde mințile. Avem două zile pline pentru noi! Nu-mi vine să cred!

–Nici mie, a confirmat ea, radiind de fericire.

Chiar și drumul a fost odihnitor și plăcut. S-au oprit la un mic han pentru cină. Apoi s-au întors pe șosea și au continuat să conducă spre Vermont. Au ajuns la Marya chiar înainte de miezul nopții. Era o căsuță drăguță, cu o livadă, copaci înalți și o grădină frumoasă. Francesca și Chris erau încântați. În ultima vreme, Marya și Charles-Edouard fuseseră fericiți acolo, iar lui îi plăcea zona. Era exact opusul vieții lor de la oraș, în New York. În Franța, Charles-Edouard avea o fermă în Normandia, pe care însă i-o lăsase nevestei. În vara următoare intenționa să cumpere în Franța o fermă pentru Marya. Prefera să locuiască la țară decât pe malul mării. Casa din Vermont îl încânta.

Chris a descuiat ușa, a oprit alarma și s-au trezit într-un cuibușor numai bun pentru luna de miere. Francesca era în culmea admirației în fața felului cum își aranjase Marya interiorul. Era o cameră frumoasă, cu lambriuri de lemn și șemineu. Și-au lăsat valizele jos și, chiar înainte ca Francesca să apuce să-și scoată haina, Chris a dus-o în pat, acoperind-o de sărutări. Li se tăiase amândurora respirația de dorință și în câteva minute fuseseră invadați de o pasiune frenetică. Așteptaseră prea mult momentul și, în ultimele săptămâni, tânjiseră cu disperare unul după altul. Păstraseră distanța de dragul lui Ian, dar, în sfârșit, nu mai existau opreliști. În câteva minute erau amândoi goi, umplându-se de mireasma și atingerea trupului celuilalt. Erau excitați și la fel de nerăbdători. Francesca l-a primit și Chris s-a cufundat în ea arzând de dorință. Era cea mai fierbinte, cea mai nerăbdătoare, cea mai dezlănțuită partidă de sex de care avusese vreodată parte fiecare dintre ei. Erau ca două ființe flămânde care, în sfârșit, găsiseră hrană, după ani de zile petrecuți pe o insulă pustie. Au atins culmile plăcerii

în același timp, apoi au rămas nemișcați, gâfâind, aproape pe jos, și amândoi au izbucnit în râs.

–Cred că sunt prea bătrân pentru asta, a spus Chris, încercând să-și recapete suflul, în timp ce ea stătea întinsă peste el, scăldată în sudoare, cu ochii închiși și chipul luminat de zâmbet.

–Cred că am murit și am ajuns în rai, a zis ea, cu respirația tăiată.

Meritase să aștepte. Apoi s-au rostogolit pe pat, privindu-se.

–Crezi că Marya și Charles-Edouard sunt la fel? l-a întrebat ea, proptită într-un cot, admirându-l, în timp ce-și plimba lenes un deget pe pieptul lui, făcându-l să chicotească.

–Sper că nu. I-aș omorî.

A sărutat-o și ea l-a mângâiat. Era total satisfăcut, dar se simțea din nou ușor excitat. Avea mulți ani de recuperat, dar și pentru ea trecuse multă vreme. Noaptea era a lor. Și a doua zi. Nimic nu-i obliga să se dea jos din pat. Voiau doar să fie unul în brațele celuilalt.

Francesca a coborât să pregătească o cafea și a pus la încălzit cele câteva cornuri din congelator. Apoi s-au întors în pat. Pe o distanță de kilometri întregi în jurul lor nu era nici o casă și aveau o priveliște minunată. Până la urmă au ieșit și s-au plimbat un pic în jurul casei, doar ca să-i poată spune Maryei că au făcut-o, apoi s-au întors în pat, unde au rămas toată după-amiaza.

Au sunat-o apoi pe Marya ca să-i mulțumească pentru casă și să-i spună cât erau de încântați.

–Sunt foarte bucuroasă că vă place, a răspuns ea fericită. E foarte romantic, nu-i așa? a chicotit ca o fetiță, făcând-o pe Francesca să zâmbească.

–Da, așa e, a fost ea de acord.

–Nu mi-am dat seama de asta până de curând. Crezusem că e doar o casă frumoasă.

Francesca știa că nu vor uita niciodată zilele petrecute acolo. S-au dus să ia cina într-un mic restaurant din apropiere, unde Marya le spusese că se mânca foarte bine. Avusese mare dreptate. Pe urmă s-au plimbat prin livadă, la lumina lunii, apoi s-au întors și au stat pe verandă, s-au îmbrățișat și s-au sărutat. Nici unul n-ar fi vrut să se întoarcă la New York. Voiau să rămână acolo pe vecie. Francesca o invidia pe Marya pentru casă și se gândea că i-ar fi plăcut să petreacă acolo cu Chris săptămâni întregi, nu doar câteva zile.

A zâmbit și l-a privit, în timp ce stăteau în balansoarul de pe verandă, legănându-se ușor.

–Știi, pentru doi oameni bolnavi de frica unei relații, ne-am descurcat destul de bine. Nu crezi?

–Cred că ai făcut din mine un obsedat sexual. Nu mă gândesc decât la asta, a mărturisit el râzând. Mi-ai pus ceva în mâncare?

–Da, salpetru. Abia mai stau jos.

Amândoi au izbucnit în râs. Era un weekend ca o lună de miere perfectă și exact de ce aveau nevoie. Înnodaseră astfel ultima legătură dintre ei, singura care le lipsea. Aveau prietenia pe care o construiseră în luni de zile, povestea de dragoste care se născuse între ei din vară, iar acum, contopirea trupurilor, care să completeze ceea ce simțeau unul pentru altul. Cercul iubirii era perfect.

–Ai vrea să te măriți, Francesca? a întrebat-o el, îmbrățișând-o tandru.

–Până acum nu mi-am dorit niciodată asta. Mi-a fost frică să nu sfârșesc ca mama, măritându-mă de paișpe ori.

–Fii drăguță! Numai de cinci, a tachinat-o el.

–Cândva îmi imaginam că și o dată era prea mult. Tata înșela pe oricine. Mama se mărita cu oricine. Niciodată n-am vrut să fac la fel și mi-era groază să am copii, a răspuns cinstită. Mi se părea prea mult pentru mine. Ce se întâmplă dacă o dai în bară? Distrugi un om.

Ascultând-o, Chris era impresionat de cât de ciudat părea totul. Ar fi putut să fie o mamă minunată, dar nu avea copii pentru că se temea să nu rănească pe cineva ori să greșească. În timp ce Kim, care era ca un câmp minat și o adevărată epavă umană, n-a ezitat să-i dea viață lui Ian și, culmea, voia să aibă și alți copii. Când și-a dat seama ce catastrofă era, Chris n-a mai lăsat-o, cu toate că i-ar fi plăcut să aibă mai mulți copii.

–Cred că Ian este primul copil care m-a făcut vreodată să-mi doresc unul al meu. Dar tot nu sunt convinsă că trebuie să te măriți ca să ai copii. E o crimă dublă, căreia n-am fost niciodată gata să-i fac față.

–Cred că e mai plăcut dacă ești căsătorit. Este o declarație de angajament și de încredere față de altă persoană.

Apoi el a rămas gânditor un timp și, în cele din urmă a ridicat din umeri.

–Ce știu eu? Uite ce catastrofă a fost căsătoria mea.

Dar nu trebuia uitat și cu cine fusese căsătorit.

–Probabil are rost dacă te căsătorești cu persoana potrivită.

–Nu m-aș fi putut căsători cu cineva mai nepotrivit. Probabil că am fost orb. Părea atât de sinceră și eram atât de tineri. Acum n-aș mai greși.

–Ai vrea să te însori din nou?

El se gândea că ar fi posibil și era mirat de întrebare.

–Aș face-o cu tine, a spus el încet, dar ea a tăcut.

I-a trebuit ceva timp de gândire până i-a răspuns.

–Asta mă sperie. Nu vreau să distrug tot ce avem.

–Dacă e cu persoana care trebuie, viața e mai bună. Dacă nu e cine trebuie, poți să-ți dorești să nu te fi născut. Nu-mi pot imagina că s-ar întâmpla așa dacă aș fi cu tine.

Ea însă l-a sărutat, apoi i-a pus un deget pe buze. Nu voia să-i mai spună nimic din ce nu era pregătită să audă.

Dar i-a promis să facă dragoste în patul cu baldachin. Se iubeau amândoi enorm.

Au adormit unul în brațele celuilalt.

S-au trezit a doua zi dimineață, în zori, și au luat micul dejun pe verandă. Era rece, dar aerul era proaspăt și ei își beau cafeaua în halatele de baie, așezați în balansoar, acoperiți cu o pătură. Francesca medita la discuția din seara trecută, despre căsătorie, dar n-a adus vorba despre asta și nici el n-a făcut-o. Era la fel de preocupat de acest subiect, dar nu voia s-o supere, așa că n-a mai insistat.

După-amiază au făcut din nou dragoste, după care au schimbat așternuturile patului cu baldachin al Maryei. Au spălat farfuriile, apoi Francesca i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie. „Mulțumesc pentru cel mai frumos weekend din viața mea." Chris l-a citit, a tăiat ultimele două cuvinte și a scris „viețile noastre". Ea i-a zâmbit și l-a sărutat.

–Îți mulțumesc și ție.

El a dus bagajele afară, la mașină, au activat alarma și au încuiat ușa. Au pornit la drum chiar la apusul soarelui. Francesca s-a aplecat și l-a sărutat, iar el i-a zâmbit.

–Te iubesc, Chris.

–Și eu te iubesc, Francesca.

S-a aplecat și a mângâiat-o pe obraz, apoi, o vreme, au mers în liniște. Aveau atâtea lucruri la care să se gândească și atâtea de care să-și amintească. Totul era așa cum trebuia să fie. Nici unul dintre ei nu mai trăise înainte ceva asemănător.

capitolul 19

În săptămânile care au urmat, singurul lucru la care s-au gândit Francesca și Chris a fost minunatul weekend petrecut în Vermont. Marya era încântată că s-au iubit în casa ei și i-a asigurat că se puteau duce acolo oricând.

Și-au propus să fie cuminți până vor putea pleca din nou, dar a doua zi după întoarcerea lor și-au dat seama că le era imposibil. Cum adormea Ian, Chris cobora scările ca să fie cu ea. Încuiau ușa și făceau dragoste cu pasiune, așa cum făcuseră în Vermont. Apoi el se întorcea la Ian.

Chris i s-a plâns de asta într-o noapte, la despărțire. Detesta să plece din pat, s-o ia în jos, pe scări, și să petreacă noaptea fără ea. Dar nu aveau de ales.

–Nu poți pur și simplu să te muți aici și să-l lași singur, i-a zis ea delicată. O să ne poarte pică.

–Știu. Doar că-mi este dor de tine când sunt singur. Ești prea departe.

Îi plăcea că împărtășeau aceleași sentimente.

Într-o dimineață au dormit prea mult și era cât pe-aici să-i prindă Ian. Francesca a sunat-o pe Marya pe mobil și a rugat-o să-l ademenească în bucătărie. Câteva minute mai târziu, Chris intra cu ziarul în mână, pretinzând că l-a luat de afară. Ian n-a bănuit că a fost sus, cu Francesca, dar fără ajutorul Maryei cei doi îndrăgostiți ar fi căzut în capcană.

Uneori, după ce făceau dragoste, se îmbăiau împreună, în cada ei mare, și stăteau de vorbă. După baie, de cele mai multe ori se duceau din nou în pat. Zilele erau aurii. Era noiembrie și amândoi știau că nu vor uita niciodată această perioadă. Toți cei din casă erau ocupați cu pregătirea sărbătorii de Ziua Recunoștinței.

Thalia a anunțat-o pe Francesca că va pleca să petreacă împreună cu prietenii la San Francisco. Era acolo un bărbat care avea un iaht și pe care intenționau să i-l prezinte. Henry și Avery se pregăteau să plece la Sun Valey, să-și petreacă sărbătoarea cu prietenii. Familia lui Chris se aduna pe Martha's Vineyard pentru vacanță, așa cum făceau întotdeauna, dar anul ăsta el voia să rămână în New York cu Francesca. Charles-Edouard și Marya s-au oferit să gătească tradiționalul curcan pentru cină, iar Chris și Francesca au acceptat cu plăcere. Francesca nu avea unde să plece, iar Chris nu voia să se ducă acasă. Voia să petreacă Ziua Recunoștinței cu ea și cu Ian. Acum casa din strada Charles devenise căminul lor.

Masa preparată de Charles-Edouard și Marya a fost un festin. Aveau pe masă toate legumele posibile și toate garniturile, un curcan care arăta ca o dintr-o poză de revistă și câteva feluri pur franțuzești. Altele erau tradiționale americane, de exemplu piureul de afine sau de castane, piureul de cartofi, biscuiții, mazărea, morcovii și spanacul, precum și sparanghelul cu formidabilul sos olandez făcut de Marya. Era de departe cea mai bună Zi a Recunoștinței pe care un grup de americani o petrecuse vreodată. Când s-au ridicat de la masă, abia se mai mișcau. Charles-Edouard și Chris s-au dus în grădină să-și fumeze trabucurile și să bea Chateau d'Yquem, vinul lor favorit. Categoric, Charles-Edouard îi învățase cu unele dintre cele mai fine lucruri în viață. Chris adora trabucurile cubaneze, dar nu le fuma niciodată în casă, ci doar rar, după o masă grozavă, ca acum.

Marya și Francesca au făcut curat în bucătărie, iar Ian a adormit în patul din camera Maryei, uitându-se la televizor. Chris l-a inițiat pe Charles-Edouard în fotbalul american. Formau împreună un grup simpatic. Nu mai erau patru străini, ca la început. Erau două cupluri și un copil. Un grup sudat, format din oameni care se iubeau.

Pentru Francesca, sărbătoarea de Ziua Recunoștinței a fost minunată. În pofida tragediei cu Eileen, de la sfârșitul verii, fusese un an bun.

Totuși, nu era pregătită pentru anunțul pe care Marya și Charles-Edouard l-au făcut la sfârșitul petrecerii. Marya și-a privit iubitul cu o ușoară ezitare, iar el a dat din cap.

–Ne pregătim să ne întoarcem în Franța, a anunțat ea, cu lacrimi în ochi.

–De Crăciun? a întrebat-o Francesca. I se părea o idee bună, dar Marya a clătinat din cap.

–Pentru șase luni, poate chiar mai mult. Un an. Charles-Edouard are ceva afaceri de rezolvat. Vrea să renunțe la restaurant și să încerce altceva. Trebuie să pună la punct amănuntele cu renta atribuită soției. Și trebuie să petrecem ceva timp în Provence, ca să terminăm cartea. O să închiriem o casă acolo. Sper să veniți să ne vizitați, a încheiat, privindu-i pe Francesca și pe Chris cu ochii scăldați în lacrimi.

Nu voia să plece. Nu numai că acum făcea parte dintr-un cuplu, dar nici nu voia să rămână acolo fără el. În plus, era foarte plăcut să petreci un an în Franța sau chiar să te muți acolo, iar ei vorbiseră mult despre asta.

Francesca părea șocată și foarte tristă.

–Vinzi și casa din Vermont? a întrebat ea, dar Marya a negat

–N-aș putea. Poți s-o folosești oricând vrei. Charles-Edouard mi-a promis că vom petrece acolo o lună, vara viitoare. Nu cred că ne vom întoarce până atunci.

Într-adevăr, viața lui era în Franța. Ultimele patru luni și le petrecuse în State pentru Marya, dar trebuia să se întoarcă. Avea o mulțime de treburi și o afacere pe care era necesar s-o conducă ori s-o vândă. În lipsa lui, fusese prost administrată. Trebuia să se întoarcă și să ia unele decizii.

Dar Francesca nu-și putea imagina casa fără ei, cum nu putea nici Chris. Știa și cât de trist va fi Ian. Fusese pentru el ca o bunică, mult mai drăguță și mai prezentă în viața de zi cu zi decât oricare dintre ei. Iar pentru ea, el era nepotul pe care nu-l avusese niciodată, mai ales că nici Charles-Edouard nu avea copii.

–Vreau să-mi promiteți că veți veni să ne vizitați, oricând doriți. Acum suntem o familie, a spus ea, îmbrățișându-i pe amândoi. Și ei nutreau aceleași sentimente.

Au mers apoi cu toții în living și au discutat despre planurile pe care le aveau. Chris s-a dus să-l culce pe Ian, dar băiețelul dormea deja când a urcat scările cu el. Apoi a coborât și a aprins focul.

Francesca i-a întrebat dacă intenționau să se căsătorească. Marya a zâmbit.

–Nu încă. Dar Charles-Edouard a fost foarte cuminte. Sunt impresionată.

Și ei erau la fel de impresionați. Rămânea un francez perfect, dar părea că a învățat să-și țină ocheadele în frâu. Nu avea ochi decât pentru Marya.

Decizia de a pleca în Franța o luaseră abia de câteva săptămâni. Și, așa cum spunea Marya, fusese o decizie grea pentru ea. Dar era ceva logic, părea corectă pentru amândoi, pentru că începeau o viață nouă.

–Când plecați? a întrebat Francesca, temătoare.

–Peste o lună. Charles-Edouard vrea să fie la Paris de Crăciun. Probabil vom pleca pe 23 decembrie.

Francesca știa că asta însemna că renunța la camera din strada Charles. Dacă plecau la Paris, nu mai aveau nevoie de o cameră în New York. Puteau sta la ei oricând se întorceau, dar nu era un motiv să plătească chirie la New York. Pentru Francesca, asta presupunea un alt efort financiar, dar nu s-a mai gândit să vândă casa. Era fericită acolo alături de Chris și de Ian. Avea să găsească o modalitate să se descurce. Dar nu mai voia să ia alți

chiriași. N-ar mai găsi niciodată o altă Marya. Și nu voia să riște cu o altă Eileen. A fost prea traumatizant.

–Sper să stați aici când veniți la New York, a spus tristă Francesca și Marya a îmbrățișat-o.

–Așa o să facem. Iar voi aveți o casă la noi, la Paris. Îl puteți trimite pe Ian în vizită oricând, i-a zis lui Chris. Ar fi minunat pentru noi și amuzant pentru el.

–Crezi că dacă vă căsătoriți veți mai locui în State? a întrebat-o Francesca.

–Nu știm. Depinde ce face Charles-Edouard după ce-și pune la punct afacerile.

După ce împărțea averea cu fosta soție, așa cum i se părea corect, trebuia să facă unele schimbări. Divorțul costa mult. El însă nu se plânsese niciodată, nici măcar față de Marya.

Vestea pe care le-au dat-o însemna o mare schimbare și le-a trezit emoții contradictorii. Mai pierduseră prieteni dragi sau măcar cunoștințe. Charles-Edouard făcea și el parte acum din familia lor.

A doua zi dimineața, când a aflat, Ian a început să plângă și nici Francesca nu se simțea prea bine. De când aflase, era deprimată. Ian nici nu voia să audă de plecarea lor. Marya a încercat să-l împace spunându-i că putea să-i viziteze la Paris ca să vadă Turnul Eiffel și Arcul de Triumf și să se plimbe cu vaporașele pe Sena.

–Dar nu vorbesc franțuzește, i-a răspuns el necăjit.

–Multă lume vorbește englezește la Paris, l-a liniștit ea. Iar Charles-Edouard și cu mine o să te ajutăm. O să avem grijă de tine și îi așteptăm și pe Chris și pe Francesca.

Până la urmă a acceptat, dar nu era foarte convins. Era prea departe. Ian îi iubea mult pe amândoi și el îl iubeau pe el.

Duminică, atunci când a urcat la ea, Chris a găsit-o pe Francesca cufundată în facturi, în birou. Asta îi amintea de zilele când încerca să-și salveze casa și afacerea

și se temea că nu va reuși niciodată. Prin plecarea Maryei, situația se complica din nou. Întorcea cifrele pe toate părțile, dar nu-i ieșeau la socoteală. Nu mai închiriase camera lui Eileen și nici nu intenționa s-o facă. Etajul de sus era închis din august și Francesca voia să-l lase așa. Amintirile care bântuiau locul erau mult prea rele și, din respect pentru Eileen, nu voia să intre nimeni acolo. Camerele erau curate, goale și încuiate. Nu mai urcase la etaj de-atunci. Brad încă nu fusese judecat și probabil că procesul lui avea să mai dureze multe luni. Poliția păstrase legătura cu ea. Se gândise de câteva ori s-o sune pe mama lui Eileen, dar n-a făcut-o niciodată. Avea sentimentul că nu-i vor primi bine telefonul. Intenționa să le trimită o scrisoare de Crăciun. Când a murit Eileen, le trimisese o scrisoare de condoleanțe din toată inima, spunându-le ce fată minunată a fost. Nu a primit însă nici un răspuns de la familia ei. Poate pur și simplu nu știau ce să spună sau cum s-o facă.

Așa cum stătea aplecată peste facturi, Chris i-a observat expresia de îngrijorare.

–Veşti proaste?

–Cam așa ceva. Nu știu de ce, dar în noiembrie am avut o lună proastă la galerie. Totul s-a vândut cu greu. Octombrie a fost grozav și septembrie a fost foarte bun. De câte ori mă gândesc că ne punem pe picioare, intervine ceva. Profitul n-a fost foarte mare și a trebuit și să plătesc blestemata aia de factură a instalatorului după inundație.

Două mii de dolari erau o gaură mare în buget pentru ea. Instalatorul îi permisese să plătească în două rate, ceea ce îi fusese de ajutor, dar încă mai avea de plătit.

–Plecarea Maryei este o lovitură din multe puncte de vedere, a spus tristă. O să-mi fie foarte dor de ea.

Îi fusese ca o mamă, dar și o bună prietenă. Francescăi îi plăcea să stea de vorbă cu ea, așa cum făceau toți.

–Nu vreau să închiriez din nou camera lui Eileen. Pur și simplu nu pot. Și, oricum, nimeni n-ar accepta. S-au întâmplat lucruri prea greu de suportat acolo pentru ca cineva să vrea să închirieze camera. Și nu mai vreau să aduc iar străini. E prea riscant.

Până la urmă înțelesese că, deși avusese noroc, de data asta mama ei avusese dreptate. Dar acum riscul părea prea mare și inutil.

–Cu mine ți-a reușit, a tachinat-o el, iar ea a râs, plină de fericirea de a fi împreună cu el.

–Da, am reușit.

Dar acum, fără Marya și Eileen, pierduse două treimi din banii pentru ipoteca pe casă. Era mult pentru ea, iar lucrurile se complicau din nou. Contractul Maryei era, oricum, pe sfârșite, ca și al lui Chris.

–Cum te descurcai când erai cu Todd? a întrebat-o el, curios.

Întrebarea asta nu i-o mai pusese niciodată.

–Plăteam fiecare jumătate din ipotecă. Era greu, dar mă descurcam și funcționa. Însă nu pot să mă descurc singură.

–Ce-ar fi dacă am plăti pe din două, n-am mai închiria nimănui și am trăi aici ca o familie, noi trei?

–Poate m-aș descurca, a spus gânditoare, dar n-ar fi drept pentru tine. Locuiești doar în două camere.

Auzind-o, el a izbucnit în râs.

–M-am gândit că m-aș putea muta sus, cu tine, dacă îți convine. Pot chiar să plătesc două treimi din ipotecă, dacă vrei, din moment ce noi suntem doi și tu una.

Era foarte generos și cinstit și voia s-o ajute să-i fie mai ușor. Putea să-și permită. Trăia modest și nu era un lăudăros. Afacerea lui de design publicitar mergea bine și, având în vedere cine erau ai lui, bănuia că primea bani și de la părinți. Era un om modest, dar nu trebuia să se chinuie ca ea. Era prea strâmtorată și nu voia să vândă

ultimul tablou al tatălui ei decât dacă nu ar fi avut încotro. Și așa îi părea rău că le-a vândut pe celelalte.

–Dacă vrei, am putea face jumi-juma, a propus Francesca, precaută, recunoscătoare pentru ajutor. Am putea să transformăm apartamentul tău în camera lui Ian, cu un loc de joacă, să folosim livingul de jos, să dormim în camera mea, iar camera Maryei aș putea s-o transform într-un cabinet sau birou pentru tine. Ar fi un birou drăguț.

Era însorit și luminos, cu vedere spre grădină.

–Acolo poți să fumezi trabucuri cubaneze, a glumit ea.

Propunerea ei era pertinentă și ar fi fost de folos.

–Îmi place ideea. Nu mai vreau să închiriezi, a spus Chris, simplu. Cred că e prea riscant.

Și, în cele din urmă, acum casa era a ei, iar dacă vreodată se despărțeau, se putea gândi să închirieze din nou. Acum însă, dacă el plătea jumătate, n-ar mai fi fost nevoie.

–Ar putea fi în regulă, a zis Francesca, recunoscătoare. Începeam să mă îngrijorez.

Nu suporta s-o vadă îngrijorată și îi părea rău că îi era atât de greu. Își imaginase că plecarea Maryei punea o nouă povară pe umerii ei, dar nu-și dădea seama cât era de mare. Francesca avea foarte puține economii. Și Chris voia s-o ajute. Avea să împartă costul ipotecii cu ea, cu toate că asta îi dubla chiria, dar urma să folosească toată casa. Și se pregăteau să locuiască acolo ca un cuplu cu un copil, nu doar ca niște chiriași.

–Mai am și alte idei care să te ajute să te descurci, a spus simplu. Poate o să vorbim altă dată despre asta.

Ea a fost de acord, întrebându-se la ce se gândea. Dar pentru moment îi rezolvase problema și îi era profund recunoscătoare.

În timp ce pregăteau cina, Marya a întrebat-o dacă avea să se descurce.

–Îmi pare foarte rău că te părăsesc în grabă, cu un preaviz atât de scurt, dar Charles-Edouard mi-a vorbit despre asta abia acum câteva săptămâni. Până săptămâna trecută n-am fost de acord. Crezi că o să te descurci?

–Acum, da, a răspuns Francesca, ușurată. Chris e gata să mă ajute.

–Sper s-o facă. Acum ce planuri aveți?

–Pentru moment, nu avem nici un plan. Pur și simplu o să locuim aici, o să sperăm la ce e mai bun și o să vedem cum merg lucrurile.

Marya se gândea că până la urmă se vor căsători, lucru la care se aștepta și pentru ea. Charles-Edouard voia s-o ia de nevastă imediat ce se termina divorțul. Urma ca tribunalul să elibereze actele de divorț în câteva săptămâni, să fie parafate de judecător și apoi era liber. Dar Marya nu se grăbea. Nici Francesca. Toată viața se ferise de căsătorie și nu voia să se răzgândească acum, indiferent cât de mult îl iubea pe Chris. Și chiar îl iubea.

–Nu vreau să fiu ca mama.

Îi mai spusese asta și Maryei, și lui Chris.

–Nici într-un milion de ani n-o să fii ca ea, a încurajat-o Marya. Sunteți foarte diferite. Îmi place de ea, dar nu jucați în aceeași echipă.

Marya o vedea pe Thalia așa cum era, o femeie frivolă, răsfățată, superficială, chiar dacă era plăcută, opusul ei. Dar o respecta profund pe Francesca și o iubea ca pe o fiică sau ca pe o nepoată.

–Chiar dacă o să te măriți de zece ori, tot n-ai putea fi ca ea.

–Mai bine nu risc. Mă întreb dacă va găsi vreodată altă victimă. De ani de zile îl vânează pe numărul șase. Te-ai putea aștepta să obosească ori să uite de asta, dar

n-o face niciodată. O să vrea să se mărite din nou și când o să aibă nouăzeci de ani.

Au râs, amândouă, gândindu-se că era mult adevăr în afirmația aceasta.

În seara aceea a discutat cu Chris despre planurile lor în legătură cu casa. Întrebarea era când aveau să-i spună lui Ian.

–Crezi că o să fie supărat dacă te muți, sus, cu mine?

Părea îngrijorată, iar Chris a sărutat-o.

–Gata cu spaimele! O să fie încântat să aibă camera lui de joacă. Am de gând să-i iau un televizor mare, ca să se poată uita la filme. Și nu ne vor despărți decât niște trepte.

Amândoi erau fericiți că în sfârșit puteau împărți dormitorul. Se pregăteau să înceapă o viață adevărată, nu doar o idilă de weekend.

Aveau o grămadă de lucruri la care să se gândească și despre care să vorbească. Francesca i-a amintit că săptămâna care urma plecau la Miami, la Art Basel. Era unul dintre târgurile de artă cele mai frumoase din lume, depășit numai de cel de la Basel, care se ținea în Elveția, în iunie. În aceeași săptămână, în Miami aveau loc zeci de târguri de artă. Francesca abia aștepta, și Chris o însoțea. Era încă tulburată de mutarea Maryei la Paris, atât de grabnică, dar aveau viitorul în față, și viața lor împreună abia începuse.

El voia s-o ducă la Boston, să fie alături de familie de Crăciun. Francesca acceptase, Ian voia să vină cu ei, dar gândul o speria de moarte. Dacă n-o plăceau și n-o considerau potrivită pentru el? Era doar o măruntă vânzătoare de artă din West Village și fiica unui artist celebru. În familia ei nu existau persoane importante.

–O să te îndrăgească, îți promit, a liniștit-o Chris.

Așa că ea a decis să nu-și mai facă probleme în legătură cu asta decât după târgul de la Miami. Cu plecarea Maryei,

cu schimbările produse în casă după mutarea ei, apoi cu Crăciunul petrecut cu familia lui și târgul de artă de la Miami care avea să înceapă în mai puțin de o săptămână, decembrie urma să fie o lună aglomerată.

capitolul 20

Marya și Charles-Edouard au fost de acord să aibă grijă de Ian când Francesca și Chris au plecat la Miami, în weekend. Abia aștepta să viziteze toate târgurile de artă. Pe lângă Art Basel, care era cel mai frumos târg din lume, existau și alte paisprezece expoziții. Lucrările prezentate la târg se vindeau pe o avere. Agentul tatălui ei avea și el un stand, Henry și Avery participau în fiecare an și a promis să-i sune. Francesca și Chris s-au instalat la Hotel Delano și Chris a fost încântat. Fiecare lift era luminat în altă culoare, iar camerele erau proiectate de Philippe Starck. Când au ajuns, vremea era plăcută și caldă, iar Chris ardea de nerăbdare să-și petreacă ceva timp la piscină. Francesca voia să se ducă direct la târg și să înceapă să-l viziteze. În următoarele zile au admirat mai multă artă decât majoritatea oamenilor în câțiva ani.

Târgul se ținea la Convention Center, în Miami Beach, într-o hală enormă. Alte expoziții erau la Ice Palace sau răspândite în oraș, în diferite locuri. Unele târguri mici se țineau în hoteluri, unde camerele erau închiriate de dealeri. În zeci de locuri se dădeau petreceri, în discoteci, hoteluri și restaurante. Francesca primise un teanc de invitații. Asta însemna să-l introducă pe Chris în lumea artei adevărate, printr-o implicare totală. El era emoționat că participa împreună cu ea la acest eveniment, și intenționa să se lase condus. Dar, înainte să iasă din cameră, a oprit-o și s-au hârjonit în pat o jumătate de oră. Un mod plăcut de a-și începe călătoria. Apoi au făcut un duș, s-au schimbat și au ieșit.

Au chemat un taxi la hotel și au pornit spre Convention Center. Pentru artiștii tineri și lucrările

avangardiste exista o clădire separată. Visul Francescăi era să expună într-o zi la unul dintre târgurile mici din Miami. Intenționa să facă o ofertă anul viitor, dar nu se simțea încă pregătită. Și era gata să-și petreacă câțiva ani pe lista de așteptare. Să expui la un târg de artă presupunea multă abilitate și depindea adesea de relațiile pe care le aveai. Se baza mult pe tatăl ei, dar încă nu discutase cu el. Dacă ar fi fost absolut sigură că era în stare, ar fi făcut-o.

–Nu m-am temut niciodată că mă fac de râs cu artiștii mei, i-a spus ea lui Chris, când coborau din taxi și se îndreptau spre hala uriașă.

Agentul tatălui ei îi dăduse un permis de intrare și, peste câteva minute, străbăteau culoarele, oprindu-se la fiecare stand ca să admire lucrările expuse. Chris era amețit. Erau acolo nenumărați negustori tradiționali, care vindeau picturi valoroase. A văzut trei Picasso în mai puțin de cinci minute, la prețuri astronomice. Apoi un Matisse, un Chagall, doi Kooning, un Pollock și două dintre picturile tatălui Francescăi, expuse de agentul lui. Pe unul era o bulină roșie, ceea ce însemna că era deja vândut. Celălalt avea o bulină albă, ceea ce însemna că era reținut de un client. Trebuia să ai un buget consistent ca să cumperi de acolo.

–De unde vin toate chestiile astea? a întrebat-o Chris uimit. Nu mai văzuse atât de multă artă în viața lui și nivelul înalt al artiștilor expuși era impresionant.

–Europa, Statele Unite, Hong Kong.

Negustori de artă din toată lumea expuneau acolo și veneau cu avionul din toate colțurile lumii. Exista și un mare număr de galerii avangardiste, care expuneau artă creată anume ca să șocheze. Existau proiecții video, artă conceptuală, iar la un stand au văzut o uriașă movilă de nisip, pe dușumea. Fusese vândută cu o sută de mii de dolari și instalată de artist, care era foarte cunoscut.

În timp ce mergeau printre standuri, Chris comenta și Francesca îi dădea explicații despre unii artiști. Îi plăcea că era acolo cu ea și au rămas până aproape de ora opt, când au luat un taxi care să-i ducă la petrecerea la care fusese invitată, la un restaurant numit Bedf, unde lumea stătea pe perne și lua cina. Toate discuțiile se învârteau în jurul artei și al artiștilor, al calității expoziției și al pieselor scumpe care se vindeau. Francesca s-a întâlnit cu o mulțime de oameni pe care îi cunoștea și i-a prezentat lui Chris. Se distra foarte bine și o încânta fiecare minut petrecut acolo, iar el se simțea la fel de bine. Era lumea ei și îl fascina. Părea că toți o cunosc.

Au ajuns la hotel abia pe la ora două noaptea, după ce s-au oprit la o altă petrecere, găzduită la o discotecă. Au dansat puțin și apoi au plecat spre casă, unde s-au prăbușit în pat, în camera lor albă de la Delano. Când i-a trezit telefonul lui Ian, dimineață, dormeau duși. Tocmai cumpărase bradul de Crăciun cu Marya și făceau podoabele. Se pregăteau să coacă unele dintre ele ca să le agațe în pom și părea emoționat. După ce a închis, Chris i-a zâmbit mândru Francescăi. Ian a promis să-i sune mai târziu.

–Este un copil grozav, nu-i așa? a întrebat-o Chris, giugiulind-o.

–Da, este, a recunoscut ea, și tu ești la fel.

A sărutat-o și după câteva minute s-au ridicat din pat. Peste o oră erau din nou la târg. Au rămas acolo toată ziua, până când Chris a implorat-o să-i fie milă de el, pentru că nu mai rezista să se uite la picturi. Aproape terminaseră de vizitat Art Basel, dar, deși ea voia să vadă și expozițiile de la Red Dot și Scope, a acceptat să ia o pauză și să-și petreacă alături de el o oră la piscină. Recunoscător, s-a întins alături de ea, fericit să-și ia o bere.

–Iisuse, n-au exagerat când au spus că e cel mai mare târg de artă din lume.

Văzându-l așa de epuizat, ea a izbucnit în râs. Mai erau multe expoziții pe care voia să le vadă, cu toate că nu credea că le vor putea vizita pe toate. Pe lista de-a doua zi figurau cinci. Aveau să se întoarcă la New York abia luni după-amiaza, ceea ce însemna că era destul timp să le vadă pe toate.

Duminică, Chris i-a spus că era sătul de atâta artă, iar ea a râs de el și l-a comparat cu Ian. El nu mai voia decât să se întoarcă la hotel și să se uite la fotbal. Au căzut de acord să se întâlnească mai târziu, după-amiază.

Seara au luat cina la un restaurant șic din South Beach, împreună cu tatăl ei, cu Avery și cu agentul care se ocupa de tatăl ei, un tip fascinant. Chris a avut o discuție interesantă cu el despre arta italiană a Evului Mediu, pe care o studiase la școală, și a întreținut o lungă conversație cu tatăl Francescăi despre munca lui. Cei doi bărbați păreau să se înțeleagă foarte bine și, trăgând cu urechea la discuția lor, Avery i-a făcut cu ochiul Francescăi peste masă. Lucrurile mergeau foarte bine. După cât de expansiv era tatăl ei cu Chris, se putea spune că-l place, iar ea era încântată de asta.

—Chiar îmi place iubitul tău, i-a șoptit Avery când au părăsit restaurantul. Și sunt sigură că și lui Henry îi place.

Ar fi fost greu să fie altfel. Chris era inteligent, interesant, serios, era o plăcere să fii în preajma lui și era încântată de câte învățase despre lumea ei.

Toată săptămâna a fost o baie de artă, iar duminică seara, până și Francesca era obosită și bucuroasă să se întoarcă la hotel. Mai erau numai trei expoziții pe care voia să le vadă a doua zi, dar Chris a refuzat categoric s-o însoțească, preferând să se ducă la piscină. Nu s-a supărat. Erau atât de multe de văzut și atât de multă lume pe care o cunoștea, încât era mulțumită să fie singură. Luni

dimineața, împreună cu Avery, s-au dus să viziteze două mici târguri de artă aflate într-un mic hotel.

–Chiar îmi place Chris, a mărturisit Avery în timp ce hoinăreau printre standuri. Și Henry îl place. Este inteligent, e plăcut să discuți cu el și se vede că e nebun după tine. Mă bucur mult pentru tine, a încheiat ea, zâmbindu-i.

–Și eu sunt nebună după el. Apropo, când pleacă Marya nu mai închiriez nimănui. Chris și cu mine avem de gând să renunțăm la chiriași.

Când Francesca și-a auzit telefonul sunând în poșetă, Avery, încântată de veste, discuta cu o prietenă de la o galerie din Cleveland. Era Chris și părea speriat.

–Unde ești? Cât de repede poți să te întorci?

–Sunt la unul dintre târgurile mici, la un hotel de pe plajă. De ce? Ce s-a întâmplat?

Din cauza oamenilor care discutau în jurul ei era mult zgomot și telefonul nu funcționa bine în hotel. A ieșit în hol, încercând să-l audă mai bine. Nu pricepea despre ce vorbea, dar nu-l auzise niciodată atât de speriat.

–Kim l-a răpit pe Ian. De la școală. L-a luat cu ea, a îngăimat el, plângând de-a dreptul.

–O, Doamne! Cum s-a întâmplat?

Francesca era îngrijorată și pentru Chris, dar mai ales pentru Ian. Știau că mama lui ieșise din arest cu o săptămână înainte și se afla într-o instituție de reabilitare la modă, în New Jersey. Trebuia să rămână acolo până la Crăciun, și nu putea ieși când voia, iar Chris era sigur că n-o va face. I-a spus Maryei să fie atentă, și abia dacă au ieșit în weekend, doar cât au cumpărat pomul. Cu podoabe și prăjituri, ea îi găsise continuu de lucru lui Ian.

–S-a prezentat la școală azi dimineață și a spus că are drept de vizită și că-l duce la doctor, pentru că e programat la un rapel pentru un vaccin. Iar ei au crezut-o. Cred că Ian a fost fericit s-o vadă și a plecat cu ea. Tocmai

m-au sunat de la școală ca să verifice. Dar a ieșit prin ușa din spate. Nu știu unde este, n-am nici o idee ce va face cu el sau unde se va duce.

–Nu poate fi atât de nebună, a spus Francesca, încercând să-l calmeze, dar el a țipat la ea pentru prima oară.

–Ba da, este, a urlat în telefon. O să distrug nenorocita aia de școală. Știau că nu se pune problema să stea cu ea fără supraveghere. Le-am dat o copie după ordinul tribunalului. Cât de repede poți să ajungi aici? Unde ești? La ora unu am un avion spre New York. Vreau să-l prind.

–Nu știu exact unde sunt. Înainte am fost la alt târg.

–Îți împachetez eu lucrurile. Ne întâlnim la aeroport. United Airlines.

Francesca s-a întors s-o caute pe Avery și să-i spună ce s-a întâmplat. Mama ei vitregă părea cât se poate de îngrijorată.

–Crezi că o să fie bine? Nu l-ar răni. Sau ar fi în stare?

–Nu cred. Nu intenționat. E mai tentată să-și facă rău singură, cu un gest nebunesc. Poate vrea doar să-l sperie pe Chris ori să-i arate că poate face ce vrea. E chiar nebună.

Singurul lucru la care se putea gândi era lunga listă de grozăvii pe care o auzise la audiere. Dar acum Ian avea opt ani. Era descurcăreț și putea să-și poarte singur de grijă mai bine decât mulți copii de vârsta lui. O făcuse de câte ori rămăsese singur cu mama lui.

Francesca a sărutat-o în grabă pe Avery, și-a luat rămas-bun, a ieșit și a oprit un taxi, cerându-i șoferului s-o ducă la aeroport. Era în pantofi de sport, în jeanși și în tricou, dar s-ar fi urcat în avion și în costum de baie ca să fie cu Chris. Când l-a găsit la aeroport, el părea disperat. Tocmai îi îmbarcase bagajele și îi aducea haina.

–Poate l-a dus la apartamentul ei, i-a sugerat. Nu poți să anunți poliția?

–Am anunțat, a zis el, arătând de parcă ceva îi sfâșia nervii. Nu știu de ce a plecat Ian cu ea. O cunoaște bine și știa că nu trebuie s-o facă.

–E mama lui, a spus ea blând, în timp ce alergau spre poartă.

Abia au reușit să ajungă și s-au urcat ultimii în avion.

–Nu răspunde la mobil. Poliția o caută. Le-am spus că Ian este în pericol. Și cred că este. Femeia aia e nebună.

Au ajuns în avion și și-au ocupat locurile. În timpul zborului, Chris abia dacă a scos o vorbă. Privindu-l, știindu-l mort pe dinăuntru, a trăit cele mai lungi trei ore din viața ei. Era speriat pentru fiul lui. Un timp, nici n-a încercat să-i vorbească. Doar l-a ținut de mână. A tras două înghițituri zdravene de scotch și în câteva minute s-a amețit. Oricum, nu era nimic de făcut până nu aterizau.

La aeroport au luat un taxi, iar Marya îi aștepta acasă. Nu fusese greșeala ei, dar, oricum, se simțea îngrozitor. În clipa când au aterizat, Chris a luat legătura cu poliția, dar încă nu aveau nici o veste. Fuseseră la apartamentul ei, dar nu se afla acolo. Omul de la lift și portarul n-o mai văzuseră de când ieșise din arest și plecase la dezintoxicare. Chris stătea în bucătărie, cu capul în mâini, încercând să-și imagineze unde ar putea fi. Unde l-ar fi putut duce? Apoi, brusc, i-a venit o idee. Se holba la amândouă ca un nebun și, nu peste mult timp, chiar avea să se poarte ca un nebun.

–Dacă nu s-a dus să cumpere droguri sau n-a murit undeva, pe vreo alee, înseamnă că este într-un bar în cartierul de vest, unde obișnuia să-l ducă. Acolo au aparate de pinball și jocuri Arcade. Lui îi place acolo și e aproape de dealerul ei.

A dat poliței și adresa dealerului, cel puțin pe cea pe care o știa de la Ian.

Înainte să-l poată opri, a ieșit în fugă din casă, iar Francesca alergă în urma lui. Deși era frig, nici măcar n-a apucat să-și ia haina.

–Du-te înapoi în casă! Dacă îl găsesc, te sun, i-a spus, dar părea derutat și încă speriat când a oprit taxiul.

–Vreau să vin cu tine, a zis ea, dar el ezita, trăgând de ușă s-o deschidă.

Nu voia ca Francesca să vadă locul. Dar ea îl iubea pe Ian și acum făcea parte din viața lor, chiar și în astfel de situații. În cele din urmă, i-a deschis ușa și ea a sărit în mașină. I-a spus șoferului unde voiau să ajungă și că erau grăbiți. Au ajuns la bar în zece minute. Părea un loc sordid, care, în altă situație, ar fi îngrozit-o pe Francesca. Era deschis. Chris a împins ușa și a intrat. Înăuntru era întuneric și tot ce se putea zări erau aparatele luminate, care, pentru o clipă, l-au orbit. Doi bărbați se jucau la aparate. Apoi l-a văzut, în colțul din fund, la jocurile Arcade, o siluetă micuță stând în fața unui aparat. Era împreună cu o femeie, prăbușită pe masa de lângă el. Părea adormită. Chris și-a luat băiatul în brațe într-o clipă, l-a ridicat și l-a privit lung. Șiroaie de lacrimi îi scăldau obrajii și nici măcar nu-și dădea seama. Francesca plângea ușurată. Ian a făcut ochii mari.

–Te simți bine? l-a întrebat Chris și Ian a încuviințat din cap.

–Sunt bine, a zis Ian, apoi, în timp ce tatăl lui îl strângea în brațe, a adăugat foarte încet: E bolnavă.

Asta însemna că tocmai luase o priză. Așa și arăta. Pentru Ian și Chris, scena nu era deloc nouă.

–O să am eu grijă de asta, i-a spus Chris printre dinții încleștați și i l-a dat Francescăi. Kimberly nu s-a mișcat.

–Du-l acasă!

Francesca a aprobat din cap, Ian a luat-o de mână și au plecat. Chris a împins umărul fostei neveste cu degetul. Ea a rămas neclintită și, dintr-odată, el s-a întrebat dacă,

în timp ce Ian se juca la aparate, nu luase o supradoză. I-a luat pulsul la gât, ea a scos un mormăit și pe urmă a vomitat pe masa pe care zăcea. A căzut cu fața în vomă. Unul dintre chelneri a observat ce s-a întâmplat și a venit cu un prosop. Chris i-a dat capul pe spate, trăgând-o de un smoc de păr. Ea a deschis ochii, cu voma scurgându-i-se de pe față. Deși o ura, a curățat-o. Întotdeauna i se întâmpla așa ceva de la heroină, mai ales după ce nu mai lua un timp. Stătuse la dezintoxicare două săptămâni. Era ușor să ajungi la supradoză după ce o perioadă ai fost curat.

–O... bună... a făcut încetișor. Unde este Ian?

–S-a dus acasă.

Și, apoi, fără să-și dea seama ce face, a prins-o cu mâinile de gât și a strâns. Ea a făcut ochii mari și s-a holbat la el, dar era prea drogată ca să se sperie, era doar confuză.

–Dacă o mai faci o dată... dacă îl atingi măcar, dacă îl duci undeva... dacă îl vezi fără supraveghere... jur, Kim, te omor.

Și, așa cum stătea acolo, gata s-o sufoce, chiar era gata s-o ucidă. Într-un moment de nebunie necontrolată, a vrut să-i rupă gâtul, dar, apoi, tremurând din tot trupul, i-a dat drumul.

–Să nu te mai apropii de el niciodată și nici să nu-l mai iei cu tine când te droghezi ori în astfel de locuri.

Fără un cuvânt în plus, a ridicat-o în picioare, iar ea l-a privit stupefiată. A târât-o afară, în lumina soarelui, ea a vărsat din nou, apoi păru că și-a mai revenit un pic.

–Te urăsc, i-a spus când s-a uitat la el. Urăsc tot ce are legătură cu tine și ce ai făcut cu viața noastră... Urăsc ce i-ai făcut lui. Nu merita așa ceva.

Dar și mai tare ura ce se întâmpla cu el când era în preajma ei. Un fel de otravă îl făcea să clocotească de furie. Pentru o clipă, în bar, voise s-o omoare. Nimeni

nu-l putea împinge la așa ceva în afară de Kim, dar nu merita să facă o crimă pentru ea. Nu meritase niciodată. În timp ce o ridica cu o mână și oprea cu cealaltă un taxi, a răsuflat ușurat. A apărut un taxi care a oprit în dreptul lui. El a deschis ușa și a împins-o înăuntru. Duhnea a vomă, la fel ca el. Avea treizeci și doi de ani, cândva fusese o femeie frumoasă, dar nu mai rămăsese nimic din ce fusese.

Chris i-a dat șoferului patruzeci de dolari și adresa tatălui ei, s-a uitat scârbit la Kim, iar furia i s-a topit ca niște tăciuni stinși.

–Du-te la tatăl tău. O să aibă grijă de tine. Și stai departe de Ian până încetezi să te droghezi.

–Mulțumesc, a bâiguit ea, încercând să-l privească în ochi, apoi și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

Chris a privit-o și a trântit ușa taxiului. Când s-au îndepărtat, tremura tot. Fusese la un pas s-o omoare. Voise s-o facă, iar asta îl îngrozea. A mers pe jos un timp, apoi a oprit un taxi și s-a urcat în el. I-a dat adresa din strada Charles, și tot drumul până acolo a privit tăcut pe fereastră, dându-și seama că viața lui și a lui Ian ar fi fost distruse dacă își pierdea controlul și o omora. Nu voia s-o mai vadă niciodată. Era cel mai rău lucru care i se putuse întâmpla. Și Ian, cel mai bun. În drum spre casă, s-a străduit să se concentreze numai asupra acestei realități.

capitolul 21

Când a ajuns acasă, Chris le-a auzit pe Marya și pe Francesca stând de vorbă cu Ian în bucătărie. Charles-Edouard se pregătea să le gătească ceva. S-a dus sus, a făcut un duș și s-a schimbat. Era încă șocat de ceea ce fusese gata să se întâmple. Tot drumul de întoarcere de la Miami se zbătuse pradă groazei. Niciodată nu știa în ce situație periculoasă îi putea pune copilul.

Când a coborât în bucătărie, părea încă la fel de șocat și de confuz. Privirea de înțelept bătrân a lui Ian i-a sfâșiat inima.

–Unde e mami?

Era îngrijorat și speriat că tatăl lui s-a supărat pe el. Dar el nu era supărat, ci doar îngrozit. De ceea ce s-a întâmplat, de ce s-ar fi putut întâmpla și de ceea ce era gata să facă. A fost pentru el ca un semnal de trezire. Nu mai putea să-i permită să-l ia din nou. Niciodată. Aproape că își pierduse mințile.

–Am trimis-o la bunicul tău. El va ști ce să facă cu ea.

O va trimite din nou la dezintoxicare, pentru a mia oară, și ea va fugi din nou. Până într-o zi, când avea să moară. Nu era nevoie s-o omoare Chris. Era moartă de mult, de mulți ani, de când începuse să se drogheze. Se droga chiar dinainte să se cupleze cu el. Iar Chris nici măcar nu știuse.

–O să fie bine, Ian.

Pentru moment. Pentru un timp. Dar nu pentru mult. Nu va mai fi bine niciodată.

–Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Am fost foarte îngrijorat. Nu vreau să mai pleci cu ea. Poți s-o vezi, dar trebuie să fie mereu cineva cu voi.

Ian a dat din cap, iar Chris s-a îndreptat spre el și l-a îmbrățișat, ținându-l strâns.

–Îmi pare rău că a trebuit să vezi așa ceva.

O mai văzuse de mii de ori înainte. Se întreba cum îi putea cere iertare fiului său că i-a dat o astfel de mamă. Și ar fi fost și mai rău dacă o omora. Gândul l-a făcut să se înfioare, și Ian a simțit. Îi părea rău pentru tatăl lui.

–E în regulă. Nu se simțea foarte rău. Era doar puțin bolnavă.

Afirmația „nu foarte rău" avea în ea ceva foarte trist. Amândoi o văzuseră în situații mult mai rele. Chris și-ar fi dorit să se mai spele o dată, să-și curețe sufletul și mintea, dar și să șteargă toate amintirile din memoria lui Ian. Știa însă că așa ceva nu era cu putință. Într-o zi, Ian va trebui să se elibereze singur de toate astea. Era moștenirea pe care i-o lăsa ea. Din cauza ei trecuseră prin experiențe îngrozitoare. Apoi Chris s-a întors și a dat cu ochii de Francesca. Când trecuse spre camera lui nici măcar n-o observase. I-a zâmbit, înțelegând cât era de răscolită și ea. Scena fusese groaznică, dar după ce a plecat a fost și mai rău.

–Îți mulțumesc că l-ai adus pe Ian acasă.

S-a așezat la masa din bucătărie alături de iubita lui, care îl privea în ochi.

–E în regulă, Chris. O să vă reveniți amândoi.

I-a zâmbit lui Ian, el s-a ghemuit lângă ea și l-a luat în brațe.

–N-a fost decât puțină agitație, a încercat ea să-l liniștească.

Băiatul a început să râdă, apoi, treptat, toți au început să se destindă.

Marya le-a pregătit ceva de mâncare și, împreună cu Ian, le-a arătat Francescăi și lui Chris podoabele pentru Crăciun pe care le făcuseră în weekend. Bradul era tare frumos și Ian îl privea mândru. Încet, încet, coșmarul prin care abia trecuseră începea să li se șteargă din minte. Ar fi putut fi mult mai rău.

–Ce-ar fi să mergem cu toții în Vermont în weekendul ăsta? le-a sugerat Marya. Probabil ar fi ultima ocazie și ar fi plăcut să fim cu toții.

Ideea i-a surâs Francescăi. Acolo își începuse viața de cuplu. Propunerea îl încânta și pe Ian, și până și Chris a zâmbit.

N-au rămas singuri, în camera Francescăi, decât pe seară, târziu.

–Îmi pare rău că a trebuit să asiști la o asemenea scenă. Nu e cea mai frumoasă parte a vieții mele.

Se simțea foarte jenat, ca și cum el era vinovat. Dar și mai mult îl supăra faptul că fusese cât pe ce să-și omoare fosta nevastă.

–Nu e vina ta, a zis ea calmă, luându-l în brațe. Mă bucur că am fost cu tine.

–Și eu.

Dacă nu era cu el, poate chiar își pierdea mințile.

A sărutat-o, simțind cum îl smulge ceva din trecut. Ea însemna o nouă viață. Kim era un coșmar, iar Francesca – un vis frumos.

Așa cum propusese Marya, în weekend au plecat cu toții în Vermont și s-au distrat grozav. S-au jucat în zăpadă, au făcut plimbări lungi, s-au fotografiat. Au mâncat la restaurantele și cârciumile din oraș. Duminică dimineața, devreme, Chris l-a dus pe Ian într-o stațiune de schi, au închiriat schiuri și au făcut câteva curse. Voiau să se bucure de fiecare minut. Nu știau când vor mai fi din nou împreună. Și Charles-Edouard a hotărât.

–La vară mergem în sudul Franței. Marya și cu mine o să închiriem o vilă în iulie. Vreau să veniți toți trei.

Ian a bătut din palme, încântat, iar Chris și Francesca au acceptat. Marya și Charles-Edouard veneau în august în Vermont, așa că se vor vedea din nou atunci. Ce trăiau acum era doar un capitol al prieteniei lor. Un început. Pentru toți începea o viață nouă. De dimineață, Chris l-a anunțat pe Ian că se va muta sus, cu Francesca, și din acel moment va avea camera lui.

–Asta e bine, a spus Ian, serios, pentru că sforăi.

Când l-a auzit, Francesca a izbucnit în râs.

–Acum îmi spui? a glumit ea, ușurată și bucuroasă că Ian nu se supărase.

Pe drumul de întoarcere spre New York, au cântat colinde de Crăciun în franceză și în engleză, iar Marya le-a dat cheile casei din Vermont și le-a spus să se ducă acolo de câte ori doresc. Pentru ei era un lucru minunat.

În drum spre casă, Ian a adormit, iar când au ajuns, și Chris l-a luat pe sus, s-a agitat puțin, privindu-și tatăl ca și cum avea ceva important de spus.

–Îmi dai voie să-mi iau un câine?

Chris a râs.

–Sigur. Ce fel de câine?

–Un dog german, a cerut Ian cu un zâmbet somnoros.

–Las-o baltă! Poate un teckel sau un labrador.

Ian a dat din cap și a adormit la loc în brațele lui Chris. Un minut mai târziu, l-a pus în patul de sus, l-a învelit cu o pătură și apoi a urcat la Francesca. Când a intrat, ea desfăcea bagajele după weekendul în Vermont. Ea s-a întors și i-a zâmbit. Încă nu-i venea să creadă că avusese norocul s-o întâlnească și același sentiment îl împărtășea și ea.

–Pot să dorm aici în noaptea asta? Colegul meu de pat doarme dus.

–Sigur.

Ideea o încânta. Era plăcut să împartă camera cu el în weekend, dar și greu să se despartă imediat ce ajungeau acasă.

S-a întins pe pat, privind-o cum se dezbrăca și își punea cămașa de noapte. Abia aștepta s-o privească făcând asta în fiecare noapte.

–Chiar o să-mi lipsească Marya, a spus ea, tristă, în timp ce se băga în pat alături de el.

El dormea în tricou și boxeri. Șosetele erau pe podea, alături de pantaloni și de cămașă. În patul ei se simțea deja ca acasă.

–O să ne întâlnim în Europa, la vară. O să fie tare bine.

Ea l-a aprobat. Amândoi erau bucuroși că puteau folosi locuința din Vermont. Un dar incredibil de generos. Erau niște prieteni foarte speciali.

–Crezi că o să se căsătorească? l-a întrebat Francesca, în timp ce stăteau întinși în pat, în întuneric. Îi plăcea să-l știe alături de ea și să se trezească alături de el dimineața.

–Probabil. Se poartă ca și cum ar fi deja căsătoriți.

Francesca aștepta cu nerăbdare să împartă același sentiment cu Chris. Dar încă nu ajunseseră acolo. Într-un fel, era bine că rămâneau singuri în casă, cu toate că avea să le fie dor de Marya și de Charles-Edouard.

–Noapte bună, i-a șoptit ea, apoi s-a ghemuit lângă el și a adormit.

Chris i-a zâmbit și a rămas s-o privească multă vreme. Apoi a adormit și el, ținând-o în brațe toată noaptea.

capitolul 22

Ultima săpămână petrecută de Marya și de Charles-Edouard în New York a fost un adevărat haos. Au sortat totul și au trimis cutii peste tot, la Paris și în Vermont. Multe dintre ustensilele de bucătărie i le-au lăsat Francescăi, dar au și aruncat o mulțime de lucruri.

–E uimitor câte poți aduna într-o garsonieră într-un an, spunea Marya, privind în jur.

Peste tot erau cutii și chiar un teanc de lucruri destinate celor săraci. Stăteau împachetate de zile întregi. Mama Francescăi a venit să-și ia rămas-bun. Peste două zile zbura spre Zürich, în drum spre Gstaad.

–Data viitoare când ajung la Paris, vă sun. Și, dacă te măriți cu Charles-Edouard, nu mă invita la nuntă, a tachinat-o ea. O să fiu prea geloasă.

Povestea cu bărbatul cu iahtul, pe care îl cunoscuse la San Francisco de Ziua Recunoștinței, nu dusese nicăieri. Îl căuta încă pe numărul șase, dar Charles-Edouard nu mai era de actualitate. Spre deosebire de Marya, ea nu era deloc genul lui.

–Nu ne grăbim, a liniștit-o Marya.

Apoi i-a oferit în dar una dintre cărțile ei de bucate pe care și-o dorea, dar n-o mai găsea pentru că se epuizase. Thalia i-a mulțumit și i-a zâmbit.

–Dar cu Francesca și Chris cum mai stau lucrurile?

–Par foarte fericiți. Sunt abia la început. Cred că vor avea nevoie de timp ca să înțeleagă ce e cu ei. Chris a trecut prin situații groaznice cu fosta nevastă, iar Francesca, așa cum știi, e foarte precaută.

Marya a turnat câte o cană de cafea. Thalia avea să-i simtă lipsa. Era singura sursă de informații despre fiica ei, deoarece Francesca nu-i spunea niciodată nimic.

Au discutat un timp despre Paris, apoi Thalia s-a ridicat și a îmbrățișat-o.

–Ai grijă de tine, i-a șoptit ea. O să-mi fie dor de tine și nu numai pentru că mă ții la curent cu viața Francescăi.

Era o bună prietenă pentru toți și Thalia se bucura pentru ea. Marya merita toată fericirea pe care o trăia alături de Charles-Edouard. Aducea bucurie multor oameni și era plăcut să vezi că era răsplătită așa cum merita. Cele două femei și-au promis să țină legătura.

Thalia a lăsat cadouri de Crăciun pentru Francesca, Chris și Ian și i-a promis Francescăi s-o sune de la Gstaad. Pleca în Europa cu o zi înaintea Maryei, dar până la plecare avea să fie foarte ocupată.

Și Avery a trecut pe acolo ca să-și ia rămas-bun de la Marya și să aducă daruri de Crăciun pentru Francesca, Chris și Ian. Cadoul Francescăi era uriaș și nu era greu de bănuit ce conținea. Era un tablou al tatălui său, care să-l înlocuiască pe pe unul dintre cele vândute.

Seara, când l-a văzut, Francesca a fost în culmea încântării și l-a rugat pe Chris s-o ajute să-l agațe în living, renunțând la pictura care nu-i plăcuse niciodată și pe care o avea de la un artist pe care nu-l mai reprezenta. Și lui Chris îi plăcea noul tablou. Le povestiseră totul Maryei și lui Charles-Edouard despre expoziția din Miami, iar Chris a recunoscut că se simțise depășit.

–În viața mea n-am văzut atât de multă artă la un loc.

Marya spunea că și-ar fi dorit și ea să vadă târgul. Întotdeauna plănuise să ajungă la expoziția din iunie, de la Basel. Poate că acum, locuind la Paris, va putea să se ducă. Erau multe lucruri pe care voia să le facă. Îi părea rău că pleca, dar, cu cât se apropia ziua, era tot mai emoționată.

Plănuiseră să-și petreacă Crăciunul la Courchevel cu prietenii lui Charles-Edouard. Era o stațiune de schi foarte la modă, cu câteva restaurante excelente, pe care Marya era nerăbdătoare să le încerce. Avea să fie o viață mult mai captivantă decât avusese în casa din strada Charles anul trecut sau, înainte, în Vermont. Charles-Edouard călătorea mult prin Europa. Spunea că vrea s-o ia cu el la Praga și la Budapesta.

Și apoi a venit ultima zi, a plecării. A fost trist, iar Francesca și Marya au plâns. Marya se despărți cu greu de Ian, pe când Charles-Edouard o împingea ușor spre ușă, unde aștepta mașina care îi ducea la aeroport. A promis să le scrie și a îmbrățișat-o strâns pe Francesca pentru ultima oară.

–Ai grijă, i-a șoptit, dar Francesca plângea prea tare ca să poată spune ceva.

–O să-mi fie atât de dor de tine, a îngăimat printre lacrimi.

Avea sentimentul unei pierderi uriașe. Nici Ian nu părea prea vesel.

–Ne vedem vara viitoare și o să vorbim, a promis Marya și s-a aplecat să-l sărute pe Ian pentru ultima oară.

În timp ce mașina se îndepărta, Chris a luat-o pe Francesca după umeri și pe Ian de mână și au intrat în casă. Fără ei, casa avea să fie prea liniștită. Francesca era bucuroasă că vor pleca pentru câteva zile la Boston, ca să petreacă Crăciunul cu familia lui Chris. Era încă neliniștită de întâlnirea cu ei, dar era mai bine decât să rămână la New York, într-o casă care părea prea mare fără Marya și Charles-Edouard.

–Cred că bucătăria noastră a pierdut cele cinci stele, a spus Chris, zâmbind nostalgic.

–Ce vrei la cină? Pizza sau mâncare chinezească? l-a întrebat Francesca. El a râs, dar Ian a votat pentru mâncare chinezească.

–Cred că avem probleme. Ar fi mai bine ca unul dintre noi să învețe să gătească.

Adevărul era că Marya o învățase câteva dintre micile ei trucuri, pe care Francesca le putea încerca dacă avea timp. Și Ian devenise expert în tot felul de prăjituri. Charles-Edouard îi lăsase lui Chris o cutie de trabucuri cubaneze, preferatele lui. Dar comorile dăruite de ei nu țineau locul ființelor pe care le-au pierdut. Schimbarea era foarte mare, iar casa a rămas goală și tristă tot restul săptămânii. Plecarea la Boston însemna o mare ușurare, și Ian era fericit să-și vadă verii. Francesca însă era speriată de moarte. Chris îi dăduse mici indicii despre familia lui, dar sunau ca niște avertismente. „Conservatori, rigizi, nu atât de încuiați pe cât par, religioși, tradiționaliști." Pentru ea, totul suna ca un semnal de alarmă.

–Dacă părinții tăi n-o să mă placă? l-a întrebat ea pe Chris în seara dinaintea plecării.

–Atunci n-o să-i mai văd niciodată, a hotărât el. Ai uitat cu cine am fost însurat înainte? Nu e foarte greu să vii după Kim. Mama e puțin mai severă, dar tata e un tip cumsecade. O să te iubească, a liniștit-o el.

–Apropo, ce face Kim? a întrebat prudentă Francesca. Ai aflat ceva de la tatăl ei?

–Avocatul spune că s-a întors la dezintoxicare. N-o să dureze. Niciodată.

Renunțase să mai spere. Depusese un raport în legătură cu răpirea lui Ian de la școală și a fost aspru mustrată de instanță prin intermediul avocatei. Au considerat că fapta era o încălcare gravă a legii. Nici măcar Chris nu credea că va mai îndrăzni s-o facă. De Crăciun nu i-a trimis nici un cadou lui Ian. Întotdeauna uita, chiar și când era ziua lui. În viața ei nu era loc pentru sărbători. Era prea ocupată să găsească droguri și să le cumpere. Pentru ea, asta era o slujbă cu normă întreagă. Dependența era viața ei.

Thalia îi dăruise lui Ian o jachetă de pilot, drăguță, care îi plăcea. Cumpărase un stilou de argint pentru Chris și o geantă de seară pentru Francesca, frumoasă, dar care nu putea fi purtată foarte des. Jacheta de pilot îi venea perfect lui Ian. Avery și tatăl ei îi dăruiseră băiețelului un set de desen cu vopsele, pasteluri, pensule și creioane de colorat, care i-au plăcut. Noii lui înlocuitori de bunici se purtau foarte frumos cu el. Francesca era încântată de pictura primită de la tatăl ei și se ducea în living în fiecare zi ca s-o admire.

Imediat ce aveau să se întoarcă de la Boston, intenționa să transforme camera Maryei în birou pentru Chris, ceea ce îl încânta. Acum ocupau tot spațiul. Se simțeau din nou acasă, nu într-o locuință cu chiriași. Ian lăsa impresia că trăiește același sentiment. Își lăsa jucăriile în bucătărie, se uita seara la televizor din pat, alături de tatăl lui și Francesca, iar duminica dimineața se urca la ei în pat. Chris și Ian aveau un cămin.

capitolul 23

În seara dinaintea plecării la Boston, Francesca și-a petrecut ore întregi făcând bagaje. Nu știa ce să ia cu ea. Ceva elegant, nu prea elegant, un taior decent pentru slujba de la biserică din noaptea de Ajun? Rochie de cocteil pentru cină? Prea sexy? Prea scurt? Prea banal? Nu voia să facă un pas greșit, dar era îngrozită că era posibil. Chris a sfătuit-o să renunțe și să se îmbrace în blugi, dar știa că și asta ar fi fost o greșeală. După tot ce-i spusese Chris, se aștepta să fie conservatori și rigizi. Spera că el exagerase puțin. Dar era îngrijorată. Până la urmă a luat cu ea toate variantele, în două valize grele. Când le-a văzut, Chris a mormăit, consternat.

–Ce ai luat acolo?

–Totul, i-a răspuns, zâmbind fericită.

Cum nu voia să riște, nu renunțase la nimic. Apoi a apărut cu o valiză mai mică, plină de cadouri pentru Chris, Ian și părinții lui Chris. A fost un chin să aranjeze totul în mașină. Când au ajuns la aeroport, nebunia era deplină și avionul avea întârziere. La Boston ningea. Au plecat abia la ora zece și au aterizat la Boston înainte de miezul nopții. În ciuda orei târzii, tatăl lui Chris i-a așteptat. Era un bărbat înalt, cât Chris, dar avea umeri mai largi, o voce profundă și i-a strâns cu putere mâna Francescăi. Amintea încă de fundașul care fusese cu cincizeci de ani în urmă, la Harvard. L-a privit pe Ian cu drag și i-a strâns mâna, un gest pe care Francesca l-a considerat prea oficial, dar părea un om drăguț. Imediat după ce au aterizat, aeroportul a fost închis din cauza viscolului și, cum drumurile erau acoperite de zăpadă, abia au ajuns în oraș. În mașină, cei doi bărbați au discutat

despre fotbal și politică. Chris o avertizase deja că el era oaia neagră a familiei, pentru că nu se dusese la Harvard și se mutase la New York. Nu i-a pomenit nimic despre obiecțiile pe care le aveau în legătură cu casa ei. Spunea că ei nu puteau înțelege de ce a vrut să se facă grafician în loc să fie politician sau bancher. Iar Kim fusese bomboana de pe colivă. Așa că, indiferent ce credeau despre ea, nu erau de acord cu el. Asta făcea ca intrarea Francescăi în lumea lor să fie destul de riscantă.

Părinții lui Chris locuiau în Cambridge, pe strada Barttle, unde locuise și președintele de la Harvard. Toți bărbații din familie studiaseră la Harvard, înainte de a deveni senatori, guvernatori și președinți. Alcătuiau o comunitate impresionantă. Având în vedere familia din care provenea, Chris părea modest și neînsemnat. Când au ajuns acasă, mama lui îi aștepta. Era o femeie scundă, care semăna cu o bunicuță, cu păr alb și ochi cenușii ca ai lui Chris. Purta o rochie de lână gri-închis și un șirag de perle. Nimic modern. Era total diferită de Thalia. I-a arătat personal Francescăi camera ei. Nici nu se punea problema să doarmă cu Chris, chiar dacă Ian nu era acolo. Mama lui Chris a instalat-o pe Francesca în camera de oaspeți, cât mai departe de iubitul ei. Repartizarea camerei lăsa clar să se înțeleagă că în casa lor nu era loc de hârjoneală. Francesca era agitată, dar Chris i-a făcut cu ochiul și a lăsat-o singură, după ce mama lui i-a urat noapte bună. Francesca era speriată. Se întreba dacă avea de gând să se întoarcă mai târziu. Ian dormea cu tatăl lui, în fosta cameră de copil a lui Chris. Casa era plină; erau acolo și fratele și sora lui Chris, cu familiile lor, și numeroase alte rude cu copiii. Era o casă uriașă. Chris i-a explicat cine se afla în casă, veri de-al doilea, o mătușă, frații lui și copiii lor, dar ea nu era în stare să-l țină minte pe vreunul dintre ei. Totul era foarte complicat, cu rude și rude prin alianță, cu copiii lor, mulți dintre ei având același prenume. Când

Chris s-a întors și a închis repede ușa după el, Francesca stătea în camera ei, destul de ametită. Abia atunci și-a dat seama că mama lui nu i s-a adresat direct decât atunci când a salutat-o și când i-a spus noapte bună.

–Mama încă se învârtește pe-aici. O să mă întorc mai târziu, ți-a spus repede și Francesca a înțeles imediat că atunci când era acasă le respecta regulile. Faptul că fuseseră cazați în camere separate nu depindea de el. Ăsta era unul dintre motivele pentru care locuia la New York și pentru care preferase să facă facultatea la Stanford, pe Coasta de Vest. Părinții lui consideraseră gestul o trădare.

–Am înțeles că nu poți dormi aici, i-a șoptit ea, dar el a râs.

–Mama ar chema echipa de la Moravuri și ne-ar arunca în stradă. E o puritană.

–M-am prins.

Avea treizeci și opt de ani și nu avea dreptul să primească în cameră o femeie. Dar Chris știa cum să păcălească sistemul. Toate astea făceau ca familia ei să pară una de libertini. Ăsta era Bostonul. Vechiul Boston. Vechea tradiție.

După o jumătate de oră, casa s-a liniștit și Chris s-a întors pe vârfuri, în picioarele goale și în jeanși.

–Acum e liniște.

Avea cu el periuța de dinți. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă în camera lui dimineață, înainte de șapte, când, cu sfințenie, mama lui cobora la micul dejun, ca în fiecare dimineață. Conducea nava cu mână de fier. Controla tot ce se întâmpla în casă, exact cum făcea și la Vineyard. Nimic nu scăpa ochiului ei de vultur.

–Este de modă veche, i-a explicat el.

Nu-i pomenise nimic despre asta până atunci, pentru că nu voise s-o sperie. Gândindu-se la toate astea, Francesca nici măcar nu-și putea imagina haosul pe care l-a dezlănțuit Kimberly când s-au căsătorit, cu drogurile

și bețiile ei. Părinții lui trebuie să fi fost foarte speriați. Și au fost și mai dezamăgiți de ce a făcut mai târziu, când, abia ieșită din arest, le-a răpit nepotul. Chris spunea că o urau și era ușor de înțeles de ce. Tot ce putea spera era să n-o urască și pe ea. Francesca era decisă să-i respecte cât stătea la ei, chiar dacă regulile lor i se păreau prostești.

Au petrecut noaptea împreună, iar Chris a fixat alarma telefonului să sune la șapte. A sărit din pat în clipa în care a sunat, a sărutat-o și-a pus pantalonii și cămașa și a alergat prin hol spre camera lui, unde Ian încă dormea. Se profila un weekend interesant, în care se vor juca de-a v-ați-ascunselea prin hol și prin salonul de muzică, pentru ca mama lui Chris să nu-i descopere în aceeași cameră. Nu voia să stea sluj în fața lor când era vorba de probleme importante, întotdeauna fusese așa, dar acum se abținea să facă valuri și să-i stârnească împotriva Francescăi. Spera s-o placă, pe cât posibil, și să renunțe la părerea proastă pe care o aveau despre faptul că el locuia în casa ei. Spera ca ei să observe ce om bun era și cât de frumos se purta cu Ian.

Francesca se aștepta ca mama lui Ian să-i controleze camera și chiar se temea că o s-o facă. Le adusese o sticlă de vin și se întreba dacă nu era un cadou prea modest pentru un întreg weekend. Poate ar fi trebuit să le trimită flori. Erau atât de puritani, încât se temea să nu o dea în bară cu ceva. Când era vorba despre ei, nimic n-o făcea să se simtă bine. Cu o seară înainte, mama lui Chris fusese politicoasă, dar deloc caldă.

Chris a luat micul dejun cu mama lui, apoi s-a întors la Francesca. Ea se pregătea să se îmbrace, în camera ei. La opt și jumătate a coborât la micul dejun în sufragerie, alături de ceilalți musafiri ai casei, și a nimerit lângă sora lui Chris, Hilary, care era prea ocupată să le poarte de grijă gemenilor ei de patru ani, ca să reușească mai mult decât s-o salute. La zece au plecat cu toții la biserică, iar Chris

i-a sugerat că ar fi o idee bună să-i însoțească. N-a avut nimic de obiectat, dar era limpede că oamenii ăștia obișnuiau să facă totul împreună. Într-un fel, părea o școală militară sau o tabără. Și Chris era mult mai încordat aici decât la New York. Toți bărbații se gândeau să joace golf după-amiază, dar Chris susținea că va ninge și nu va fi posibil. Vara jucau fotbal la Vineyard. Aveau casa plină de trofee de la diferite competiții de atletism. Unul dintre verii lui câștigase o medalie de aur la Jocurile Olimpice. Iar fratele lui fusese căpitanul echipei de canotaj de la Harvard. Francesca l-a întâlnit după micul dejun, dar el a privit-o superior și i-a adresat doar un salut grăbit. Era cu patru ani mai mare decât Chris și, la începutul anului, intenționa să candideze pentru un loc în Congresul Statelor Unite. A prezentat-o pe Francesca soției sale și apoi au urcat să se îmbrace pentru biserică. Erau tare de diferiți de Chris. Toți păreau persoane foarte ambițioase. Tenisul și fotbalul erau esențiale pentru ei. Iar ea știa totul despre artă, dar nimic despre sport. Nu putea nici măcar să participe la conversația de la micul dejun și abia dacă deschidea gura. Când s-au întâlnit, Chris și-a dat seama cât era de speriată. Își pusese pantaloni negri de piele și un pulover negru. Celelalte femei purtau taioare și fuste ecosez, nici una dintre ele scurtă. Indiferent de lungime, Francesca nu avea nici o fustă ecosez.

La biserică a stat alături de mama lui Chris, cu el alături de ea și Ian între ei. Frații și familia lui stăteau în cealaltă parte. Avea senzația că mama lui era în stare să-și dea seama dacă se ruga cu adevărat sau dacă se prefăcea, ca și cum ar fi scanat-o cu raze X. Pentru biserică, Francesca se schimbase într-un taior negru și se simțea împopoțonată. Mama lui purta un compleu bleumarin și fustă gri. Nici una dintre ținutele pe care le adusese nu i se mai părea corectă Francescăi. Stilul abordat de ei era unul sportiv, dar elegant. Mama lui era politicoasă și foarte

amabilă. Verii lui păreau drăguți, iar tatăl lui era foarte jovial. Frații erau distanți, dar prietenoși. Bunicul fusese guvernator de Massachusetts. Formau împreună un grup foarte intimidant. Nu-și putea imagina cum le-ar fi putut povesti că mama ei a fost măritată de cinci ori. Probabil că mama lui Chis ar fi leșinat. Părinții lui erau căsătoriți de patruzeci și patru de ani. Francesca își dădea seama că oamenii ăștia reprezentau aristocrația americană de modă veche. O lume închisă, în care numai Chris făcea impresia unei ciori albe. O familie tipică pentru vechea gardă.

Nu era ușor să te afli printre ei și, abia târziu, după-amiază, Francesca a început să se relaxeze. Mulți au plecat la club să joace tenis sau squash. Copiii au fost trimiși undeva, pe-afară. Ningea, așa că nimeni nu juca golf și așteptau să coboare pentru cocteil, la ora șase fix. Cina era la șapte și jumătate și, pentru că era Ajunul Crăciunului, era un eveniment ceremonial. Copiii mâncau la o masă separată, în hol, iar adulții la masa familiei, în sufragerie. La unsprezece și jumătate s-au întors la biserică pentru slujba de la miezul nopții. Mama susținea că nu e obligatoriu, ceea ce pentru Chris însemna că absența echivala cu pedeapsa cu moartea. Nimic din ce-i povestise Chris n-o pregătise pentru o astfel de lume. Reprezentau temelia de nezdruncinat a societății. Chris nu era la fel de rigid ca ei, dar acestea erau rădăcinile lui. El se temuse să n-o sperie. O urmărea ca să-și dea seama cât era de speriată, dar acum părea liniștită. Lucrul cel mai lesne de observat era că erau lipsiți de orice urmă de căldură. Se comportau perfect și politicos cu toată lumea. Erau drăguți cu copiii oricând erau prin preajmă, dar nu exista nici un semn de afecțiune sau de căldură. Nimeni nu râdea, nimeni nu se îmbrățișa, nu existau tachinări de familie. Toți erau inteligenți și politicoși, dar, privindu-i, Francesca a fost cuprinsă de tristețe, mai ales pentru Chris. Tot ce vedea în jurul ei era lipsit de dragoste.

Francesca a coborât în living fix la ora șase, într-o rochie neagră, de cocteil, care părea destul de modestă, cu tocuri care erau prea înalte și cu o poșetă de seară prea veselă, cu pietre de Rhin, un dar de la Thalia, adus de la Paris. Își pieptănase părul în coc, ceea ce părea corect. Mama lui purta o rochie simplă, neagră, cu guler înalt și mâneci lungi, și obișnuitele perle de fiecare seară. Francesca bănuia că dormea cu ele. Fantezia de a le pune alături pe cele două mame o făcea aproape să se sufoce de râs.

–Cum l-ai cunoscut pe Chris? a întrebat-o mama lui în timpul cocteilului.

Francesca habar n-avea ce să-i spună. *A locuit în casa mea* nu părea un răspuns bun. *Sunt proprietăreasa lui... Conduc o pensiune... La biserică?* Nici un răspuns nu se potrivea. Chris îi atrăsese atenția să nu spună că locuia cu el în strada Charles nr. 44.

–Ne-am cunoscut prin niște prieteni.

Chris a auzit și s-a întrebat dacă trebuia să intervină. Francesca i-a trimis un zâmbet de mulțumire. Era mereu speriată să nu facă ori să spună ceva greșit.

Tatăl lui Chris a întrebat-o cu ce se ocupa tatăl ei și ea i-a spus că era artist. I-a menționat numele, și ei au fost impresionați, ceea ce i-a luat o piatră de pe inimă. Apoi a amintit că mama ei își petrecea Crăciunul la Gstaad, ceea ce i-a șocat puțin. Că tatăl ei era în Sun Valley li se părea normal. Cunoșteau locul și le plăcea. Dar o stațiune de schi în Europa echivala cu Sodoma și Gomora.

–Singurul mod ca să supraviețuiești meselor astora este să te îmbeți pulbere și să zâmbești, i-a șoptit unul dintre veri, în timp ce se îndreptau spre cină, făcând-o să zâmbească.

Ideea era foarte atrăgătoare, dar n-ar fi îndrăznit. Ca să faci față întrebărilor, trebuie să fii treaz. Voiau să știe unde a crescut, la ce facultate a mers, dacă a fost la internat, dacă a fost măritată, și, desigur, dacă avea copii și unde

își petrecea verile. Maine era un loc potrivit. A ține o galerie de artă era discutabil, dar, câtă vreme tatăl ei era artist, era scuzabil. Din când în când, fratele și sora lui Chris îi mai adresau câte o vorbă. Când s-a terminat cina, se simțea de parcă ar fi jucat tenis toată seara și, înainte de a pleca din nou la biserică, s-a prăbușit în camera ei. Erau mult mai impresionanți decât se așteptase, și a se afla față în față cu ei fusese chiar mai complicat decât își imaginase. Mai ales dacă se gândea la mama lui. Gândul că Thalia s-ar putea afla în aceeași cameră cu ei o făcea să simtă că leșină. Era o perspectivă îngrozitoare, care însemna că, dacă se mărita vreodată cu el, erau nevoiți să fugă în lume. Posibilitatea ca familiile lor să se afle sub același acoperiș era exclusă, asta ca să nu se mai gândească la nuntă. Numai Avery ar fi trecut examenul. Tatăl ei era prea îndrăzneț și neconvențional. Nu fusese la Harvard, ura sporturile și nu știa nimic despre fotbal. Iar a o prezenta pe Thalia acestui grup foarte puritan și conservator ieșea din discuție. Erau prea convenționali, puri, sfinți, bisericoși și sportivi. Erau plini de succese, în vârful piramidei sociale. În afară de Chris, care, conform standardelor lor, era un renegat, nu părea să mai existe vreun rebel în grup.

Când a găsit-o trântită pe pat înainte de biserică, istovită ca și cum ar fi alergat la maraton, Chris a izbucnit în râs. Pentru viitoarele evenimente, erau împrăștiate pe pat zece ținute posibile.

–Te-ai distrat? a tachinat-o el. N-o lua în seamă pe mama. E un fel de Scylla și Charybda sau oricine altcineva care a fost pus să păzească porțile iadului zilele astea. Dar când treci de ea și îți dă binecuvântarea, poți foarte bine să faci ce vrei. Nu trebuie decât să fii la masă la timp și să nu faci nimic care s-o supere foarte tare.

–E mama ta. Nu vreau s-o supăr.

Francesca nici nu-și imagina că mama lui o va accepta vreodată.

–E nepoliticos să pui atâtea întrebări cuiva. Ar fi trebuit să aibă grijă să nu te facă să te simți prost. A început să pună întrebări ca atunci când mergea la școală. Îi plăcea grozav. A fost la Vassar, pe când era școală de fete. E foarte mândră de asta.

–N-am fost în viața mea de două ori pe zi la biserică, s-a văicărit Francesca, cu o privire disperată. Dacă mă vede Dumnezeu, o să mă dea afară și întreaga comunitate o să fie lovită de fulger.

El a izbucnit în râs, recunoscător pentru răbdarea de care dădea dovadă.

–Pentru tine e un lucru bun. O să fii răsplătită în rai, a remarcat el, ridicând-o din pat. Astea fiind spuse, regret că te deranjez, dar e timpul să plecăm la biserică.

Douăzeci dintre ei se duceau la slujba de la miezul nopții. Francesca nu-și putea aminti numele lor sau cine erau, cu excepția fraților lui, cu care nu avea nimic în comun. Pentru ea semănau cu un grup de motocicliști. Singurul care ieșea în evidență era Chris. Era aproape furioasă pe el că a adus-o aici, dar și să stea acasă, la New York, singură, ar fi deprimat-o, și îl iubea. Așa că iat-o, din nou în drum spre biserică, pentru a doua oară într-o zi. Tatăl ei ar fi râs și până și maică-sa s-ar fi amuzat. Thalia nu mai fusese la biserică de când se măritase a treia oară.

În timpul predicii, Francesca a ațipit. După slujbă, toți s-au întors acasă pe jos, apoi, din fericire, s-au dus la culcare. Mama lui Chris, reprezentanta diviziei de moravuri, le-a spus noapte bună și s-a retras în camera ei, după ce le-a urat tuturor Crăciun fericit, cu accent pe „Crăciun", nu pe „fericit". Francesca a observat că nimeni nu s-a sărutat, iar tatăl și fiii și-au strâns mâna. În tribul lor, îmbrățișările nu erau tolerate.

După o jumătate de oră, Chris era în camera Francescăi. Avea treizeci și cinci de ani, dar se simțea ca de paisprezece și ca o delincventă juvenilă. Se temea să nu sfârșească la închisoarea pentru minori, în detenție sau în arest.

–Crăciun fericit, iubito, a zis el, sărutând-o, și i-a oferit o cutie pe care o avea ascunsă în jachetă. Era o cutie îngustă, lungă, de la Tiffany, și când a deschis-o a descoperit o brățară de aur cu inimioare. El i-a pus-o la încheietură și a sărutat-o. Ea îi cumpărase un fular de cașmir, care i-a plăcut.

Era fericită că mai avea de îndurat numai două zile. A doua zi a fost mai bună pentru că era Crăciunul. Au deschis cadourile și a fost o masă mare, pentru treizeci de persoane, cu copiii la masa din hol și fetele în rochii de catifea. Pe urmă au jucat fotbal afară, pe pământul înghețat, dar, pentru că era fată, pe ea au scutit-o. După care toți au băut punch și au stat în jurul focului. Mama lui Chris a jucat bridge cu soțul ei, cu fiica și una dintre nepoate. Și Chris a stat lângă foc, alături de ea. Ian s-a jucat undeva, sus, cu ceilalți copii. La miezul nopții erau din nou împreună în camera ei. Încă o zi și puteau pleca. Abia aștepta.

–Te-ai simțit bine?

–Da, a mințit ea, dar tot timpul mi-a fost frică să nu greșesc ceva. M-am simțit ca un copil.

Partea asta era adevărată.

–Trebuie doar să nu-i bagi în seamă. Ei se consideră făcătorii lumii și trăiesc într-o eroare. De asta vin acasă numai de două ori pe an. La Vineyard e mai bine. Atmosfera e mai destinsă.

Era conștient că familia lui putea face pe oricine să-și piardă mințile. Cei mai mulți dintre ei erau cei mai buni în ce făceau și se așteptau ca toată lumea să fie la fel, după reguli stabilite de ei. El li se opusese ani de zile, dar acum

nu-i mai contrazicea. Își ducea viața după propriile reguli; așa făcuse mereu. Dar îi plăcea să vină acasă de Crăciun, de dragul tradițiilor, și îi era recunoscător că l-a însoțit. Știa că nu-i era ușor să fie în permanență sub lupă. Era gata să accepte că familia lui trăia într-o lume a șabloanelor, unde toți erau la fel și toate piesele se potriveau. Ea venea dintr-o lume unde nimic nu se potrivea, nici mama, nici tatăl ei. Una era sfidătoare, celălalt artist și excentric. Dar amândoi, ea și Chris, aveau lumea lor, diferită de ideile și de viețile părinților.

–Mama ta ar face infarct dacă mi-ar întâlni vreodată părinții, a spus Francesca, plină de regret.

–Da, așa este. Și ce-i cu asta? Nici eu nu-mi aprob părinții. Duc o viață incredibil de limitată și mă plictisesc de moarte.

Cel puțin era de acord cu ea, dar nu voia să-i jignească familia. Erau oameni decenți, respectabili. Dar nu se simțea în largul ei printre ei, era o ciudată. Nu se potrivea. Nici Chris. Asta o făcea să se simtă mai bine.

A dormit din nou cu ea și a plecat înainte de șapte, ca să ia micul dejun cu mama lui. Era a doua zi de Crăciun, așa că toată lumea părea mai relaxată, până și mama lui. Pentru prima oară, nu s-au dus la biserică. Toată lumea a jucat tenis și squash, ceea ce părea să fie un ritual zilnic atunci când erau împreună. Francesca tot nu-și amintea numele vreunuia dintre ei și avea sentimentul că s-a ramolit. Ea era pur și simplu „Francesca". Părea că toți bărbații se numesc Chris, Bob sau William și cel puțin cinci dintre ei aveau același nume. Femeile erau Elizabeth, Helen și Brooke. Pe mama lui o chema Elizabeth și nenumărate progenituri, de toate vârstele, îi purtau numele.

Singurul care părea că s-a distrat era Ian, care își iubea mult verii și regreta că se despărțea de ei. În ziua când au plecat, Chris a luat ultimul mic dejun cu mama

lui. Tatăl lui i-a condus la aeroport, spunând că i-a făcut plăcere s-o cunoască pe Francesca, dar ea se simțea de parcă petrecuse trei zile în zona crepusculară. Fusese cel mai ciudat Crăciun din viața ei, dar tot îl iubea pe Chris și abia aștepta să ajungă la New York, să se relaxeze. În clipa când s-au întors acasă îi venea să urle de bucurie. La numai zece minute după ce au ajuns, a sunt Thalia de la Gstaad.

–Sper că v-ați distrat bine de Crăciun, a turuit ea veselă. La cina din Ajunul Crăciunului am întâlnit cel mai minunat bărbat din lume. Trăiește la New York, este elvețian, bancher și m-a invitat la cină imediat ce mă întorc.

Francesca își putea da seama după voce că mama ei radia de fericire, dar ea era aproape îngrozită. Numărul șase era în sfârșit pe drum. Oare ce va fi când o să afle asta tribul motocicliștilor?

–Nu te grăbi, i-a dat Francesca un sfat inutil.

Când avea în vedere un potențial soț, mama ei nu putea fi oprită. Și, după părerea ei, nu mai avusese unul de mult timp. Încercarea nu trebuia ratată.

–Bineînțeles că nu. E doar o cină, pentru Dumnezeu, nu o căsătorie.

–Sună încurajator, a făcut Francesca, și Thalia a râs.

–Nu ai încredere în mine, nu?

–Nu, nu am. Îmi imaginez că zilele astea tocmai l-ai găsit pe numărul șase.

–Dacă mă face fericită, ce e rău în asta? a întrebat-o Thalia, dar Francesca nu i-a răspuns și a rămas pe gânduri.

–Știi ceva, ai dreptate. Nici nu mai contează. Cinci, șase, dacă ești fericită, la naiba cu ce gândesc ceilalți!

Tocmai petrecuse trei zile cu cei mai conservatori și mai plictisitori oameni de pe planetă, care erau mult mai

greu de suportat decât mama ei. Cel puțin, Thalia avea stil și suflet.

–Dă-i drumul, mamă, a repetat ea îndemnul râzând. Dacă te face fericită, nu mai sta. Dar dacă la viitoarea nuntă îmi arunci buchetul, te omor.

–Bine, dragă! Ne vedem când mă întorc. Mai întâi trebuie să mă opresc la Paris.

Când Francesca a închis, Chris o privea. Îi era recunoscător că îl însoțise la Boston și luase lucrurile cu umor. Părinții lui chiar declaraseră că au plăcut-o.

–Mama e nebună, a spus ea, pur și simplu. Dar îmi dau seama că o iubesc așa cum este.

Era un mod cu totul nou de a privi lucrurile. Și-a dat deodată seama că poate era o dovadă de maturitate să își accepte mama așa cum era. I se întâmpla pentru prima oară.

N-a fost niciodată mai fericită să se afle în patul ei decât în seara aceea, alături de Chris. Nu mai trebuia să răspundă la nici o întrebare. El nu mai era nevoit să sară din pat și să alerge spre camera lui înainte de șapte, nici ea nu mai trebuia să corespundă aprecierii cuiva în legătură cu felul în care arăta, se îmbrăca și vorbea. Era ea însăși, chiar dacă nu se potrivea acolo. Se potrivea însă aici, în casa și în lumea ei. Și era întru totul fericită în micul ei univers, cu Chris alături de ea, în boxeri și tricou, și cu Ian care dormea jos. Era micuța lor lume, foarte plăcută, pe care o împărțeau.

capitolul 24

Pentru săptămâna de Anul Nou, în ultimul minut, neavând altceva de făcut, Chris și Francesca au decis să-l ia pe Ian și să plece în Vermont, la casa Maryei. Acum, când Marya plecase, nu mai aveau cu cine să-l lase pe Ian, dar îl luau cu plăcere cu ei, să petreacă un weekend în familie.

Le plăcea să fie împreună și nici unul dintre ei nu era atras de festivitățile din oraș. El fusese invitat la câteva petreceri, ca și ea. Dar Vermont părea un loc mai plăcut să petreacă sărbătorile, așa că au plecat acolo în prima zi din noul an.

Când au ajuns, Francesca s-a dus la magazin și a cumpărat de mâncare. Chris a aprins focul în living, iar Ian a adus cu el DVD-uri și jucării. Pentru toți trei părea un mod perfect de a petrece vacanța. Când s-au trezit, dimineața semăna cu o carte poștală de Crăciun. Ningea. Francesca își imagina că Marya e acolo, alături de ei. Dar era în Courchevel, în Alpi, cu Charles-Edouard și prietenii lui. Au primit mai multe e-mail-uri de la ea și părea foarte fericită.

Seara, Francesca și Chris au jucat Monopoly cu Ian, apoi Scrabble, Remi și „Nu te supăra, frate". Au dormit până târziu și apoi s-au bătut cu zăpadă. Au făcut un om de zăpadă, s-au bătut cu bulgări, s-au dus să patineze pe lacul din apropiere, care înghețase, cu toate că Francesca era îngrijorată pentru Ian. Nu voia să cadă pe gheață, dar nu s-a întâmplat nimic rău. Au copt bezele și au făcut prăjiturele. Au făcut tot ce le plăcea tuturor, dar mai ales împreună. A fost un weekend absolut perfect.

A doua zi, telefonul Francescăi a început să sune și, deși îi era lene, în cele din urmă, plictisită că nu se oprea

din sunat, a răspuns. Au intrat două mesaje vocale și apoi a sunat din nou, iar ei nu i-a părut rău că a răspuns. Era Marya, care îi căuta de la Paris.

–Ghici unde suntem? a întrebat-o Francesca, fericită. În Vermont. Ninge de două zile și e nemaipomenit.

Dormiseră în camera Maryei, iar Ian în patul cu baldachin din camera de oaspeți, așa cum le sugerase Marya ultima oară, când fuseseră aici împreună.

–La mulți ani!

Bănuia de ce suna Marya.

–Cum e la Paris?

–Frumos. Ieri a nins și aici. Cred că am găsit un apartament pe strada Varenne.

Era exact zona pe care o voiau, în arondismentul șapte.

–Charles-Edouard s-a târguit pentru el toată săptămâna.

A ezitat un minut, apoi a continuat.

–Am ceva să-ți spun.

Francesca aștepta și îi era foarte dor de ea.

–Ne-am căsătorit ieri. Numai noi doi și câțiva prieteni. Divorțul s-a pronunțat înainte de Crăciun. Când ne-am întors, am găsit actele aici. Mă simt cam ciudat, dar sunt bucuroasă că am făcut-o. Și, dacă mă înșală vreodată, îl omor.

Au râs, iar când a venit și Charles-Edouard la telefon i-a felicitat pe amândoi. Era uimitor cum alegea destinul și viața continua. Marya își imaginase că va rămâne singură toată viața, apoi pe el l-a părăsit nevasta și totul s-a schimbat. Acum, după cinci luni, erau căsătoriți. Cu un an înainte nici n-ar fi visat că s-ar putea întâmpla așa ceva.

–Mă bucur pentru amândoi, a spus Francesca. Chris era încântat și el. Păreau foarte fericiți și o meritau.

–Aș fi vrut să fiți aici, a spus nostalgică Marya, ceea ce și-ar fi dorit și Francesca. Era una dintre nunțile la care

i-ar fi plăcut să participe, să fie alături de doi oameni care însemnau atât de mult pentru ea. Au mai vorbit cu ei câteva minute, iar când au închis, Francesca și Chris încă mai zâmbeau.

Apoi s-au așezat pe pat și au continuat să discute despre eveniment și despre cât de bine le părea.

–Deci, noi când o facem? a întrebat-o Chris.

Francesca a rămas tăcută un timp destul de lung.

–Nu știu. De ce să ne grăbim? Lucrurile par să meargă ca și cum am fi căsătoriți.

Nu erau împreună decât de patru luni.

–Mi-ar plăcea mai mult dacă am fi cu adevărat. Doar n-ai de gând să ajungi ca mama ta dacă ne căsătorim, a continuat el și a izbucnit în râs.

–Probabil că nu, a acceptat ea. N-aș avea energie pentru cinci bărbați. Și sunt sigură că trebuie să fie îngrozitor să-l cauți pe-al șaselea.

–Ce-ai zice numai de unul?

Fusese o vreme când credea că ori unul, ori mai mulți era același lucru.

–Ce zici?

S-a întors pe-o parte și s-a uitat la ea, sprijinindu-se într-un cot, zâmbitor. A făcut și ea la fel. Pentru prima oară, nu era speriată când se gândea la măritiș. Nu simțea nevoia să se mărite, dar poate că n-ar fi fost un lucru atât de rău, și pentru Ian ar putea fi chiar bine.

–Poate, a acceptat ea și a zâmbit. Era bine, în măsura în care ea era dispusă să facă pasul. Nu era nici Thalia, nici Marya. Trebuia să-și găsească propriul drum alături de el.

–Pentru moment asta e tot, a spus el fericit. O să mă mulțumesc cu atât.

Și a sărutat-o exact când Ian a năvălit în cameră. Urmau să se întoarcă la New York chiar în acea după-amiază. Fuseseră trei zile de vis.

–Hai să facem alt om de zăpadă, le-a cerut el, agitat.

Francesca s-a dat jos din pat. Au făcut încă doi oameni de zăpadă, alături de cel pe care îl făcuseră cu o zi înainte. În fața ferestrei Maryei stătea acum familia lor.

Când au pornit înapoi spre New York, Ian le-a făcut cu mâna oamenilor de zăpadă. Pe drumul spre casă, Francesca s-a simțit relaxată și liniștită. Auzise de curând că Todd intenționa să se însoare în primăvară și nu mai era deloc afectată. Avea propria ei viață, fără el. Chris era exact ceea ce îi trebuia. Sacul își găsise peticul și se potrivea perfect. Tot ce trebuise să facă fusese să-l găsească pe cel potrivit.

Au ajuns la New York noaptea, târziu, după o călătorie lungă. Francesca l-a ajutat pe Chris să care bagajele în casă, după ce l-a dus în pat pe Ian, care dormea bușteан. A privit în jur și a lăsat lucrurile în hol. Casa părea tăcută și goală și, când s-a întors spre Chris, l-a privit mirată chiar ea de ideea care tocmai îi venise.

–Vreau să vând casa, a șoptit.

El a rămas cu gura căscată.

–Vorbești serios? De ce? O iubești.

Amândoi știau ce eforturi făcuse s-o păstreze, nu demult. Iar cu un an înainte fusese dispusă să trăiască în casă cu trei străini, doar ca să n-o piardă.

–O iubesc. Sau am iubit-o. Vreau un nou început pentru noi, vreau s-o luăm de la zero... o nouă șansă...

Spunând asta, se gândea la Todd și la Eileen.

–S-au întâmplat prea multe aici. Prea mult trecut.

Devenise brusc foarte sigură, la fel de sigură cum fusese cu un an înainte, când voia s-o păstreze. Chris era de aceeași părere. Dar nu voia s-o vândă dacă ea o iubea și dorea s-o păstreze.

–De ce nu te culci și să vezi ce simți mâine dimineață? i-a propus. Ea a fost de acord și apoi au urcat în dormitor. Ian dormea în camera lui.

A doua zi, la masă, a repetat același lucru, uitându-se la Chris peste masă, cu o privire hotărâtă.

–Vreau s-o vând. Sunt sigură.

–Bine. Dă anunț!

–O să dureze ceva până se vinde. E o casă veche.

În aceeași după-amiază a sunat la o firmă cu care mai lucrase. S-au înțeles la preț, apoi l-a ridicat puțin. Au pus-o pe piață în aceeași săptămână. A sunat-o pe Avery și i-a spus ce a decis.

–Cred că e o idee bună. Piața a crescut și ai putea lua un preț bun. Am simțit exact același lucru în legătură cu casa după ce Eileen a fost ucisă. Dar n-am vrut să-ți spun.

–Nu e vorba de casă. Despre mine e vorba. Cred că e prea mare pentru mine. Când am vrut, am păstrat-o. Dar cred că îmi doresc o viață cu Chris. Nu mai vreau o casă care face parte dintr-o viață trecută. Todd are o viață nouă. Vreau să am și eu una. Mă simt ca și cum aș avea atârnată de mine o piatră de moară. Vreau să fiu liberă. Și avem nevoie de ceva nou.

I se părea logic. I-a spus prețul calculat de agent și lui Avery i s-a părut corect.

–Nu renunți și la galerie, nu?

Avery se întreba dacă nu cumva făcea curățenie generală, dar Francesca s-a grăbit să răspundă.

–Bineînțeles că nu. Doar casa e în plus. O simt ca pe o povară. Atârnă prea greu, în prea multe feluri. Eileen, costurile de întreținere, plata ipotecii, reparațiile. E prea mult pentru noi dacă nu mai locuiește nimeni altcineva aici și nu mai vreau să fac asta. Poate o să ne luăm un apartament sau o casă mai mică. Pentru un timp, putem închiria ceva.

–Vezi cât de repede se vinde și cât iei pe ea, i-a sugerat Avery.

Francesca era pregătită s-o vândă și Chris era încântat. Îi plăcea ideea să caute ceva împreună cu ea.

În următoarea săptămână, casa a fost deschisă și după încă una avea o ofertă. Aproape la prețul cerut. Corecți, le-au relatat cumpărătorilor și ce s-a întâmplat cu Eileen.

Dar pentru ei n-a contat, întrucât le plăcea casa. Aveau patru copii și își puteau permite. Francesca era fericită, ca și Chris. Nu i-ar fi cerut niciodată s-o vândă și ar fi ajutat-o s-o păstreze dacă voia, dar era încântat că ea voia să se mute. Îi plăcea ideea că vor trăi un nou început. Ea visa o viață cu totul nouă, care să fie numai a lor, nu ceva moștenit de la altcineva, chiar dacă acum casa era a ei.

Pe 15 martie casa trebuia să fie închisă. De Sfântul Valentin au găsit un apartament de închiriat care le-a plăcut și care avea exact mărimea necesară. Două săptămâni mai târziu erau mutați. Lucrurile au mers repede, ceea ce i-a arătat că totul era în regulă. Familia care cumpărase casa era fericită cu noul cămin. A fost un lucru minunat din toate punctele de vedere, în special pentru Ian, Francesca și Chris. Aveau o casă nouă. O familie nouă și o viață nouă împreună.

A doua zi după ce s-au mutat, Francesca s-a dus la fosta casă singură, ca s-o închidă. Chris și Ian o așteptau la noul apartament, dar ea voia să pună alarma și să încuie cu mâna ei. Firma începuse să curețe locul și să-l facă lună pentru noii proprietari. Era treaba agentului, Francesca nu era nevoită să fie acolo. Dar voia să-și ia rămas-bun.

A mers din cameră în cameră, și-a amintit momentele bune și pe cele rele trăite acolo. Nu a urcat în camera lui Eileen, care acum era deschisă și goală. Dar, în rest, s-a dus peste tot. Și a zâmbit stând în bucătărie, amintindu-și de perioada minunată și de mesele cu Charles-Edouard și Marya. La vremea ei, casa și-a făcut datoria, și Chris avea dreptate. O iubise și încă făcea parte din ea și va face întotdeauna. Dar, după cum se întâmplă cu oamenii, pe care uneori trebuie să-i lași să plece, așa se întâmplă și cu casele. Era o chestiune de sincronizare, de potrivire între cel pe care îl ai alături și momentul când îl ai. Așa că a lăsat casa să plece. Stătea în holul din față pentru ultima

oară și privea în urmă, în timp ce punea alarma. A tastat cifrele și a încuiat ușa. A șoptit „la revedere", a alergat în jos pe scări și a luat un taxi spre apartamentul unde Chris și Ian o așteptau. Avea înainte o viață alături de ființele pe care le iubea și care o iubeau.

Când a pășit înăuntru, apartamentul mirosea minunat. Ian făcuse prăjituri.

–Uite ce ți-am pregătit! a spus băiețelul, entuziasmat. Era un trifoi cu patru foi, de ziua Sfântului Patrick, pe care le vopsise în verde.

–Par prăjituri care să-mi poarte noroc, i-a spus și s-a aplecat să-l sărute, apoi l-a sărutat pe Chris. Și sunt o femeie foarte norocoasă, li s-a adresat amândurora.

Sacul își găsise peticul, exact cum prezisese Avery. Și nici măcar nu-l căutase. El o găsise pe ea. Știa că avusese dreptate să se lupte să păstreze casa, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Chris. În afară de sărmana Eileen, pentru toți lucrurile se rezolvaseră exact cum trebuia. Doar pentru ea n-au putut face nimic. Uneori, pur și simplu nu se poate.

Francesca a luat o prăjitură și a privit în jur. Peste tot erau numai cutii. Aveau tone de lucruri de despachetat și o grămadă de treabă. Era emoționant să fie aici. Și mai emoționant era să fie aici cu ei. Francesca își găsise și oamenii, și locul. Și adresa din strada Charles nr. 44 nu mai exista pentru ei. Casa făcea parte dintr-un alt timp, dintr-o altă viață, iar acum aparținea unei alte familii, care o va iubi exact așa cum a iubit-o și ea. Fusese mai mult decât o casă, fusese un capitol din viața ei. Acum, capitolul acela era închis. Și începea unul nou.